

Xóm Vắng

Contents

Xóm Vắng	1
1. Chương 1: Chương 1	1
2. Chương 2: Chương 2	7
3. Chương 3: Chương 3	24
4. Chương 4: Chương 4	31
5. Chương 5: Chương 5	43
6. Chương 6: Chương 6	47
7. Chương 7: Chương 7	58
8. Chương 8: Chương 8	74
9. Chương 9: Chương 9	104
10. Chương 10: Chương 10	116
11. Chương 11: Chương 11	134
12. Chương 12: Chương 12	149
13. Chương 13: Chương 13	155
14. Chương 14: Chương 14	168

Xóm Vắng

Giới thiệu

Với sự tài năng của cây viết này cộng với sự bố trí tình tiết truyện hợp lý “Xóm Vắng” với một bối cảnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xom-vang>

1. Chương 1: Chương 1

Sương bước lên cầu, đứng dựa lan can nhìn làn nước trong xanh lặng lẽ trôi giữa giòng sông. Ánh nắng lung linh trong ánh nước. Nàng đứng thẩn thờ nhìn dòng sông, rồi lại nhìn cảnh đồng ruộng bao la trước mắt. Nàng thở dài, không hiểu tại sao mình đến đây và đến để làm gì?

Bên kia cầu, một ngôi cổ tự nằm im lìm dưới rặng dương cao vút, và xa xa rải rác những thôn trang đang sưởi mình dưới nắng. Sương bước qua cầu, đi thẳng về phía thôn xóm tiêu điều. Trời tháng năm, ánh nắng càng lúc càng gay gắt, khó chịu. Mồ hôi nhễ nhãi, đôi chân nặng nề nhưng Sương vẫn cố lê chân bước tới. Hai bên đường, dấu vết chiến tranh còn in hằn nét tang thương. Đây đó cây cối xác xơ, cành rơi lá đổ. Ngoài xa, những vườn rau, các luống hoa lài vừa mới vun bồi, gầy dựng lại.

Sương thở dài, tiếp tục lê chân. Nàng bỗng ngạc nhiên dừng lại trước một ngôi nhà đổ nát bên đường. Có lẽ ngôi nhà này bị phá hủy từ lâu, sao đến bây giờ chưa có ai sửa sang lại? Ngôi nhà cất theo lối mới, kiến trúc thật đẹp, tỉ mỉ, cứ nhìn qua những bức tường đổ nát và vườn tược còn sót lại chung quanh, cũng nhận thấy đó thuộc một gia đình vào hàng phong lưu, khá giả.

Sương bước rẽ vào cổng nhà, trên cột trụ xi-măng tám bạnh đồng vẫn còn nguyên vẹn: “Mai Trang”. Khung cửa sắt chỉ khép hờ, bên trong, lá khô đổ đầy mặt đất, cành gãy, gạch vụn rơi tứ tung, dây leo bám đầy vách. Nhìn cảnh “Mai Trang” hoang tàn đổ nát, lòng Sương buồn lắng lắng. Nơi đây chắc đã có một thời êm đẹp lắm. Nhưng chuyện gì đã xảy ra? Chủ nhân của ngôi nhà này và luôn cả gia đình không còn một người sống sót chăng?

Sương lách mình qua cánh cửa sắt bước vào trong, ngồi nghỉ chân trên bậc thềm. Ánh chiều đã xuống, nắng vàng còn lảng vảng trên mấy bức tường màu xám xịt. Mấy đóa hoa hồng cổ vươn mình giữa đám cỏ hoang lác lác dưới cơn gió chiều. Nhìn cảnh hoang tàn, thê lương bất giác Sương thở dài.

Đâu đây có tiếng sột soạt trên lá khô khiến Sương giật mình lo sợ. Phía sau bức tường đổ, trong đám dây leo rậm rạp, có một chàng thanh niên từ từ đứng dậy. Sương suýt kêu lên một tiếng kinh hoàng, vì nàng không ngờ trong cảnh hoang tàn này lại còn có người ở. Có lẽ người ấy đã nằm trong góc tường từ lâu và sống như một bóng ma.

Nàng đưa tay bịt miệng, cố ngăn không cho tiếng la xuất phát ra ngoài. Nàng trở mắt nhìn chàng trai đang lững thững bước đi. Chàng đưa tay lần theo vách tường đổ, còn một tay chống gậy còm cộp trên mặt đất, đi ngay về phía nàng. Tim Sương đập thành thịch, nàng đang đứng giữa khoảng trống phía trước sân nhà, không một chỗ nào khuất để lẩn tránh.

Thanh niên đã nhìn thấy rõ ràng và có lẽ đã trông thấy rõ nàng từ lâu nhưng Sương đã lằm, chàng ta quờ quạng bước tới, tay chống gậy dò đường, một tay lần vách. Rõ ràng là một người mù, mặc dầu đôi mắt chàng vẫn không khác gì người thường.

Nàng thở một hơi dài trước hoàn cảnh đáng thương ấy. Nàng nhìn chàng trân trân, theo dõi từng bước đi của người tàn tật giữa cảnh hoang tàn đổ nát. Nhìn kỹ đó là một chàng thanh niên đứng tuổi, có lẽ đã xấp xỉ cỡ 40. Nét mặt chàng in rõ vẻ ưu tư sầu khổ, có lẽ trong đời chàng đã gặp quá nhiều sóng gió. Rồi Sương lại thấy thích những nét mặt dày dặn, rắn rỏi, có nhiều sức chịu đựng như thế.

Chàng ăn mặc chỉnh tề, y phục may rất khéo, đó là một điều rất lạ đối với người đã bị tàn phế. Nhìn qua dáng điệu, nàng cũng đoán biết chàng là một người trong gia đình khá giả, nhưng tại sao lại đến nơi hoang vắng này? Chàng lần dò từng bước giữa những đồng gạch vụn. Có lúc bị vấp chân, chàng loạng choạng muốn ngã. Bóng chàng nằm dài dưới ánh nắng chiều... Thình thoảng lại chớp chớp đôi mi như suy nghĩ điều gì khó khăn lắm. Bóng người cô đơn tàn phế giữa cảnh hoang tàn khiến Sương xúc động, đôi mi nàng ươn ướt lúc nào không hay. Bỗng nhiên chàng vấp phải một mảnh gạch to, người lão đảo về phía trước suýt té.

Sương giật mình không kịp suy nghĩ gì cả, vội chạy tới đỡ chàng:

- Ý... Coi chừng.

Thanh niên giật mình kinh ngạc, rồi chớp chớp đôi mi như cố nhìn Sương:

- Ai đó?

Giọng chàng trầm ấm nghe rất dễ có cảm tình... Sương không trả lời ngay được, mà chỉ ngẩng mặt nhìn chàng trân trân. Đã ngoài 30 tuổi rồi, đây là lần thứ nhất nàng mới nhìn thấy một gương mặt thanh niên in rõ nét đau khổ, xót xa và chan chứa những hy vọng tha thiết trong lòng.

Không nghe nàng trả lời, chàng lại hỏi tiếp:

- Ai vậy? Vừa... Vừa giúp tôi đó?

Sương thở ra nhẹ nhẹ, trấn tĩnh tinh thần:

- Dạ tôi.

- Tôi?... Mà là ai?

- Tôi... Tôi là Sương.

Rồi nàng giựt mình, không biết tại sao lại xưng tên với người ấy làm gì? Nàng tiếp:

- Ông không quen với tôi đâu, tôi chỉ đi ngang qua đây thôi, mới ghé lại ngồi nghỉ chân giây lát.

Thanh niên gật gù lắng tai nghe:

- Vậy thì tiếng thở dài tôi nghe hồi nãy không phải là ảo giác. Trong cảnh hoang tàn này mà có tiếng thở dài như thế không khác gì hồn ma bóng quế phải không cô?

Sương cau mày suy nghĩ rồi hỏi:

- Ông có đợi ai chăng?

- Cô bảo sao?

- Không... Không có gì cả.

Nàng nhìn gương mặt chàng... Gương mặt rắn rỏi đến nóng nẩy hay dễ giận.

- Tôi chỉ hơi ngạc nhiên tại sao ông lại đến một nơi hoang tàn như thế này.

- Cũng như cô vậy, tại sao cô đến?

- Tôi à? Tôi chỉ muốn đến ngôi chùa gần đây chơi.

Chàng lại hỏi:

- Cô đi có một mình?

- Phải, tôi không có bạn thân vì đã du học ở ngoại quốc gần mười năm nay, mới trở về đây.

- À...

Dường như chàng không chú ý đến thân thể nàng, chỉ chú ý đến giọng nàng nói:

- Dù sao cô cũng nói tiếng mẹ đẻ thật khá.

Nàng cười:

- Thế à?

Sương biết rõ, tiếng mẹ đẻ nàng còn kém. Gần mười năm ở ngoại quốc ít khi nàng tiếp xúc với kiều bào khác nên không mấy khi dùng tiếng Việt. Vì vậy giọng nàng đã hơi lơ lớ, nặng nề.

Chàng gật đầu:

- Phải, tiếng Việt cô nói như người khác.

Chàng tiếp:

- Cô có cài hoa hồng trên áo phải không, tôi nghe thoang thoang mùi hoa hồng.

- Vâng, tôi vừa hái hai đóa hồng ngoài hoa viên.

Chàng hơi ngạc nhiên:

- Ủa... Hoa viên còn có hoa sao?

- Còn hai khóm hoa hồng này chen chúc giữa đám cỏ hoang.

- Cỏ hoang lại chen giữa cảnh nhà hoang tàn.

Giọng chàng buồn buồn:

- Trước đây cây cối, vườn tược ở đây xum xuê lắm.

Sương xúc động nói:

- Tôi có thể tưởng tượng ra điều đó. Chắc ông rất quen thuộc với chỗ này.

Thanh niên thở dài:

- Quen thuộc à? Hơn thế nữa, đây là nhà tôi, vườn tôi và những gian phòng ấm áp thân yêu của tôi.

Sương trở mắt nhìn chàng:

- Trời ơi! Như vậy ông đã mất mát quá nhiều...

- Phải, tôi bị mất tất cả... Mất một cuộc đời!

Giọng chàng trầm trầm như từ một cõi xa xôi vang lại.

Sương lo lắng hỏi:

- Nhà bị cháy hả ông? Có ai bị nạn không?

Chàng lắc đầu:

- Không.

Nàng thở ra:

- Vậy thì còn có ngày kiến thiết lại.

Chàng hừ nhỏ một tiếng:

- Làm sao kiến thiết Hoàng Mai Trang này lại?

Rồi chàng lặng thinh, ngẩng mặt lên nhìn trời:

- Hình như đã xế chiều rồi phải không cô?

- Dạ phải, ánh nắng sắp tắt rồi.

Chàng vừa đưa tay quờ quạng tìm gậy vừa nói:

- Xin lỗi cô, tôi phải đi...

Bàn tay mò mẫm trên đám gạch vụn xung quanh. Sương cảm thương cho người tàn tật, nàng lấy gậy dúi vào tay chàng:

- Đây này, thưa ông.

- Dạ, cảm ơn cô.

- Bây giờ ông về đâu?

- Cũng gần đây thôi, đi chừng một khoảng ngắn.

- Nếu có thể, ông cho phép tôi giúp đưa ông về.

Chàng lắc đầu:

- Cảm ơn cô, không dám làm phiền cô, tôi đã thuộc đường, hơn nữa, tôi còn phải đón con tôi.

Tự nhiên, nàng vọt miện:

- Ông đã có con rồi sao? Bao lớn rồi ông... Ông định đón cháu ở đâu vậy?

Chàng hơi cau mày:

- Thưa... Hình như...

Sương cũng vừa nhận thấy mình quá lố... Nàng lấp bắp:

- Xin lỗi ông... Tôi...

Nàng đỏ bừng má, cúi đầu giấu sự lúng túng:

- Tôi... Chỉ vui miệng thôi. Tại vì tôi không có mấy bạn bè nên tôi... Nên tôi...

Nàng không nói hết câu, nhưng chàng cũng đoán được ý nàng nên mỉm cười dễ dãi:

- Dạ... Tôi hiểu, không có chi đâu cô.

Rồi chàng nói cho vừa lòng nàng:

- Con gái tôi mười tuổi rồi, nó học một trường trong xóm, hàng ngày thì nó về một mình, nhưng hôm nay sẵn ra đây nên tôi định bạn về ghé đón nó luôn.

- Nếu có thể xin ông cho phép tôi đưa ông đón cháu, tôi... rảnh rang lắm, không có chuyện gì làm.

Chàng hơi khó chịu vì có một người cứ nằng nặc đòi giúp mình trong lúc mình không muốn. Chàng đáp giọng thản nhiên đến lạnh lùng:

- Nếu cô muốn.

Sương liếc mắt nhìn chàng, nàng hình như cũng nhận thấy chàng khó chịu, nhưng lúc đó chàng đi tới một khối đá lớn nên Sương vội nói:

- Ông... Coi chừng, có đá lớn trước mặt ông.

Nàng bước tới nắm đầu gối:

- Để tôi dẫn ông đi.

Chàng đành gật đầu:

- Cám ơn cô.

Sương lặng thinh đi trước, hai người rời khỏi nơi căn nhà đổ nát bước ra con đường phẳng lì, dễ đi hơn. Sương để ý thấy chàng thuộc đường rất rành và giữa đám cỏ gai vào nhà đổ nát có một đường mòn nhỏ, chứng tỏ chàng đã đi đến thăm nhà này thường lắm. Một người mù đến ngôi nhà đổ nát để làm gì? Để ôn lại quá khứ, để làm sống lại những kỷ niệm chẳng? Nàng khẽ liếc nhìn mặt chàng, chàng trở lại với gương mặt lạnh lùng nhưng đầy buồn bã. Nhìn gương mặt, khó đoán được chàng đang nghĩ gì trong lòng.

Đi một đoạn nữa đến một gian nhà vách ván ba căn, khang trang sạch sẽ, đồ đạc trong nhà tuy không sang trọng nhưng chẳng có món nào dơ bẩn cả, chủ nhân cũng khéo trang trí nên rất đẹp. Trước nhà trồng nhiều hoa rất đẹp, ngoài cổng có một tấm bảng nhỏ đề tên “Trần Văn”.

Nàng hỏi thử:

- Ông Trần Văn...

Chàng ngạc nhiên:

- Sao cô biết tên tôi?

- Thì ông bảo là nhà ông ở gần đây, nãy giờ tôi thấy có ngôi nhà này nên đoán là nhà ông, còn tên ông viết ở tấm bảng nhỏ treo trước nhà kia.

Chàng thanh niên gật đầu như chợt nhớ ra:

- Trí phán đoán của cô thật là phong phú. Cô làm nghề gì? Có phải đang viết văn không?

- Không, tôi đâu có tài đến mức ấy, mặc dầu tôi rất thích viết...

Nàng nhìn chàng:

- Tôi đi ngoại quốc, học về ngành giáo dục, tôi chỉ là một giáo sư tầm thường sắp sửa ra trường.

- Cô có thể đổi sang nghề viết văn, dường như cô đang tìm cốt truyện để viết! Cô đi thăm một cảnh hoang tàn, gặp người mù và định tìm hiểu thân thế người bạc phước này để gây dựng một thiên tiểu thuyết.

Nàng nhếch mép, cười chua chát:

- Ông Trần à, ông lầm rồi. Tôi không thấy thích gì về thân thế hay về câu chuyện riêng của ông đâu.

- Có thật thế không?

Sương lặng thinh, hai người đều như trầm ngâm suy nghĩ. Đi thêm một đoạn đường, Sương nhìn thấy một ngôi trường tiểu học, bọn trẻ đang lũ lượt kéo ra ngoài. Có mấy đứa đi về phía hai người. Sương đứng lại nhìn chúng, chúng tươi cười líu lo như một đàn chim nhỏ.

Trần hỏi:

- Tan học rồi hả cô?

- Phải.

Sương hơi lo lắng:

- Mình đến trễ, có lẽ cháu đã về trước rồi.

- Cũng có thể.

Thái độ rất bình thản, dường như không quan tâm mấy về chuyện đó.

- Dáng người cao hay thấp? Chắc dễ thương lắm hả ông?

Sương nhìn quanh như cố tìm đứa bé.

Trần lẩm bẩm:

- Tôi cũng đang muốn biết con tôi như thế nào đó.

- Ủa?

Sương nhìn Trần ngạc nhiên:

- Ông không biết cháu như thế nào sao?

Nàng thở ra, lòng ghen ngào. Phải rồi, chàng là một kẻ mù làm sao nhìn thấy con được! Nhưng chàng ta đã mù từ bao lâu?

Trần quay lại:

- Thôi, tôi về. Chắc nó đã về nhà rồi.

Sương ngăn lại:

- Khoan... Ông đợi thêm một chút nữa đi.

Sương chợt thấy một đứa nhỏ từ phía trong trường bước ra, nó đi một mình, nước da trắng xanh, vóc mình gầy yếu, mớ tóc dài bỏ xõa phía sau lưng. Đó có phải là con của Trần không? Sương hồi hộp, nàng đoán chắc đứa bé ấy là con của chàng rồi vì nó rất giống Trần. Nàng chưa hề nhìn thấy đứa trẻ nào giống cha in hệt như thế: Đôi mi đậm, mắt to, sóng mũi cao, nhứt là nét mặt buồn buồn nhưng rắn rỏi không khác Trần một chút nào hết.

- Tôi nhìn thấy con ông rồi!

Nàng tiếp:

- Nó là một đứa bé gái đẹp lắm ông à!

- Sao cô dám quả quyết như thế?

Chàng vừa dứt lời đã nghe tiếng đứa trẻ mừng rỡ gọi lớn, nhìn thấy ba, nó lật đật chạy lại:

- Ba ơi! Ba...

Nó chạy đến nắm lấy tay cha, đôi mắt long lanh miệng mỉm cười sung sướng. Gương mặt trắng xanh của đứa bé đã ửng hồng:

- Ba đến đón con hả ba?

Rồi nó chạy tung tăng quanh mình chàng, vóc người gầy gầy, con bé trông như vừa mới lên sáu.

- Ba đi dạo, luôn dịp đến đón con.

Trần vẫn bình thản, giọng nói trầm trầm, thái độ dửng dưng ấy làm cho Sương khó chịu. Dường như Trần đã đứng dưng trước tình cảm nồng nhiệt vui vẻ của con. Thật là một người cha khô khan đến tàn nhẫn.

- Ba ơi!

Đứa bé chớp đôi mắt nhìn cha trùu mến, có áp má vào bàn tay Trần:

- Ba đi một mình hả ba? Còn bác Du và Chị Châu đâu?

Trần gơ tay chỉ Sương:

- Cô đây đưa ba đi, con lại cảm ơn cô đi.

Cô bé quay lại nhìn Sương. Trong giây phút ấy bỗng nhiên nàng có ý nghĩ muốn ôm gọn nó vào lòng. Đứa bé dễ mến làm sao!

- Thưa cô, con cảm ơn cô.

Đứa bé khẽ cúi đầu, nhưng vẫn đứng sát bên cha, không hề rời một bước, tay nó vẫn nắm chặt tay Trần. Nó chỉ thi hành theo ý muốn của cha cho có lệ rồi liền quay lại với ba:

- Thôi về ba, ba đi cho cẩn thận. Coi chừng dưới chân.

- Con dắt ba đi... Oanh.

Oanh nắm tay cha đi tới, thật ra Trần cũng không cần phải để con dắt nhưng chàng làm như thế để cho Oanh vui.

- Thôi cha con mình về, trời tối rồi.

Oanh quay lại phía Sương:

- Con xin chào cô.

Nói xong đứa bé nắm lấy tay cha đi theo lẽ đường.

Sương đứng nhìn theo sau lưng hai cha con, hoàng hôn lờ lờ, hai bóng người mờ dần rồi như chìm hẳn trong đêm tối. Trong phút giây này, lòng Sương bỗng chua xót lạ lùng. Một người cha tàn tật với một đứa con gái nhỏ. Mẹ nó hiện đang ở đâu? Đôi mắt Sương tràn đầy nước mắt lúc nào mà nàng không hay.

2. Chương 2: Chương 2

Suốt một ngày nhọc mệt, Sương mới dọn xong căn phòng riêng của mình. Nàng ngồi bên chiếc bàn viết xinh xắn, đưa mắt nhìn quanh một lượt.

Sương vẫn suy nghĩ, không hiểu tại sao mình lại có những quyết định bất ngờ như thế. Với sức học như nàng, nàng có thể đảm đương nhiệm vụ giáo sư, nhưng nàng lại nằng nặc xin với ông chú ở Bộ Quốc Gia Giáo Dục về làm hiệu trưởng ở một trường tiểu học vùng ngoại ô.

Ông Thường, chú nàng hơi ngạc nhiên:

- Thật chú không sao hiểu nổi cháu. Có trình độ như cháu ít ra cũng phải làm giáo sư mà cháu lại muốn đi làm hiệu trưởng ở một trường tiểu học. Mặc dầu trường đó sẽ mở thêm các lớp trung học, nhưng cũng

còn lâu. Cháu phải biết, làm hiệu trưởng trường tiểu học lương không cao, thỉnh thoảng lại phải thế mấy cô giáo đi sinh nở, chẵn bọn trẻ nhỏ không phải dễ đâu.

- Chú cứ yên tâm, cháu làm được, vì cháu thích trẻ, lại ưa cảnh đồng ruộng mát mẻ. Cháu ngán bọn học trò lớn bây giờ lắm.

- Nhưng tại sao cháu lại chọn trường đó? Trường khác cũng giống hoàn cảnh như thế có được không?

- Cháu chỉ thích trường B.T. vì ở đó có nhiều cảnh đẹp với ngôi chùa cổ thâm nghiêm.

oOo

Nhìn qua dáng điệu, nàng có vẻ là một cô giáo hân hoi. Xong xuôi, Sương bước ra ngoài. Trời đã xế chiều, ánh nắng thật đẹp. Ra đến đường cái, hai bên là những luống rau chạy dài thẳng tắp, màu xanh tươi. Nàng đi được một đoạn đường là đến nhà Trần. Gian nhà dưới ánh nắng chiều trông thật dịu hiền, ấm cúng. Ngoài rào, xung quanh nhà trồng toàn hoa lài, loại hoa dùng để ướp trà.

Sương dừng chân nhìn vào nhà một giây, có tiếng xe rồ máy, tiếng mở cổng rồi bên trong chiếc xe hơi Dauphine từ từ chạy ra và quẹo bên đường cái chạy về phía thủ đô. Qua khỏi nhà Trần một đổi là đến Mai Trang. Gian nhà hoang tàn ấy như có sức thôi miên nàng một cách kỳ dị.

Sương đứng do dự một hồi lâu rồi bước vào lách mình ngang hai cánh cửa sắt. Mấy cụm hoa hồng vẫn còn đó, nàng cúi xuống bẻ hai cành rồi đứng ngẩn ngơ nhìn mấy bức tường đổ trong giây phút mới quay trở ra. Cảnh chiều thật đẹp, gió hây hây, Sương thở một hơi thật dài, lòng nhẹ nhàng khoan khoái.

Nàng lẩm bẩm:

- Ta đã chọn một nơi thật đúng.

Về đến nhà, nàng cắm hai nhánh hoa hồng trên một bình nhỏ đặt trên bàn viết. Màu hồng của mấy đóa hoa khiến Sương có những cảm giác ấm áp, vui tươi.

Đêm ấy, nàng cứ ngắm nghía mãi những đóa hoa hồng. Bên ngoài, tiếng dế gáy êm nhẹ ngoài đồng ruộng mênh mông, giữa màn đêm đen đặc. Sương thần thờ suy nghĩ một lúc rồi kéo ngăn tủ lấy xấp giấy viết thư ra ghi mấy dòng ngắn ngủi:

“Anh J... Thân mến,”

“Tôi thành thật xin lỗi anh và tôi cũng đã quyết định ở lại trên đất nước này, nơi chôn rau cắt rốn, nơi tổ quốc thân yêu của tôi. ”

“Tôi xin anh thứ lỗi cho và thành thật chúc anh tìm được một người bạn gái hoàn toàn hơn tôi về mọi phương diện”.

“Thôi không hiểu tại sao tôi lại có quyết định đột ngột như thế, đó chỉ là một sự ngẫu nhiên. Một buổi chiều tôi đi dạo ngoài ngoại ô vắng vẻ, cảnh hoang tàn của quê hương và hình ảnh một người tàn tật cùng đứa con gái nhỏ không mẹ, giúp tôi có được ý thức về tổ quốc và đưa đến quyết định này. ”

Chỉ viết được mấy câu rồi nàng buông viết thở dài. Nàng không thể nào nói hết tâm sự mình cho J... hiểu được. Có lẽ chàng sẽ cho nàng là một người quá lẩn thẩn hay gàn. J... đang chờ nàng để làm lễ thành hôn, nàng đã 30 tuổi rồi, đã đến cái tuổi cần phải có gia đình. Nhưng đã xa quê hương hơn mười năm, giờ đây khi trở lại quê cha đất tổ, với những người xung quanh dường như có quen biết nhau từ vạn thuở trước, bỗng nhiên tình quê hương sống lại.

Tự trường đã được ba hôm, rồi Sương vào dạy thế ột cô giáo đã đi sanh. Sương đứng trên bâng giăng bài, nàng chú ý một đứa bé ngồi hàng đầu, bên trái. Nàng thấy nó không chú ý nghe mà cũng không nhìn mình, chỉ chống tay lên cằm nhìn ra cửa sổ. Tự nhiên, Sương cũng nhìn theo hướng ấy. Bên ngoài một gốc cây to lớn, tàn cao bóng mát, ngoài xa là chân trời xanh xanh với những vầng mây trắng.

Nàng vụt ngưng giảng bài, gọi:

- Oanh!

Đứa bé không hay biết, nó vẫn nhìn ra tầng cây lớn và chân trời xanh nhạt ấy. Sương gọi to hơn:

- Oanh!

Nhưng đứa bé vẫn không nghe. Đôi mắt Oanh đen, hần sâu, không giống những đứa bé khác ngây thơ, liếng thoảng. Sương cau mày:

- Oanh, nhìn gì vậy?

Lần này thì nó nghe và giựt mình quay lại. Nó sợ sệt, nó run run vịn bàn hỏi:

- Thưa... Cô gọi em?

Dáng điệu của nó làm Sương mềm lòng, nàng chậm rãi bước tới gần bàn. Oanh ngẩng lên nhìn, vẻ mặt sợ sệt như có vẻ đang chờ đợi hình phạt đến với mình.

- Sao Oanh không chịu nghe giảng bài?

Sương không ngờ giọng mình lại ôn tồn đến thế.

- Em nhìn gì đó?

Oanh chớp mắt, vẻ êm dịu của Sương khiến nó an lòng phần nào. Nó đáp ứng:

- Dạ... Em nhìn tổ chim trên cây.

Oanh hạ giọng tiếp:

- Thấy chim mẹ tha mồi về, em nhìn xem có chim con không.

Sương nhìn lên cây, quả thực giữa đám lá rậm có một tổ chim, nàng nhìn con bé không nổi trách:

- Thôi, nghe giảng bài đi, đừng lo ra không hiểu được. Ra về em lại nhà cô, cô có việc cần hỏi em.

Nét mặt Oanh lộ vẻ ngạc nhiên:

- Dạ...

- Em đừng sợ.

Sương vỗ nhẹ lên vai Oanh. Hai vai nó gầy gầy, mảnh khảnh coi thật đáng thương.

Giờ tan học, Sương dẫn Oanh về nhà mình, nàng bảo nó đưa tập vở cho nàng xem trình độ của nó. Xem xong, Sương hơi ngạc nhiên không hiểu Oanh học như thế mà người ta cho nó lên lớp thì kể cũng lạ.

Nhìn nó đứng khoanh tay, vẻ mặt sợ sệt nàng thấy thương mến nó vô cùng. Có lẽ tại nếp sống hàng ngày của nó, tại gia đình của nó thế nào nên nó mới không được diu dặt.

- Oanh, xích lại đây cô bảo.

Nàng nắm tay Oanh kéo lại gần mình, vuốt tóc nó hỏi:

- Hồi nãy cháu có hiểu bài cô giảng không?

- Dạ... Cháu...

Oanh ấp úng không nói hết. Giọng Sương càng ôn tồn hơn:

- Nếu không hiểu thì cứ nói với cô, cháu còn học đở lắm đó, phải cố gắng mới được.

Oanh nói:

- Dạ, hồi nãy cháu không hiểu.

- Cháu không hiểu chỗ nào?

- Dạ... Tự nhiên người ta đem gà với thỏ bỏ vô một chuồng rồi đếm chân đếm đầu xong bảo tính số con, bộ người ta không biết đếm chân thỏ riêng, chân gà riêng sao?

Sương mở to mắt nhìn Oanh, nàng không biết trả lời sao trước câu hỏi của nó. Một lúc sau nàng lắc đầu:

- Đó là người ta đồ cháu để sau này cháu gặp phải việc khác giống như thế cháu sẽ biết tính.

Oanh lắc đầu:

- Nhưng... Đâu có ai nhốt chung gà với thỏ.

- À... Học toán phải như thế... Bây giờ mình thí dụ nhốt gà với thỏ để tính toán cho quen, mai sau lớn lên mình ra đời, mình sẽ biết suy nghĩ để tìm kết luận cho dễ.

- Dạ...

Oanh cúi đầu:

- Cháu... Cháu ngu lắm phải không cô?

Sương khẽ lắc đầu:

- Không, cháu đừng nghĩ thế. Cháu biết đặt câu hỏi như thế là cũng biết suy nghĩ rồi. Cháu cũng có vẻ thông minh, nếu cháu ráng học thì cháu giỏi ngay.

Oanh sung sướng cười tươi:

- Vậy thì cháu sẽ ráng học.

Gương mặt nó lúc đó thật rạng rỡ dễ thương.

Sương nhìn vóc người của Oanh:

- Nhà cháu có tất cả mấy người?

- Dạ nhiều lắm... Ba cháu, má cháu, dì Châu và bác Du... Dì Châu giúp việc trong nhà, bác Du lái xe...

Sương hơi ngạc nhiên, như vậy là nhà con bé giàu rồi. Nàng đắn đo một chút:

- Oanh... Má cháu có thương cháu không?

Oanh như giật mình một cái, nó hơi lùi lại, nhìn Sương chăm chăm, vẻ mặt giận dữ:

- Dạ... Thương chứ...

Nó ấp úng một lúc rồi tiếp:

- Ở nhà cháu ai cũng thương cháu hết mà, má cháu thương cháu nhiều nhất, má cháu thương cháu lắm...

- À...

Oanh cúi đầu, đôi môi mím chặt, giọng buồn bã:

- Cháu nói thật đó... Cô đừng nghe lời người ta nghe cô, ba má cháu thương cháu lắm.

Sương lắc đầu, nàng càng thấy thương con bé hơn. Như vậy là gia đình nó không êm ấm gì rồi. Vuốt mái tóc tơ của Oanh, Sương nói:

- Cô biết, cô biết ba má cháu thương cháu lắm, không ai nói bậy bạ về chuyện đó đâu.

Nàng đỡ cằm nó lên:

- Cháu về xin với ba má mỗi ngày ở lại nhà cô một giờ sau giờ học để cô kèm cho giỏi, nếu không, sợ cháu học lớp nhì không nổi đâu, năm sau thi rớt.

- Dạ, để cháu thưa với ba má.

- Thôi Oanh về đi.

- Thưa cô cháu về.

Sương lắc đầu nhìn theo Oanh, có lẽ nó đang sống thiếu thốn về tinh thần.

- Đây... Cháu Oanh...

Con bé giật mình, quay đầu lại.

- Cháu có anh em, chị em gì không?

- Dạ không.

- Ba má chỉ có một mình cháu?

- Dạ...

- Cháu còn ông bà không?

- Dạ, bà cháu mất cách đây vài năm. Còn ông cháu mất từ lâu, cháu không biết mặt ra sao cả.

Sương lặng thinh, một lúc chàng nói:

- Thôi cháu về đi.

Oanh đã đi khuất. Sương ngồi im lặng suy nghĩ trên chiếc ghế dựa, đôi mắt nàng vẫn lơ đãng nhìn ra phía ngoài đường.

Trong tay, Sương cầm cây viết chì, nàng thờ ơ cần đoạn cao su trên đầu viết. Một cô giáo ở cạnh nhà bước vào khiến Sương giật mình quay đầu lại nhìn:

- Cô đang nói chuyện với con Oanh hả? Con nhỏ đó có làm gì phiền không?

Người vừa hỏi là cô Ngọc, giáo viên lớp ba, tánh tình rất tốt. Cô ta còn trẻ, đã dạy tại đây mấy năm rồi.

Sương lắc đầu:

- Không có gì. Nó dở toán, tôi muốn trò chuyện riêng để hiểu thêm. Nó thật là một đứa nhỏ đặc biệt.

- Đúng vậy, con nhỏ đó cũng lạ lắm.

Nói xong, Ngọc ngồi sẽ xuống chiếc ghế đối diện với Sương:

- Nếu cô xem văn nó, cô sẽ không ngờ đó là văn của đứa bé 11 tuổi.

- Ủa, Oanh viết văn hay lắm sao cô?

- Hay lắm, trí tưởng tượng của nó thật dồi dào khiến ai cũng phải ngạc nhiên.

Rồi Ngọc lại nói:

- Một đứa bé có thiên tài như thế làm khổ chúng mình lắm. Mỗi năm, vấn đề có nên cho nó lên lớp hay không làm mình bận trí. Phải bàn mãi với ban giám đốc. Nó rất dở toán, nhưng quốc văn lại giỏi lạ lùng. Nhưng cô cũng nên chú ý, tánh nó khó lắm.

- Khó là sao?

Ngọc mỉm cười:

- Tài đối trá của nó chúng mình cũng khó có thể mà theo kịp.

Sương cau mày khó hiểu:

- Thế à?

Ngọc kéo ghế ngồi sát lại gần:

- Cô mới tới, chắc chưa hiểu chuyện gia đình ấy đâu.

Ngọc hạ giọng, ra vẻ như câu chuyện có nhiều u uẩn ly kỳ. Từ xưa đến nay bản năng sẵn có của người đàn bà là thích kể chuyện này, chuyện nọ cho người khác nghe.

Sương cau mày:

- Câu chuyện của gia đình ấy? Chuyện gì vậy cô?

Sương nhìn Ngọc, trước mắt nàng hình dáng của Trần, người thanh niên tàn tật lại nổi lên lơ mờ.

- Ba của Oanh là Trần. Trần Văn, cô có biết người ấy không?

Sương lắc đầu.

Ngọc tiếp:

- Cô chưa biết gì về chuyện ấy cả. Ở đây, ai ai cũng rõ chuyện gia đình ông Trần, cô có thấy những khu vườn bát ngát xung quanh đây không? Tất cả đều là của ông ta đó. Chẳng những ông có vườn tược, mà ở dưới thủ đô, ông cũng có một hiệu buôn lớn chuyên bán sỉ về các tỉnh. Ở đây, ai cũng cho rằng ông ấy là người giàu nhất vùng này, vì thế cho nên khi ngôi biệt thự bị cháy, ông ta cứ bỏ luôn như thế, không thèm sửa sang lại, mà đi cất nhà khác để ở.

Sương ngạc nhiên:

- Ông ấy bỏ cả ngôi nhà cũ à?
- Cô có thấy ngôi nhà hoang tàn cách đây không xa không? Đó là Hoàng Mai Trang.
- Tôi thấy...
- Vợ chết, nhà cửa tan tành, dường như ông ấy muốn để nguyên như thế để tưởng nhớ người xưa, thường ông ta hay đến đó như để nhớ lại bóng dáng người xưa.

Sương ngạc nhiên:

- Ủa, vợ ông chết rồi sao?
- Đó là người vợ trước, mẹ ruột của Oanh, còn người vợ này là kế mẫu.
- À...

Sương liếc mắt nhìn tập vở của Oanh đang để trên bàn.

- Có người lại bảo Oanh cũng không phải là con ruột của ông Trần.

Ngọc ngưng giây lát, như để cho cuộc nói chuyện có phần hứng thú thêm, Sương sốt ruột hỏi:

- Cô bảo sao?

Ngọc tiếp:

- Nghe nói người vợ trước của ông ấy là một người rất đẹp mà lại có tánh hay e thẹn, dường như đó là một người làm công cho ông ta ở tiệm buôn dưới Saigon. Ông ta mê cô ấy, mặc dầu gia đình phản đối dữ dội, ông vẫn đem về nhà ăn ở. Sau đó hai năm, sanh con Oanh. Bà ta thường ở dưới tiệm lo buôn bán, rồi có tiếng đồn sao đó, ông nổi ghen đuổi đi, bỏ phần uất, nhảy xuống sông tự vẫn... Vì thế có người nói rằng Oanh cũng không phải là con của ông Văn.

- À...

Nhưng Sương thấy rõ là Oanh rất giống Văn.

Ngọc tiếp:

- Lúc mới sanh ra, Oanh không được cha thương mến, rồi sau đó khi có mẹ ghẻ, nó lại càng khổ sở hơn... Hơn nữa, ông Văn lại mù...

- Ông ấy mù bao lâu rồi?

- Chừng vài năm nay...

- Tại sao mù vậy cà?

Ngọc lắc đầu:

- Tôi không rõ, có kẻ nói ông bị nhiễm nhầm chất độc, người lại nói ông bị thương đôi mắt trong lúc nhà cháy... Nhưng trong gia đình ấy có nhiều điều khó hiểu lắm... Không sao quyết đoán được.

- Như vậy là kế mẫu chắc không thương Oanh?

Ngọc chỉ nhếch mép cười ý nhị...

- Nhất định Oanh sẽ cho cô biết là mẹ ghẻ nó rất thương nó, tôi nói như thế có đúng không? Nếu như cô thích nó, cô sẽ biết thêm được nhiều chuyện rất lạ trong gia đình ấy... Cô đã nghiên cứu về nền giáo dục ở nước ngoài hiểu nhiều tâm lý trẻ con, Oanh là một đối tượng rất tốt và cần phải tìm hiểu, nghiên cứu thêm... Cô tìm cách gần gũi thân mật với nó, tôi tin rằng...

Ngọc mỉm cười nhìn Sương lặng thinh, trong trường, các cô thầy đều đồn rằng vì Sương thích con bé ấy, muốn tìm hiểu nó nên mới xin đến... Chớ không phải đến vì muốn có việc làm...

Ngọc tiếp:

- Oanh sẽ làm cho cô gặp nhiều điều lạ lùng đáng ngạc nhiên lắm. Cô cứ thử xem lời tôi nói có đúng không.

Ngọc đứng dậy nhìn ra ngoài, mặt trời đã khuất sau rặng cây từ lâu... Bóng hoàng hôn tràn ngập khung cửa sổ, vào bên trong nhà.

- Trễ quá rồi... Xin lỗi tôi về...

Ngọc nhanh nhẩu bước ra ngoài. Sương nhìn theo phía sau lưng Ngọc, đến khi bóng cô ta khuất hẳn, nàng lại ngồi xuống ghế thẫn thờ nhìn cảnh vật bên ngoài đang chìm dần trong bóng đêm.

oOo

Có tiếng gõ cửa nhẹ... Sương ngẩng đầu lên:

- Cứ vào.

Cánh cửa mở, Oanh mang cặp bước vào rồi quay mình ra khép cửa. Nó tới gần bên nàng:

- Thưa cô...

- Cháu ngồi xuống ghế đi.

Nàng nhìn Oanh mỉm cười:

- Cháu biết không, kèm cho cháu một tuần thấy cháu tiến bộ rõ ràng. Bây giờ mới biết cháu đâu có học dở, tại cháu chán nản việc gì nên không cố học thôi.

Oanh cúi đầu lặng thinh thở ra.

Sương mỉm cười:

- Ủa, tại sao lại thở ra? Bất chước ai vậy? Bất chước ba hả?

- À... Ba...

Oanh như chợt nhớ ra điều gì, nó mở cặp, cầm một phong thư trao cho Sương:

- Suýt chút nữa con quên... Ba con bảo trao bức thư này cho cô...

- Gì đó?

Sương cầm chiếc bao thư dày cộm... Mở ra, bên trong là một xấp giấy bạc xếp cẩn thận... Sương nghiêm sắc mặt nhìn Oanh:

- Tiền gì đây?

- Dạ... Ba con bảo, cô tốn công kèm thêm cho con giỏi... Nên gửi cho cô.

- Như vậy là tiền kèm cho Oanh đó hả?

Sương mỉm cười bỏ xấp giấy trở vào bao thư trao lại cho Oanh:

- Cháu đem về trả lại cho ba... Cô kèm thêm cho cháu không phải để lấy tiền đâu. Cô đã có đủ tiền để chi dụng, lấy thêm làm gì?

Oanh lúng túng:

- Nhưng ba dặn con đưa cho cô, nếu đem trở về, con bị rầy.

Sương hơi lo ngại:

- Ba cháu thường hay rầy cháu không?

Oanh lắc đầu:

- Dạ... Không... Từ trước đến nay, chưa bao giờ ba con rầy con cả... Ba rất thương con.

Oanh mở to đôi mắt nhìn Sương hồi lâu rồi thở thẽ tiếp:

- Hôm qua là ngày sinh nhật của con...

- Thế à?

Sương chưa đoán được ý định của Oanh.

- Chính con, con cũng quên.

Thái độ của Oanh thật thà, ngây thơ.

- Lúc tan học trở về nhà, nhìn thấy chiếc bánh lễ, nến thấp sáng nhà, con đang ngạc nhiên thì ba con ôm con vào lòng nói: “Con cưng của ba, chúc con được vui vẻ luôn”.

Oanh sung sướng nói:

- Ba con gọi con là cưng vì chắc ổng không biết con đẹp hay xấu, cao hay thấp thế nào. Rồi má con trao cho con một chiếc hộp, cô biết trong đó có cái gì không?

Oanh chớp chớp mắt nhìn Sương mỉm cười. Sương cũng cười:

- Có gì trong đó?

- Một con búp bê thật đẹp và lớn... Tóc vàng, nó biết nhắm mở mắt nữa. Để mai con mang cho cô xem. Má con chọn đó, bà biết con thích búp bê. Con thích búp bê từ nhỏ, con có nguyên một tủ đựng búp bê, con đặt tên cho chúng tất cả. Cô biết con búp bê mới con đặt tên gì cho nó không?

- Cháu đặt tên gì?

- Nó tóc vàng. Mái tóc vàng óng và mũi cao của nó đẹp lắm, phải cô thấy cô khen liền hà. Con đặt tên nó hay lắm...

Sương nhìn gương mặt ngây thơ của Oanh. Trong giây phút ấy, nàng thấy những nét buồn buồn, già dặn của con bé biến mất cả.

- Cháu có nhiều búp bê ở tại nhà sao má cháu còn mua thêm nữa?

Oanh nhướn mày:

- Càng nhiều, chúng nó có bạn càng vui hơn nữa.

Oanh hình như chẳng được vui vì thiếu bạn bè, Sương nghĩ thế qua câu nói của nó.

- Bình thường, cháu ít khi vui lắm hả Oanh?

Oanh lắc đầu:

- Dạ không, má con ở bên con luôn. Khi con thức dậy, má con chải đầu chứ không để dì Châu chải cho con, rồi má còn ăn sáng với con trước khi sửa soạn cho con đi học. Tối đến, con học bài, má con ngồi gần con, khi ngủ con cũng ngủ chung với má nữa.

Đôi mắt Oanh sáng hẳn lên như tràn trề hạnh phúc:

- Má con tốt nhất trên đời phải không cô?

- Ờ... Như thế thì con hạnh phúc lắm. Thôi, mình gác chuyện đó lại, chúng ta làm toán thêm đã.

Oanh nhìn Sương, hỏi như van lơn:

- Học hả cô... Thế cô không thích nghe con nói chuyện sao?

- Thích lắm chứ.

Nàng nắm lấy tay Oanh:

- Nhưng chuyện học hành quan trọng hơn.

Nàng bỗng nhìn tay Oanh kinh ngạc:

- Ủa...

Oanh cũng giật mình, nó định rút tay lại nhưng không kịp, Sương nắm chặt tay nó:

- Oanh, sao... vậy nè?

Trên bàn tay cô bé, đầy những vết tím bầm, có chỗ sưng vù, chứng tỏ nó bị đánh rất nhiều. Vì Sương nắm chặt nên Oanh đau đớn, nhưng nó vẫn bặm môi chịu đựng không kêu la:

- Con... Con té mà cô.

- Té à? Té mà như thế này.

Nàng nhìn thẳng vào mặt Oanh:

- Cháu nói thật đi, không cô sẽ hỏi ba cháu à?

Oanh có vẻ sợ sệt:

- Thôi... Thôi cô đừng hỏi ba cháu.

Nó nắm lấy tay nàng méo mếu:

- Cô đừng nói với ba cháu... Tội nghiệp cháu mà cô...

Sương lắc mạnh vai Oanh:

- Có ai ăn hiếp cháu, đánh cháu phải không?

- Cô ơi...

Hai dòng lệ chảy dài trên má Oanh. Nó khóc:

- Cô... Đừng cô ơi...

Sương đứng lên:

- Đi với cô, cô phải nói cho ba má cháu nghe chuyện này, cháu bị ăn hiếp rõ ràng mà.

Oanh ôm chặt lấy Sương nhe răng:

- Cô đừng nói với ba cháu. Ba cháu bị mù mà. Má cháu đánh cháu để ba cháu tức giận đó. Bác sĩ bảo không được làm cho ba cháu giận... Cô đừng nói ghen cô...

Oanh ngã vào lòng Sương khóc rưng rức. Sương cảm thấy trong lòng đau xót vô cùng.

- Cháu bảo sao? Má cháu đánh cháu à?

Sương không ngờ chuyện lại như vậy. Oanh vẫn khóc:

- Cô ơi... Cô thương con... Cô đừng nói lại với ba con ghen cô... Ba con buồn lắm...

Nàng đỡ cầm Oanh lên, nhìn vào gương mặt đau khổ xanh xao ấy, gương mặt đầy nước mắt ấy mà thương cảm vô cùng. Nàng không ngờ một đứa trẻ mảnh mai, ốm yếu như thế đã phải mang lên vai một gánh nặng nề.

Oanh ràn rụa nước mắt, gạt đầu không đáp. Sương ôm nó vào lòng, nàng cũng không cầm được nước mắt:

- Nhưng má cháu thương cháu lắm mà, má sẵn sóc từng chút cho cháu đó, sao lại đánh cháu như thế?

Oanh ấp úng nhìn nàng như xin tha thứ:

- Dạ..Thưa cô...

- Cháu đã đặt ra như thế phải không?

Oanh khẽ gật đầu:

- Còn ngày sinh nhật cháu cũng đặt ra? Nghĩa là hôm qua không có gì cả.

Oanh cúi đầu lặng thinh.

- Sao cháu dối cô làm chi vậy?

Oanh vẫn im lặng. Sương hỏi tới:

- Tại sao vậy?

Nó cúi đầu nói nhỏ:

- Tại con sợ cô biết má con xấu, cô biết má con rồi cô ghét với ba con.

Sương lắc đầu:

- Không, cô không nói đâu. Mà bộ má cháu hay đánh cháu thường lắm hả, phải không Oanh?

Oanh chớp mắt, hai dòng lệ chạy dài trên má, nét mặt của nó đầy những nét đờn đau, các vẻ hồn nhiên của một đứa bé đã mất hẳn trên mặt nó rồi.

- Chắc cô cũng biết má con không phải là má ruột.

Giọng Oanh bỗng trầm trầm, bình thản như không có gì đau khổ nữa cả. Nó tiếp:

- Con đâu có thể đòi hỏi má con phải thương con y như má ruột, phải không cô? Hơn nữa, ba con đã đối xử không phải với bà ấy, bà tức giận đánh con cho đã...

Oanh lắc đầu thở ra rồi nhìn Sương với đôi mắt chịu đựng, kiên nhẫn nhưng rất dịu hiền.

- Con phải giữ kín, không để ba con biết chuyện này. Cô cũng giữ kín giúp con nghe cô?

Sương cảm thấy chua xót trong lòng. Một đứa trẻ mảnh mai gầy yếu, đâu tội tình gì mà phải gánh chịu đau khổ cả tinh thần lẫn vật chất như thế này. Nàng nhìn đứa bé đau khổ nhưng đáng mến một lúc lâu rồi kéo nó vào lòng, vuốt lên mái tóc óng mượt của nó:

- Cô sẽ giữ kín chuyện này. Nhưng từ rày trở đi Oanh đừng nói dối với cô nữa nghe?

- Dạ.

- Và nhớ hễ khi nào má đánh thì phải nhanh chân chạy, có thể đến đây nữa. Nhưng cháu đừng đụng chạm gây gổ với má cháu làm gì, cháu nhớ kỹ nghe.

Oanh ngừng đầu nhìn Sương với đôi mắt mến thương, cảm động. Trẻ con rất nhạy cảm, ai yêu mến, thương chúng chúng biết ngay.

- Dạ, con xin vâng lời cô.

Nó lắc đầu tiếp:

- Nhưng cô đừng gặp bà ấy làm gì. Bà không phải là người xấu, nhưng vì có điều bức dọc nên khó chịu. Ba con cũng thường nạt nộ bà luôn. Ba con thường mắng: “Mày không bằng nửa vợ tao trước kia”. Như vậy chắc mẹ ruột con còn sống chắc con sung sướng lắm hả cô?

Sương lặng thinh, vuốt tóc Oanh triu mến.

- Thưa cô?

Oanh đẩy cửa bước vào. Sương quay lại hỏi:

- Gì vậy Oanh?

- Dạ, ba con mời cô chiều nay lại nhà con dùng cơm. Sau buổi học con đưa cô về nhà. Cô đi với con nghe?

- Ăn cơm chiều à?

Sương ngạc nhiên hỏi tới:

- Có tiệc gì hả cháu?

- Dạ không, ba cháu chỉ nói là mời cô tới dùng bữa cơm xoàng vậy thôi.

Sương mỉm cười:

- Cháu có nói với ba về cô hả?

- Dạ có, cháu nói cô rất thương Oanh, ba hỏi nhiều việc lắm, con nói thật hết cả.

- Ba cháu hỏi những chuyện gì?

- Ba hỏi tánh tình cô như thế nào, cô dạy có hay không và cô đẹp hay xấu?

Sương lại mỉm cười:

- Rồi cháu trả lời sao?

- Dạ...

Oanh dựa người vào nàng cười tươi:

- Dạ con bảo là cô đẹp nhất, dễ mến nhất trên tất cả thế gian này.

Sương bật cười dòn:

- Vậy mà cháu bảo đúng sự thật đó à?

Oanh nắm tay nàng:

- Cô đi với con nghen cô, cô đi cho con vui, hôm nay má con không có ở nhà.

Sương nhìn Oanh:

- Má con đi đâu?

- Dạ đi Đà Lạt, ba bốn hôm mới về.

- Má cháu ít ở nhà lắm hả Sương?

- Dạ.

Sương suy nghĩ một lúc:

- Được rồi, cô sẽ đi.

Oanh reo lên:

- Thật hả cô? Vậy chiều nay tan học con lại cô, con đưa cô đi, gần lắm.

- Được rồi, cô biết nhà.

Oanh mỉm cười sung sướng rồi quay mình bước đi tới trường.

Sương lặng thinh suy nghĩ những lời con bé vừa nói: “Cô đẹp nhất, đáng mến nhất...”. Nàng thở dài ngồi xuống bàn phấn, trang điểm sơ sài.

Nhìn lại mình trong gương. Sương lẩm bẩm:

- Trang điểm làm gì kia? Người ta có nhìn thấy gì đâu.

oOo

Oanh nắm lấy tay Sương kéo nhanh vô nhà...

Ngoài vườn, nhiều loại hoa hiếm được vui trồng thật kỹ nên rất tốt tươi, nhưng không có loại hoa mà Sương thích nhất: Hoa hồng.

Phòng khách không rực rỡ sang trọng gì, nhưng được trang trí rất mỹ thuật, chỉ thanh nhã chứ không chút rườm rà. Hai bên có cửa sổ nhỏ trông ra vườn, trên tường và bức tranh sơn dầu rất đẹp.

Sương nhìn quanh một lượt, nàng công nhận là lối trang trí này khéo léo. Nhưng theo nàng thì còn vài chỗ sơ suất như nệm sa lon, màu cửa tươi chói quá không hợp với vẻ thanh nhã của gian phòng.

Oanh chỉ tay:

- Cô ngồi đi cô.

Rồi nó quay vào trong gọi lớn:

- Dì hai ơi, dì hai.

Một người đàn bà bước ra nhìn Sương ngạc nhiên.

- Dì hai, pha gim con một bình trà nghen.

Nó bước lại hỏi nhỏ:

- Ba con đâu rồi?

- Ở trên gác.

Vừa nói người đàn bà và vừa cúi xuống hôn tóc Oanh trĩu mền, tự nhiên Sương thấy mền người đàn bà này ngay.

- Má con đi hồi sáng rồi.

- Thật hả dì? Để con lên gác kêu ba.

Vừa để cặp sách, nó vừa nói với Sương:

- Cô chờ con chút nghen.

Sương mỉm cười nhìn Oanh rồi chạy nhanh lên gác.

Dì hai bưng trà lên, hương trà thật thơm, từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ Sương nếm được trà ngon như thế. Nàng nhớ lại Ngọc đã nói với mình là nhà Oanh có vườn cây ăn trái và có tiệm trà ở thủ đô. Hèn gì trà ở đây uống thì phải thuộc loại đặc biệt rồi.

Nhìn quanh, Sương nhận thấy phòng ăn chỉ cách phòng khách bởi một tấm bình phong mỏng bằng lụa màu thôi.

Bỗng nhiên, Sương thấy tim mình hồi hộp lạ, bên tai nàng như văng vẳng những tiếng:

- “Hãy rời khỏi đây, hãy rời khỏi nơi đây ngay... Mau lên...”.

Nhưng tại sao phải rời khỏi nơi đây? Sương hoang mang không biết làm sao cả. Nàng thấy đầu có như choáng váng, cảnh vật phía trước mờ hẳn lại, những tiếng như cứ bảo nàng rời khỏi văng vẳng trong đầu Sương, như hồi thúc càng lúc càng gấp.

Nhưng không lẽ Oanh âm mưu hại nàng sao? Vô lý. Sương vỗ trán cố trấn định tinh thần.

Oanh điu cha từ lầu xuống sa lon:

- Ba, cô con ngồi đây nè.

- Chào ông.

Sương chìa tay theo thói quen, nhưng nàng vội rút lại vì Trần có nhìn thấy gì đâu.

Trần hơi nhú mày:

- Xin lỗi... Giọng cô quen quá, hình như tôi đã được biết cô...

- Dạ phải, tôi đã gặp ông ở Hoàng Mai Trang và đã đưa ông đi đón con gái về.

- À, phải rồi. Như thế cô đây là người đi tìm đề tài để viết văn à.

Sương lắc đầu:

- Không ông à, tôi đâu biết viết lách gì.

Trần quay sang Oanh:

- Sao con không cho ba biết chính cô đã đi đón con với ba lúc trước.

Oanh ngạc nhiên:

- Dạ, con không nhớ rõ.

Sương cười:

- Nó còn nhỏ mà. À, ông có vườn hoa đẹp quá. Phòng khách cũng trang nhã lắm.
- Thật à, theo tôi thì chưa hoàn toàn vì vợ tôi bảo để những miếng vải bàn đó, chắc coi kỳ lắm phải không cô?

Chàng so vai tiếp:

- Những màu đó để trong các quán cà phê, các bar thì được chứ trong phòng này, trang trí như thế này coi trái lắm.

Sương cười:

- Sao ông không đổi lại?
- Đổi chi nữa cô, tôi có thấy gì đâu mà đổi?

Sương biết mình lỡ lời nên lúng túng, nâng không biết nói sao để an ủi Trần.

Trần nói sang chuyện khác:

- Tôi rất cảm ơn cô đã lo lắng và săn sóc cho con Oanh.
- Thưa ông, đó là điều dĩ nhiên vì Oanh là học trò của tôi.

Trần ngạc nhiên:

- Chỉ có thế mà cô lo cho nó như vậy à?

Sương cười:

- Chắc chắn là có chút đặc biệt chứ.

Nàng kéo Oanh vào lòng:

- Nó ngoan và rất dễ mến nên tôi thương nó nhiều hơn những học trò khác.
- Cảm ơn cô.

Chàng cười vui vẻ rồi bảo Oanh:

- Con nói đi hai lo dọn cơm đi, ai cũng đói rồi.

Oanh dạ rồi đứng lên chạy ra sau bếp.

Trần nhìn về hướng Sương hạ giọng:

- Oanh dễ mến thật hả cô?

Sương ngạc nhiên:

- Đáng lý ông hiểu nó nhiều hơn tôi chứ.
- Không, tôi muốn hỏi theo ý của cô con Oanh như thế nào?
- Thì tôi đã nói Oanh dễ thương lắm.

Trần lặng thinh hồi lâu:

- Thật cũng lạ, cô và nó dường như có sợi dây liên lạc vô hình nào, nó nói tới cô suốt ngày, bảo là cô đáng kính mến hơn bất cứ ai trên đời này.

Sương cười xòa trong khi bà hai và Oanh đang bưng đồ ăn lên.

Bữa ăn chỉ có ba người nhưng dì hai làm tới 6 món ăn, chưa kể món canh chua.

Sương tò mò muốn nhìn Trần ăn, nàng không biết người mù như chàng làm sao biết chỗ đặt thức ăn. Nhưng nàng chợt thấy Oanh lo rất chu đáo cho cha, nó cứ gấp cho Trần mãi mà nhiều lúc quên cả mình.

Oanh nhắc luôn miệng:

- Thịt gà đây ba...

- Còn thịt nấu canh đây ba...

- Tô canh con múc cho ba con để trước chén ba đó.

Giọng Oanh trong trẻo, dễ thương, nó lo cho cha với thái độ thật tự nhiên, và cố tránh không để cho Trần áy náy vì sự săn sóc của nó.

Oanh cười nói với Sương:

- Ba con ít khi xuống phòng này ăn lẩu, thường ba con ở trên gác và có một loại mâm ăn đặc biệt cho người mù tiện lắm cô.

Sương nhìn nó cảm động:

- Oanh ngoan lắm.

Ba người nói chuyện với nhau suốt bữa ăn.

Rồi họ trở ra phòng khách sau bữa cơm, dì hai lại bưng trà lên, Sương nhìn tách trà:

- Trà này ánh xanh xanh chắc hiếm lắm hả ông?

Trần đang định mời điếu thuốc thơm nghe nàng nói chàng ngưng lại có vẻ suy nghĩ rồi nói:

- Cô cũng biết trà của gia đình tôi à?

- Dạ, trong vùng ai cũng biết.

Sương nhìn Trần như tìm hiểu, với người mà nàng không cần e dè, giữ miếng gì cả.

Trần lắc đầu:

- Rất tiếc là cô chưa được dùng loại trà hoa hồng.

Chàng tiếp giọng buồn buồn:

- Từ lâu chúng tôi không còn sản xuất lại trà đó nữa.

Trần im lặng một lúc như suy nghĩ điều gì rồi bỗng ngẩng lên:

- Oanh đâu rồi con?

Oanh đáp ngay:

- Dạ, con đây.

Nó bước lại cầm tay cha:

- Chuyện gì vậy ba?

Chàng nói như ra lệnh:

- Con vào trong học bài đi, ba có chuyện cần nói với cô giáo.

- Dạ.

Đường như Oanh còn luyến tiếc cảnh thân mật ấy nên chưa muốn đi khỏi ngay. Nó quay lại nhìn Sương chớp mắt như ra hiệu nhắc nàng giữ kín những chuyện đã xảy ra.

Sương mỉm cười khẽ gật đầu. Trần nói thêm:

- Oanh à... Con chưa chịu đi sao?

- Dạ... Con đang đi đây ba.

Rồi nó quay mình chạy nhanh lên gác.

Sương ngồi dựa trên sa lon, hộp một ngụm trà... Nàng nhìn Trần:

- Thưa ông...

Trần rít một hơi thuốc dài, chàng lặng thinh một lúc rồi hỏi:

- Cô giáo... Năm nay cô được bao nhiêu tuổi rồi?

Sương giật mình, nàng lúng túng:

- Tôi đã nói cho ông biết là tôi không còn trẻ. Ở ngoại quốc người ta... Ít hỏi tuổi đàn bà...

Trần nhướn mày:

- Tôi xin lỗi cô... Và hiện giờ cô nhớ là cô đang ở nước mình.

Rồi chàng nói sang vấn đề khác:

- Cô chưa có gia đình à?

Sương ngạc nhiên lúng túng, nàng cố bình tĩnh đáp:

- Dạ... Thưa ông, nhưng ông hỏi chi vậy? Đâu có lệnh ông mời tôi tới đây để điều tra?

Trần mỉm cười:

- Dĩ nhiên là tôi đâu dám điều tra cô. Tôi chỉ lấy làm lạ, một người đẹp như cô, lại có du học, tại sao lại đến làm việc ở vùng ngoại ô nghèo nàn như thế này dạy một trường tiểu học như thế này.

Sương nhướn mày:

- Tôi đẹp à? Ai bảo ông như thế?

- Con Oanh!

Nàng cười:

- Nó còn trẻ con... Biết gì?

Trần phì phà khói thuốc:

- Nếu tôi đoán không lầm, chắc có lẽ khi ở ngoại quốc cô đã gặp chuyện gì buồn... Vì thế, cô mới tìm chỗ hẻo lánh này để tìm sự yên tĩnh cho tâm tư.

Chàng tiếp:

- Hay là... Có thể cô muốn trốn một cảnh ngộ nào, hay một người nào đó!

Sương ngạc nhiên, nhìn Trần trân trân, và lặng thinh hồi lâu... Rồi khẽ thở dài...

Trần tiếp:

- Thôi... Chúng ta không nên bàn thêm về chuyện ấy làm gì. Tôi chỉ muốn hỏi thăm cho biết... Đến lúc nào cô sẽ tiếp tục đi ngoại quốc?

- Chắc có lẽ tôi không đi nữa.

Trần gật gù:

- Như thế thì hay lắm...

Điều thuốc cháy gần hết, Trần giơ tay mò chiếc đĩa gạt tàn trên bàn, Sương liền đẩy đến kề bên tay chàng... Chàng giơ tay mò rồi dụi mẫu tàn thuốc cho tắt:

- Cám ơn cô.

Sương lặng thinh, nàng bưng tách trà lên hộp một ngụm, trong lòng xao xuyến vô cùng.

Trần nói nho nhỏ:

- Tôi mong rằng, cô không buồn vì những lời nói khi nãy của tôi.

- Dạ... Không có chi.

Chàng tiếp:

- Tôi muốn bàn với cô một việc, có tiện không?

- Dạ...

- Tôi nhận thấy rằng, chắc có lẽ cô mến con Oanh?

- Dạ...

- Vì thế, tôi hy vọng được cô dời đến đây ở...

Sương giựt mình:

- Dạ thưa ông, chuyện đó...

- Tôi ao ước được cô đến đây ở để kèm cho con Oanh. Tôi nghĩ rằng nó học không được khá lắm, có phải vậy không cô?

- Dạ, nó có thể học giỏi được.

Chàng tiếp:

- Nhưng phải có người kèm thêm.

Sương hơi lo ngại:

- Dạ... Nhưng...

Nàng hơi do dự:

- Dạ, tôi đâu cần phải ở tại đây mới kèm được. Sự thật thì hiện nay, hằng ngày, tôi vẫn...

Trần gạt đầu:

- Phải, tôi biết. Hiện nay, hằng ngày cô đều kèm nó một giờ, nhưng từ chối không nhận thù lao. Cô thật là khác lạ hơn mọi người!

Sương lặng thinh không nói gì. Trần tiếp:

- Tôi biết. Cô không quan tâm đến vấn đề tiền bạc... Vì thế tôi nghĩ rằng, dù cho có đền ơn cô nhiều tiền đến đâu, cô cũng không nhận.

Sương vẫn lặng thinh, không nói một lời.

Trần hơi nghiêng mình về phía trước:

- Ý của tôi như thế... Cô có vui lòng không?

Sương hơi cau mày:

- Dạ...

Nàng tiếp:

- Nếu như ông nhận thấy cháu cần phải học thêm, hoặc hai hay ba giờ, thì sau bữa cơm chiều tôi cũng có thể đến đây kèm cho cháu rồi về, đâu có cần phải ở đây làm gì?

Trần lại đốt điều thuốc, thái độ rất thành khẩn:

- Cô à...

Chàng mím chặt môi như khó nói:

- Có lẽ cô đã nghe qua một ít tin đồn về gia đình tôi.

Sương cúi đầu đáp nho nhỏ:

- Dạ...

Giọng chàng trầm trầm:

- Như thế thì cô đã hiểu... Oanh là một đứa bé côi cút rất đáng thương.

- Dạ...

Sương lại cắn chặt đôi môi.

- Như thế thì chắc cô đã hiểu ý tôi. Tôi muốn tìm cho nó một người kèm thêm. Và một người có thể ở kề bên để yêu thương nó, để cho nó được vui vẻ, hạnh phúc.

Sương thấy cổ họng mình như bị nghẹn:

- Nhưng tôi biết. Ông đã tìm cho nó một người mẹ rồi...

Trần thở ra, điều thuốc cháy nóng tay mà chàng không hay, giọng chàng trầm buồn:

- Cũng vì thế mà tôi cần phải mời cô đến ở đây...

Chàng như nghẹn ngào:

- Cô à, nó không giống như những đứa trẻ khác, dù nó bị khổ sở đến đâu, cũng không hề than van một lời, nhất là trước mặt tôi. Tôi sợ nó bị hành hạ khổ sở, mỗi ngày càng gầy mòn khô héo thêm... Mà trước mặt tôi nó vẫn bảo: “Ba à... Con vui vẻ và sung sướng lắm”. Cô à, cô nên hiểu dù hoàn cảnh của tôi và của nó...

Sương cúi đầu, nàng không biết nói sao, tâm tư nàng bị kích động mạnh, trong đó có một niềm vui lạ.

Phải rồi, Trần đã đoán được tất cả sự thật trong gia đình và chàng tha thiết yêu thương đứa con mất mẹ ấy. Trần đang cần nàng sẵn sàng cho con chàng, chẳng những chàng cần mà chàng sẵn sàng van xin nàng nữa. Sương hiểu rõ được nỗi lòng của người cha tàn tật.

Chàng hỏi lại:

- Cô Sương, cô nghĩ thế nào?

- Dạ...

Tuy nhiên, Sương vẫn còn phân vân lắm, biết tính sao. Nàng ấp úng:

- Dạ... Bây giờ tôi còn phân vân lắm, chưa thể quyết định được. Để tôi nghĩ lại.

- Cô suy nghĩ về vấn đề gì?

- Ông cũng biết, Oanh là học trò tôi như bao đứa khác trong lớp, tôi đã dạy riêng cho nó, bây giờ lại đến đây dạy sợ người ta bảo là thiên vị.

Trần mỉm cười:

- Chuyện đó đâu đáng cho cô suy nghĩ, người ta vẫn nhờ riêng thầy cô dạy cho con mình ở nhà thiếu gì.

Chàng ngưng lại một chút:

- Hay nếu cô muốn, cô có thể nghỉ ở trường học tôi xin đền bù lại sự thiệt thòi của cô.

Sương cười một mình, trong lòng nàng có những phản cảm dị kỳ. Người có tiền thường hay muốn dùng đồng tiền để mua bất cứ cái gì mình muốn. Bộ họ tưởng có tiền là có tất cả hay sao?

Nàng nói giọng nửa đùa nửa thật:

- Chắc ông đã quen những chuyện mua bán nên nói những lời đó với tôi... Rất tiếc...

Trần vội nói:

- Tôi... Xin lỗi...

Chàng đứng lên, lần mò đi về phía hướng cửa sổ, quay lưng lại phía Sương.

Trần lẩm bẩm:

- Thật không ngờ phương pháp đúng nhất dùng để mua chuộc loài người của mình lại thất bại. Nhưng chắc cô ấy cũng không thể phủ nhận đó là phương pháp công hiệu nhất đối với người thường. Phải tính phương pháp khác.

Sương nhìn sau lưng Trần một lúc rồi nàng đứng lên bước đến bên chàng, lòng hơi hối hận.

Ngoài vườn, ánh trăng vàng vạc nổi sáng những cánh hoa đang ngả ngon dưới cơn gió thoảng. Nàng thở ra khoan khoái:

- Hoa hồng đẹp quá.

Trần ngơ ngác:

- Cô bảo sao? Vườn tôi có hoa hồng à?

- Dạ không... Tôi nhìn lầm...

Nàng cũng hơi ngạc nhiên khi thấy Trần tái mặt, có vẻ khó chịu lắm.

- À... Đó là hoa cúc mà tôi nhìn ra hoa hồng. Nhưng có lẽ ông không thích hoa hồng? Nó vừa đẹp vừa có hương...

Trần thở dài bực bội, chàng hỏi nhỏ:

- Cô thích hoa hồng lắm sao?

- Vâng, cũng như mọi người khác.

Nàng nhìn ra vườn một lúc rồi bỗng nói:

- Chuyện của bé Oanh, tôi xin nhận lời. Nhưng tôi không thể bỏ nhiệm vụ của tôi ở trường được, mỗi ngày tôi sẽ cùng Oanh đi tới trường và về đây. Xin ông cho tôi một phòng riêng, còn lương ông muốn phát bao nhiêu tùy ý.

Ngưng lại một phút, nàng tiếp:

- Thứ Bảy này tôi sẽ dời tới đây.

3. Chương 3: Chương 3

Chiều thứ Bảy, Sương nghỉ dạy.

- Thưa cô, cô đi với con bây giờ. Bác Du đã đem xe tới rồi.

Nàng mỉm cười:

- Ba cháu nhớ kỹ quá.

- Cô đã xếp đặt đồ vào va li chưa? Để con mượn bác Du mang ra xe nhen cô.

Oanh nói xong chạy ra cửa. Sương nhìn theo nó, trong lòng thấy nao nao.

Cho đến bây giờ nàng cũng không ngờ là mình đã quyết định dời sang nhà ấy. Nàng còn nhớ rõ nét mặt ngạc nhiên của Ngọc và nhiều bạn đồng nghiệp khác khi nghe nàng nói sẽ dời ở bên nhà của Oanh. Với thái độ như thế, nàng biết không ai tán thành ý định của nàng mặc dầu họ không nói chi cả. Nàng biết rằng tất cả đồng nghiệp đều cho nàng là vợ vẩn hay mất bình thường. Họ không hiểu tại sao nàng lại dấn thân vào một gia đình rắc rối. Họ nghĩ thế cũng phải, vì chính nàng, nàng cũng không ngờ tại sao mình đồng ý nữa. Nàng nhớ khi quyết định, lý trí như luôn nhắc nhở nàng không nên đồng ý với Trần nhưng không hiểu có một sức mạnh vô hình nào lôi kéo làm nàng phải tuân theo.

Nàng khê rùng mình khi nghĩ có lẽ Trần, con gái nhỏ của chàng, ngôi nhà đổ nát đó có một ma lực nào quyến rũ làm người bị không thể nào chống đối lại được. Nàng nhớ lại một quyển truyện trinh thám nào thật rùng rợn đã viết một chuyện trong một lâu đài hoang phế, có gã đàn ông mù và một cô giáo... một người đàn bà loạn trí... Bây giờ hoàn cảnh của nàng đã gần giống như thế rồi, chỉ còn thiếu người đàn bà loạn trí thôi. Biết đâu lại chẳng có người đàn bà đó trong tòa nhà đổ vụn?

Oanh chạy trở ra, thở hào hển, má nó đỏ hồng lấm tấm mồ hôi, đôi mắt long lanh... Phía sau lưng Oanh là người đàn ông trạc 40, người dong dỏng cao, gầy gầy, ăn mặc rất đứng đắn.

Nhìn người đàn ông này, Sương bỗng nhiên thấy sợ đôi mắt ông thật sắc bén. Ông ta lễ phép:

- Thưa cô, tôi là tài xế của ông Trần. Ông ấy bảo tôi đến đón cô.

- Dạ cảm ơn ông.

Sương đưa tay đeo cặp kính trắng lên mặt cho có vẻ chừng chặc hơn, nàng chỉ vào trong:

- Va li tôi đã sắp xong rồi, bên trong đây.

Bác tài khệ nệ ôm chiếc rương đi trước, Sương qua từ giã dì Hai rồi ra xe luôn.

Sương ngồi kế Oanh nhìn những luống cải như chạy ngược ra về phía sau. Sương bỗng thấy băng khuâng khi nhìn vườn tược cây cối hai bên đường, nàng không biết tại sao như vậy.

Con đường thật ngắn, xe chỉ chạy vài phút thì tới ngay. Nghe tiếng xe ngừng, chị Châu chạy ra mở cửa, chiếc xe chạy từ từ qua vườn hoa rồi dừng lại bên thềm nhà. Oanh nhanh nhẩu mở cửa:

- Cô đi với con vào phòng của cô nhen, cô coi vừa ý không? Còn va li để bác tài mang vô sau.

Vừa nói nó vừa nắm tay Sương đi thẳng vào phòng khách, miệng cười cười sung sướng. Phòng khách vắng hoe, Sương theo Oanh đi lên gác.

Oanh bỗng nhiên đứng sững lại, những nét vui tươi sung sướng trên mặt nó biến đi thật nhanh chóng. Sương ngạc nhiên nhìn theo hướng mắt nó và đôi mắt nàng chạm phải một ánh mắt của người đàn bà khác.

Người ấy thật không giống với hình ảnh người mẹ ghẻ mà Sương đã nghĩ trong lòng. Khuôn mặt trái xoan dễ thương, đôi mắt trong sáng với hàng lông mi cong vút, đôi môi đỏ mọng. Gương mặt đó cái gì cũng dễ mến, nhưng thái độ thì lạnh lùng đến độ khát khe. Vóc người tầm thước, ăn mặc lại rất đứng dáng vóc và thời trang trông bà ta chưa đầy 30 tuổi.

Sương hơi tiếc cho Trần, làm sao chàng ta thấy được những nét đẹp của vợ mình. Nàng chắc bà ta cũng không hiểu được tí gì với nàng qua cặp kính trắng nàng mang, bộ đồ quá đứng đắn của nàng đang mặc. Trông nàng cũng khát khe đứng như một nhà mô phạm.

- Dạ chào cô... Hân hạnh được gặp cô.

Thấy bà ta có vẻ lạnh nhạt, Sương cũng đáp hững hờ:

- Dạ, không dám. Chào bà.

Bà ta mỉm cười khó hiểu:

- Oanh sẽ dẫn cô đến phòng dành riêng cho cô.

Bà ta tiếp với giọng thật khách sáo:

- Rất tiếc tại tôi bận nên không thể đón cô. Xin cô cứ coi như đây là nhà cô và Oanh như con cháu cô vậy.

Sương mỉm cười:

- Dạ cảm ơn bà, cháu Oanh ngoan lắm.

Nàng nhận thấy trong đôi mắt to, đen láy của người đàn bà trước mặt thật đẹp nhưng cũng chứa một cái gì thật sâu sắc.

Sương tiếp:

- Tôi đã tìm hiểu Oanh. Nó rất ngoan ngoãn và biết vâng lời.

Bà ta hững hờ:

- Thế à.

Bà liếc nhìn Oanh. Sương nhận thấy tay con bé run lên khe khẽ trong tay mình. Nàng nắm chặt tay Oanh vào như ngằm bảo nó đừng sợ chi cả, đã có nàng. Trong phút giây đó, Oanh và Sương cảm thấy thương mến nhau nhiều hơn, sợi dây vô hình nào đó như đã có giữa hai người.

Bà Trần thông thả bước xuống thang, dáng đi thật khoan thai uyển chuyển. Nhìn dáng đi của bà, Sương cũng biết được bà đã quen sống trong cảnh quý phái phong lưu.

Từ phía dưới, bác tài mang chiếc rương lên, bà ta nhìn bác:

- Xong rồi bác ra xe chờ tôi nhen, tôi đi liền đây.

- Dạ.

Bác tài mang chiếc rương vào phòng Sương trong khi tiếng bà Trần lại lạnh lạnh dưới nhà bếp:

- Chị Châu, đừng chờ cơm tôi nhen, trưa tôi không về.

Bước vào phòng Sương, Oanh tươi vui, liếng thoảng trở lại. Nó đưa tay chỉ cho nàng thấy nào là phòng riêng của ba nó, phòng mẹ nó và phòng Sương.

Nàng thấy từng lầu trên cũng trang trí rất khéo, chính giữa là một phòng khách nhỏ, chỉ có bộ sa lon, chậu hoa tươi trên bàn nhỏ, xung quanh là 4 căn phòng, bên ngoài là bao lơn dài.

Phòng của vợ chồng Trần kế sát nhau, kế đó là phòng Oanh và Sương.

Sương hỏi:

- Ba má không ở chung phòng à?

- Dạ, từ trước tới nay vẫn như thế. Căn phòng của cô khi trước dành cho khách.

- Gia đình cháu thường có khách à?

- Dạ ít khi có lắm. Lâu lâu chú Cao mới đến một lần, có khi cả năm mới tới.

Sương ngơ ngác:

- Chú Cao?

- Dạ, bạn của ba cháu đó. Chú ấy trồng trà trên Đà Lạt nên rất ít khi về đây.

Rồi nó chỉ quanh hỏi nàng:

- Cô thích phòng này không?

Nãy giờ Sương đứng ngoài cửa phòng mà không để ý đến bên trong, khi nhìn vào nàng ngạc nhiên hết sức. Không ngờ phòng mình lại đẹp đến như thế.

Trong phòng, đồ vật gì cũng xinh cả, dưới chân được trải đệm êm tất cả, hai cái cửa sổ gần giường ngủ của nàng. Một bàn phấn nhỏ và một cái bàn viết thật đẹp và đầy đủ. Tất cả màu xanh trừ khăn trải giường

màu hồng mang đến cho ta cảm giác âm ỉ làm cho vẻ lạnh lẽo của màu xanh xung quanh thành tươi mát đi.

Sương ngạc nhiên hơn hết là chiếc tủ gần giường, bên trên có chiếc đèn nhỏ bao lụa trắng đục, cạnh đây là chậu hoa, mà lại hoa hồng màu vàng.

Oanh lắc tay nàng:

- Cô thích không cô?
- Thích lắm Oanh à.

Sương tự nhiên thấy vui tươi, nàng nhìn ra cánh cửa thông với hành lang, trên thành hành lang là những chậu cúc đang nở rộ như khoe mình dưới dương quang, bên dưới là vườn lải, với những đóa hoa trắng chen giữa lá xanh.

Oanh hỏi nữa:

- Cô thích thật không cô?
- Thật mà, cô thích lắm.

Rồi nàng ôm Oanh vào lòng:

- Oanh, trước kia phòng này trang trí như thế nào?

Oanh cười:

- Dạ, chỉ có tấm thảm dưới đất là cũ, còn tất cả đều là mới hết. Ba con chỉ dẫn cho các nhà trang trí, bắt họ phải làm như thế.
- Còn bức tượng?

Sương đưa tay chỉ một bức tượng điêu khắc trên một cái giá sát tường.

- Dạ, bức tượng ấy có lâu rồi. Trước khi ba cháu ở trong phòng riêng, nhưng vì không nhìn thấy gì cả nên bảo mang qua đây.

Sương nhìn lại bình hoa trên đầu giường, rõ ràng là nhánh hoa hồng đó phải mua, vì ngoài vườn không có hoa hồng mà.

Sương bước lại ngồi bên cạnh giường, lòng hồi hộp lạ. Mùi hoa hồng thoang thoảng bay khắp phòng. Ánh nắng mùa thu chiếu ngang khung cửa sổ, hơi ấm tràn ngập khắp gian phòng.

Có giọng đàn ông trầm ồm:

- Cô hài lòng chứ cô Sương?

Sương giật mình ngẩng lên nhìn, Trần đang đứng ngay khung cửa. Nàng không biết chàng đã đến hồi nào, có lẽ chàng đã nghe câu chuyện giữa Oanh với nàng rồi.

Sương đứng dậy, mặc dầu Trần không thấy gì nhưng nàng vẫn giữ lễ độ:

- Dạ, ông sắp đặt gian phòng thật đẹp.
- Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng tôi không biết họ có chọn màu sắc đúng theo lời tôi không?
- Dạ, màu sắc hợp lắm.

Nàng không ngờ chàng lại chọn màu hay đến thế.

- Tôi thật ngạc nhiên, ông chọn màu hay quá.

Trần gật đầu:

- Cám ơn cô, khi trước tôi cũng có biết chút ít trang trí, màu sắc.
- À...

Sương lại nhìn quanh gian phòng một lượt:

- Tôi thiết tưởng ông không nên quá lo như thế, ông làm tôi ngại thêm thôi.

Trần cười:

- Cô định viết văn, tôi nghĩ là mình phải tạo hoàn cảnh thích hợp cho cô để sáng tác chứ.

- Ông bảo tôi sắp viết văn à?

- Phải, cô đang thu nhập tài liệu đó chứ gì?

Chàng cười tiếp:

- Cô cứ ở đây rồi cô sẽ có đề tài viết một truyện tiểu thuyết, có lẽ là một đề tài lạ.

Sương lắc đầu:

- Dạ...

- Đừng cãi nữa, tôi hiểu cô mà.

Sương lặng thinh, nàng nghĩ Trần là một con người tàn tật mà lại độc đoán.

- Ông ta bảo là hiểu mình, nhưng sự thật đã hiểu chưa.

Sương hơi ngượng mảy, nàng không muốn cãi lấy nữa. Nàng trở vào phòng, mở chiếc rương, chuẩn bị mang vật dụng ra sắp xếp cho có thứ tự.

Trần như chú ý lắng nghe:

- Oanh, con nên về để cô nghỉ ngơi.

- Dạ, ba cho phép con ở lại lo dọn với cô.

Sương cũng quay về phía Trần:

- Ông cho phép cháu ở lại giúp đỡ tôi một lát ghen. Có Oanh nói chuyện cũng vui.

Trần vừa chào Sương vừa nói:

- Vậy thì Oanh cứ ở với cô. Thôi, tôi về.

Rồi chàng lững thững bước ra khỏi phòng.

Sương mở cửa tủ áo, bên trong đã có sẵn những móc áo mới, nàng đưa cho Oanh, nó cẩn thận móc vô từng chiếc áo dài rồi đưa lại cho nàng mang lên.

Oanh vui vẻ:

- Cô có nhiều áo dài màu đẹp quá, màu hồng, màu xanh lục nè, màu vàng. Sao cô ít mặc quá con chỉ thấy cô mặc màu trắng, đen hay xanh đậm thôi.

Sương mỉm cười:

- Để làm cô giáo của Oanh.

- Nếu cô uốn tóc cao, bỏ kính xuống và mặc áo màu tươi thì chắc cô sẽ đẹp hơn nữa.

Oanh lại cầm một chiếc áo may bằng một loại hàng thật đắt tiền theo lối dạ hội ngoại quốc lên ngắm nghía mãi.

Sương cười:

- Thôi đi cô ơi, cô đừng dạy tôi làm đẹp nữa.

- Nhưng trước kia, cô mặc những chiếc áo ấy đẹp lắm phải không cô?

- Phải.

- Nhưng tại sao bây giờ cô không mặc nữa?

- Tại chưa có dịp, loại áo này mặc để dự tiệc, dự dạ hội, Oanh biết không?

Sương mắc chiếc áo vào tủ rồi kéo Oanh lại gần mình:

- Cháu có thích áo đẹp không?

Oanh gật đầu:

- Dạ thích lắm, mẹ cháu cũng có nhiều áo đẹp lắm.

- Còn cháu, sao cô thấy cháu chỉ mặc đồng phục học sinh không, ở nhà cũng vậy nữa.

Oanh cúi đầu, chà chà một chân lên tấm thảm trải đất, có nói nhỏ nhỏ:

- Dạ tại cháu phải đi học mỗi ngày nên mặc như thế cho tiện. Nếu cháu có quần áo đẹp cũng không có dịp để mặc.

- À...

Sương chợt hiểu ra, nàng ngẩng đầu lên rồi tiếp tục sắp xếp quần áo vào tủ cho có ngăn nắp.

- Oanh, cháu phụ với cô sắp đồ vào tủ cho xong đi, rồi cháu đưa cô qua phòng cháu cô xem cho biết nhen.

Oanh gật đầu ngay:

- Dạ.

Một chút sau, Sương xếp xong tất cả rồi theo Oanh đi sang phòng của nó.

Gian phòng cũng khá rộng, cũng có màn, giường, bàn viết, tủ áo... Đâu đấy đều ngăn nắp, sạch sẽ không khác gì một gian phòng của người lớn ở.

Sương cứ ngỡ rằng phòng của Oanh chắc phải bừa bãi, đồ chơi vứt tứ tung, sách vở nằm la liệt. Nhưng không ngờ trước mắt Sương, phòng của Oanh lại quá sạch sẽ, thật là ngoài sức tưởng tượng của nàng.

Sương gật gù khen:

- Oanh giỏi lắm, búp bê của cháu đâu?

Oanh lúng túng:

- Dạ... Búp bê... Hả cô?

Sương vui vẻ:

- Ồ... Những con búp bê đẹp mà cháu đặt tên cho chúng đó, hồi trước cháu khoe với cô đó.

Oanh lúng túng nhìn Sương không trả lời được Sương không hiểu ra sao cả:

- Sao vậy Oanh?

Nó chỉ cúi đầu lặng thinh.

Sương chớp mắt:

- Có gì cháu cứ nói thật ra cho cô nghe đi.

Oanh ngẩng lên nhìn nàng với vẻ ngượng ngùng. Nó ấp úng:

- Cô... Chắc chuyện ấy cô cũng biết rồi...

- Chuyện gì?

Nàng cầm tay Oanh kéo vào lòng mình rồi vào ngồi bên cạnh giường. Sương âu yếm vuốt má nó:

- Nói cho cô nghe đi Oanh.

Oanh im lặng hồi lâu, một lúc sau nó bước lại đầu giường, lật gối ra như tìm kiếm vật gì rồi mang lại trao cho Sương một cách rụt rè.

Sương ngạc nhiên hết sức, khi thấy đó là con búp bê loại rẻ 25 đồng, ngoài tiệm چاپ phô, thể mà đã sút mất một cánh tay, quần áo may bằng loại vải rẻ tiền nhất. Sương cau mày:

- Cái gì đây Oanh?

- Dạ búp bê của cháu!

- Cháu không bỏ à, nó cũ quá rồi mà. Còn mấy búp bê lớn của cháu đâu, búp bê đẹp đó.

Oanh ấp úng một lúc rồi như cố gắng nói:

- Dạ cháu chỉ có một con búp bê này... Còn những búp bê thật đẹp khác là tại... Tại... Cháu mơ tưởng nên cháu nói với cô như thế. Búp bê này cháu lượm được ngoài đường...

Oanh cúi xuống, vuốt vuốt lại quần áo cho con búp bê của nó. Sương lặng yên vuốt tóc nó không nói được một lời. Oanh là con của một gia đình giàu có mà phải bị thiếu thốn như thế này à?

Một lúc sau, Sương mới bảo Oanh:

- Nhưng con búp bê này cũng đẹp rồi cháu à, để khi rảnh cô sẽ may cho nó một bộ đồ đầm mới.

Đôi mắt Oanh sáng hẳn lên:

- Thật thế hả cô?

- Được rồi, cô sẽ may cho.

Sương lắc đầu nhìn Oanh hí hửng đem cất con búp bê tàn tật đó vào chỗ cũ. Sương cầm tay nó:

- Chiều nay chúng ta đi chơi nghen. Rồi tối học.

Oanh thích chí:

- A... Sung sướng quá.

- Cháu xin phép ba đi, rồi mình sẽ đi.

Oanh chạy nhanh ra ngoài, về phía phòng Trần.

o0o

Nửa giờ sau, nó và Sương đứng trước căn nhà tiêu điều hoang phế mang tên “Hoàng Mai Trang”.

Nhìn những bức tường đổ, những cây cột xiêu vẹo, Oanh nói giọng thật buồn:

- Cô... Người ta nói là ở đây nè... Lâu lâu có má cháu hiện hồn về.

Sương rùng mình:

- Ai nói vậy?

- Dạ, trong xóm ai cũng nói vậy. Phần đông là họ thấy má con hết vậy mà con không được thấy.

Nó nhìn trân trân ngôi nhà:

- Con đâu sợ ma, con chỉ muốn được nhìn má con, dù là ma đi nữa.

Sương ghen ngào:

- Không có ma đâu, người ta đồn bậy đó.

Oanh lắc đầu:

- Có thật cô à, ba con và mọi người đều biết thế.

Sương nhìn trân trân Oanh:

- Nhưng có ai trong nhà thấy không?

- Dạ có, tuần trước dì Châu đi ngang đây thấy bóng người đàn bà phất phới trong này, dì ấy sợ quá chạy tuốt về nhà, lúc đó tối rồi. Theo con, đáng lẽ phải lại dẫn má về mới phải hả cô?

- Không đâu cháu, cái đó có lẽ dì Châu quáng mắt, chứ không có ma cở gì đâu.

Nàng không ngờ người lớn lại bày đặt những câu chuyện như thế để cho Oanh nghĩ những chuyện không đâu.

- Thôi, mình về Oanh.

Oanh nhìn nàng:

- Cô, đừng sợ cô.

- Cô không sợ đâu.

- Má con hiền lắm.

- Tại sao cháu biết?

- Ba con nói với con như vậy.

Sương đứng ngẩn người nhìn ngôi “Hoàng Mai Trang” với những cột kèo, từng ốc hoang tan đổ nát. Thế mà trước đây, nó từng lành lặn, sang trọng, với người nữ chủ nhân đẹp đẽ, hiền lành, cùng người chồng có đôi mắt sáng, sống trong hạnh phúc êm đềm. Thế mà bây giờ...

Nàng khe liếc nhìn Oanh, nó cũng đang đứng ngẩn ngơ nhìn ngôi nhà như nàng, có lẽ có đang liên tưởng tới người mẹ thân yêu của nó hiện đang vất vưởng phía bên kia thế giới.

4. Chương 4: Chương 4

Đêm đầu tiên tại nhà Oanh, Sương không sao chợp mắt được.

Nàng nằm trên chiếc giường nệm rộng thật êm, nhìn ngọn đèn trên trần nhà, không thấy buồn ngủ một chút. Mùi hương hoa hồng trên đầu giường thoang thoảng bay về hướng nàng, tấm màn che cửa rung rinh nhẹ nhẹ dưới làn gió. Tất cả đều im lặng như tờ. Sương nằm im lạnh như pho tượng, nàng không thấy buồn ngủ một chút, và cũng không muốn trở mình.

Hồi chiều nàng đã dẫn Oanh đi vào các vườn trong xóm để xin vài cành trúc rồi đi ra một cây cầu có dòng nước trong xanh thật đẹp để ngồi chơi.

Nhưng Oanh có vẻ không thích cây cầu. Sương đã hỏi:

- Sao vậy cháu?

Oanh buồn bã:

- Má cháu chết dưới dòng nước này.

Sương nhíu mày, tại sao những chuyện đáng buồn như thế Oanh đều biết hết...

- Người ta nói hồi trước, khi đi ngoại thành về sủng bắn sập cầu này, ba má cháu rơi xuống sông này, ba cháu thoát chết còn má cháu bị kẹt chết luôn ở dưới.

- Sao cháu biết?

Oanh thở dài:

- Trong xóm ai cũng biết cả.

Nó nói nho nhỏ:

- Họ thì thầm với nhau, tưởng là con không nghe... Cô... Họ còn nói...

Oanh bỗng rùng mình lặng thinh, không tiếp được lời.

Sương không biết nói gì, tại sao thiên hạ lại ác đến thế, đáng lẽ một đứa bé chưa biết mặt mẹ như Oanh phải cho nó tưởng mẹ kể là mẹ ruột của nó mới đúng chứ.

Nàng vội cầm tay Oanh, nói lảng sang chuyện khác:

- Thôi, cháu đừng để ý đến những lời đồn đãi vu vơ đó nữa... Cô cháu mình đi lại ngôi cổ tự vắng cảnh chùa... Nghe nói là ngôi chùa ấy rất xưa và rất đẹp, nhưng cô chưa tới lần nào cả.

Oanh mau mắn:

- Dạ để con dắt cô đi.

Hai người đi về phía ngôi chùa cô?... Đường vào chùa, hai bên tròn toàn cây sao, cây nào cũng to lớn cả ôm ngọn cao chót vót...

Xung quanh chùa, cây cối rậm rạp che khuất cả ánh mặt trời, làm không khí càng thêm thâm nghiêm yên lặng...

Qua khỏi cổng tam quan, Oanh và Sương bước vào sân chùa. Sân hoa tiêu điều, khô héo. Có lẽ từ lâu không vun trồng, sẵn sóc.

Đứng trước sân chùa một lúc lâu, Oanh kéo tay nàng:

- Cô vào xin xăm đi.

Sương không mấy tin vào khoa bói toán, nhưng cũng vào xin vì thấy lạ và muốn chiều lòng Oanh.

Nàng thấp nhang vái vài câu rồi cầm ống xăm lắc. Nàng xin được quẻ cũng hơi lạ:

"Chân duyên phú quý bất do nhơn,

Tâm cao tất nhiên ngộ khanh,

Uẩn chuyển vu hồi mê cực lộ,

Vân khai nguyệt xuất tự phân mình".

Oanh lẩm nhẩm đọc bài xăm đã dịch rồi hỏi:

- Bài xăm nói gì vậy cô? Cô muốn cầu xin việc gì đó?

Sương xếp nhỏ bài xăm bỏ vào túi mỉm cười:

- Cô cầu chuyện làm ăn, nhưng bài xăm nói khó hiểu quá, Oanh à trời đã xé rồi, mình về...

Về tới nhà đã tới bữa ăn chiều, Trần thì ăn trên phòng riêng theo thói quen, mẹ Oanh đi ra ngoài thành chưa về. Trên bàn cơm chỉ có Oanh và Sương.

Vì buổi chiều đi chơi xa, nên Oanh ăn cơm rất ngon, còn Sương thì trái lại, nàng ăn thật ít.

Thấy Oanh ăn ngon, Sương vui vẻ nói:

- Thường ngày nếu ba ăn trên gác, má cháu chưa về, cháu ăn một mình phải không Oanh?

- Dạ... Nhưng thường con không ăn.

- Sao lại không ăn?

- Dạ, con buồn quá ăn cơm không vô, có lúc chị Châu bắt ép lắm con ráng ăn một chút cho chỉ vui.

Chả trách gì Oanh mặt xanh xao như thế. Sương nhìn nó thăm nghĩ:

- “Mình phải giúp nó sống sao lại được bình thường, ăn uống đầy đủ tinh thần không thiếu thốn, như vậy nó mới thấy cuộc sống vui tươi đáng quý”. Trước mắt là việc học hành của nó, đo cũng là điều chánh.

Vì thế sau bữa cơm, Sương xem xét bài vở của Oanh rồi ột ít toán cùng loại, giảng sơ cho Oanh làm. Rồi nàng đem búp bê của Oanh ra cắt may cho nó một cái áo đầm mới. Nàng đang hí hoáy cắt chiếc áo cũ ra để ráp vào chiếc áo mới thì Oanh đã làm toán xong, chạy đến bên nàng nhìn từng đường kim nàng may với vẻ mặt sung sướng.

May xong, Sương nói:

- Oanh nè, con búp bê cháu đẹp lắm rồi đấy.

Oanh nhìn Sương sung sướng cảm ơn, nó ôm chặt búp bê vào lòng:

- Cưng... Cưng dễ thương quá cưng ơi...

Sương nhìn Oanh cảm động. Nhìn đồng hồ thấy đã tối, nàng hỏi Oanh đi tắm rửa rồi đi ngủ.

Oanh lên giường, Sương lấy mền trùm ngang ngực nó, bỗng nó nhồm dậy bá cổ nàng hôn hai cái hai bên đánh chụt:

- Cô ơi... Con thương cô quá...

Sương hôn lại nó rồi đặt đầu nó xuống gối. Oanh mỉm cười một lúc rồi lim dim đôi mắt. Sương đứng lặng yên, nàng còn cảm động vì hành động thương mến của Oanh vừa rồi. Nàng cúi xuống hôn nhẹ lên trán nó:

- Ngủ ngon đi Oanh.

Nàng rón rén khóa trái cửa phòng rồi định bước về phòng mình. Nhưng nàng bỗng giật mình khi thấy Trần đang đứng ở đầu cầu thang, mắt hướng về phía mình. Nàng biết người mù thương rất thánh tai nên vội bước lại:

- Thưa ông, ông chưa đi nghỉ à?

- Cô có thể ngồi trò chuyện với tôi giây lát được không?

Sương bước tới ngồi trên sa lon.

Trong phòng khách này ít ai được bật ngọn đèn sáng, thường chỉ để một ngọn đèn màu nho nhỏ với ánh sáng lu lu, dịu dịu.

Trần lần mò lại kê bên cửa sổ:

- Chắc cô bận lắm, bận lo săn sóc Oanh lắm.

Sương cười:

- Phải, tôi thích săn sóc, yêu thương nó vì nó... “Nghèo” quá ông.

Trần hơi ngạc nhiên:

- Nghèo? Tôi chưa hiểu rõ ý cô.

Sương lắc đầu:

- Tôi muốn nói là nó thiếu thốn, phải, Oanh thiếu thốn nhiều lắm. Thiếu thốn sự săn sóc, tình thương... Thiếu tất cả.

- Phải, tôi đáng trách lắm.

- Không, tôi đâu có ý trách ông. Nhưng theo tôi, ông nên chú ý tới nó một chút, vì trẻ thơ rất cần tình thương, nhất là Oanh.

Giọng nàng thật cảm động khiến Trần xúc động lạ thường.

- Tôi biết.

Giọng chàng tha thiết hơn:

- Cô cho tôi là một người cha không làm tròn trách nhiệm. Nhưng xin cô hiểu gím cho tôi. Dù sao tôi cũng là đàn ông, ít biết tâm lý trẻ con, và tôi lại mù... Tôi cũng chưa biết phải đối xử với nó như thế nào... Oanh là hình ảnh của cả một dĩ vãng đau buồn.

Ngưng lại giây lát, chàng tiếp:

- Có lẽ cô đã nghe chuyện mẹ ruột nó?

- Có, tôi có nghe sơ qua.

Giọng Trần như mơ hồ hơn:

- Đó là một người đàn bà hoàn toàn... Không bao giờ tôi quên được. Con người, trong những giây phút tối tăm nào đó, có thể phạm những lỗi lầm không thể chữa. Nếu vợ trước tôi còn sống... Nếu nàng có thể sống dậy tôi nguyện hy sinh tất cả...

- Ông Trần...

Sương đã nhìn thấy tất cả nỗi lòng của Trần hiện trên gương mặt khổ đau của chàng. Như vậy là chàng luôn luôn nhớ tới người vợ trước.

Trần như chợt nhớ ra điều gì, chàng lẩm bẩm:

- Tôi... Tôi lẩn thẩn quá, đương không lại nói chuyện riêng không vui của mình với cô... Tôi xin lỗi cô.

Sương lắc đầu:

- Không có chi cả.

Nàng cũng hơi hối hận vì chính mình đã gợi chuyện đó:

- Xin phép ông...

- Xin cô nán lại một chút... Hình như cô ngại điều gì trước mặt tôi thì phải.

Sương đáp ứng:

- Dạ không... Không...

Giọng chàng trầm ấm:

- Nếu tôi có khiếm nhã, xin cô cứ nói và xin cô tha thứ, vì lâu nay tôi ít khi giao thiệp với người ngoài, có vài cử chỉ sơ suất tôi không nhìn thấy được.

- Không, ông vẫn đang hoang. Tôi không ngại gì đâu. Xin phép ông, tôi đi nghỉ.

Bây giờ, nằm dài trên giường, mắt nhắm nhắm nhìn lên trần nhà, Sương cứ thao thức mãi, không ngủ được.

Câu chuyện trong ngày hôm nay hiện ra từng cảnh, từng cảnh trước mắt nàng như trong cine. Rõ ràng là Sương không thoát được sự ám ảnh của người đàn ông mù và con gái ông ta.

Người đàn ông tàn tật đó dường như đã cấn cỗi trong tuổi còn hoạt động, còn đứa bé gái thì gầy mòn vì thiếu tình thương của người mẹ lẫn người cha. Bây giờ làm sao bù vào chỗ thiếu thốn của hai người đó, chỉ có người đàn bà đã mất bù lại được thôi...

Sương khẽ rùng mình vì làn gió thu thổi lùa qua khung cửa sổ tạt vào gáy nàng... Đã một giờ khuya... Cả bốn bề đều im lặng, chắc vợ Trần không về nhà rồi.

Sương cầm quyển sách bên cạnh định đọc cho đỡ nghĩ ngợi nhiều. Nhưng nàng nhìn vào cuốn sách mà vẫn suy nghĩ vẩn vơ, hàng chữ trước mắt như nhảy múa rối loạn lên. Bất giác, nàng quay lại nhìn khắp phòng. Mọi vật vẫn im lìm. Bên dưới có tiếng động cơ xe hơi, càng lúc càng gần rồi có tiếng còi xe hơi ngoài cổng, chắc bà Trần về.

Tại sao lại ần còi, đêm khuya thế này không sợ làm phiền những người xung quanh sao? Tiếp theo là có tiếng giày cao gót nện trong phòng khách rồi lên lầu. Bà ta còn hát nữa, hát lớn. Giọng cũng khá hay. Nhưng chưa dứt bài, bỗng bà dừng tiếng hát, có lẽ bà gặp một trở ngại nào đó.

Sương không nghe tiếng mở cửa, nhưng lại nghe giọng trầm ấm của Trần:

- Lan...

À... Thì ra bà ta tên Lan.

- Gì đó? Anh đó hả anh Trần? Có chuyện gì không?

Giọng nói có vẻ xằng như Lan đang khiêu khích:

- Khuya rồi, em làm ồn quá.

- Anh sợ tôi làm mất giấc ngủ của cái cô giáo mới đến đây đó à?

Rồi bà cười gằn:

- Anh đừng sợ cô ấy mất giấc ngủ, nếu anh ra đây anh sẽ thấy đèn trong phòng cô ta còn sáng, nghĩa là cô đó đang lắng nghe câu chuyện giữa chúng mình nè.

- Lan...

- Nè, anh đừng kiếm chuyện với tôi. Tôi chưa kiếm chuyện với anh mà, anh đem cô giáo về nhà làm gì, nhìn mặt là tôi phát ghét rồi. Tôi không thích cô?, mới gặp mà đã nhìn tôi như một kẻ thù thì làm sao tôi mến được.

Trần cố gắng nói giọng hòa dịu nhưng cũng để lộ ra vẻ giận dữ trong lòng:

- Lan, bộ em điên rồi sao? Em đã uống bao nhiêu rượu? Em nên yên lặng là hơn.

Lan vẫn chanh chua:

- Hừ, im lặng à. Im lặng sao được khi chính anh gây sự trước. Anh sợ cô giáo đó nghe được lời tôi sao? Mặc kệ anh chứ. Hừ, anh đã tự tay trang dọn căn phòng cho cô ta, đã dùng đủ mọi cách để mời cô ta về đây... Tại sao vậy? Bất quá cũng chỉ là một gái già ế chồng... À, một ông chủ mù và một cô giáo mang tiếng là “kèm trẻ”... Cha, để tôi mở mắt thật lớn coi chuyện đời. Có thể viết ra một quyển tiểu thuyết với đề tài lâm ly, rùng rợn đó.

Trần nói to:

- Câm mồm, đồ... hạ tiện.

- Anh bảo sao? Tôi là đồ hạ tiện à?

Rồi cô ta nói giọng mỉa mai:

- Không biết ai hạ tiện đến nổi trời phạt chết trôi sông... Còn tôi, tôi chỉ ngu mới nhào vô nuôi đứa con hoang đó.

Bốp...

Tiếng tát tai đầy cảm hận cho Sương biết Trần đã đánh vợ. Nàng sợ câu chuyện sẽ to ra, nàng lắng tai nghe kỹ. Nhưng thật là lạ, bên ngoài im phăng phắc một lúc thật lâu.

Sương bỗng nghe giọng nói nhỏ nhỏ run run của vợ Trần:

- Anh đừng đánh tôi, anh đánh tôi nữa, tôi sẽ huỷ hoại tất cả, lúc đó đừng có trách.

Giọng Trần trầm trầm:

- Cứ tự nhiên... Tôi đã mất tất cả rồi, bà cứ huỷ hoại hết đi.

Có tiếng khép cửa, Sương biết Trần đã trở về phòng. Nàng nằm im, hơi thở nặng nề như sắp nghẹn, từng thớ thịt trong người nàng đều nằm trong tình trạng lo âu.

Câu chuyện xảy ra quá bất ngờ khiến Sương ngơ ngác. Từ trước tới nay, chưa bao giờ nàng bị người khác làm nhục đến thế. Sương mở to mắt nhìn thẳng lên trần nhà, bây giờ nàng biết mình sẽ bị mất ngủ luôn.

Trước kia, nàng đã biết tình cảm vợ chồng trong gia đình này không mấy đẹp, nàng không ngờ nó tệ đến mức ấy. Gia đình như thế này làm sao lâu bền được. Và bây giờ nàng lại bị kẹt vào gia đình này rồi... Nàng sẽ phải đối xử như thế nào? Nàng có thể chịu đựng những lời phỉ báng, sỉ nhục của Lan mãi không? Sương lẩm bẩm:

- “Mình đã quyết định quá hấp tấp”.

Rồi bỗng nhiên nàng lại nghĩ:

- “Phải rời khỏi gia đình này, giờ đây rút lui cũng chưa muộn. Nhưng... Còn Oanh, đứa bé mồ côi...”

Sáng hôm sau, tới 9 giờ Sương mới thức dậy vì nàng vừa chớp mắt lúc tờ mờ sáng. Cũng may là hôm đó chúa nhật nên nàng khỏi phải đi dạy. Sương vừa sống lâu thì Oanh chạy nhanh lại, nét mặt ngây thơ thật dễ mến:

- Cô ngủ ngon không cô?

Sương mỉm cười:

- Ngon lắm.

Nhưng ngay lúc đó nàng lại che miệng ngáp...

- Con đang chờ cô ăn sáng.

- Ba cháu đâu?

- Dạ đang ăn sáng trên phòng.

Sương nhìn lên phòng Lan:

- Còn mẹ?

- Dạ chưa thức.

- À...

Sương ngồi xuống bàn ăn mà nàng vẫn lơ đãng, ngơ ngẩn. Oanh như đã miễn cảm được chuyện gì nên ngồi lặng thinh, không dám hỏi.

Sau bữa ăn, Sương ngồi trên sa lon, kéo Oanh vào lòng bảo.

- Oanh, cô trở về nhà trọ, mỗi ngày sẽ đến đây dạy cháu nghen.

Oanh giựt mình:

- Cô... Con đã làm gì cho cô giận... Con không biết, cô tha thứ cho con nghen cô...

Nó nhìn Sương với vẻ thất vọng lẫn lo âu.

Sương lắc đầu:

- Không, cháu ngoan lắm, cháu không làm cho cô giận gì đâu.

Oanh nắm tay nàng:

- Nhưng tại sao cô lại đi?

Nó nhìn Sương với đôi mắt van lơn, tha thiết khiến nàng không nỡ trả lời ngay.

- Đừng đi nghen cô... Tội nghiệp con mà...

- Ai đi đâu?

Sương giựt mình vì có tiếng Trần chen vào. Chàng đi trên lầu đang bước xuống.

Oanh vội chạy lại Trần:

- Ba... Ba nói với cô con đừng trở về nhà trọ đi ba, cô con nói là sắp đi đó...

Trần lẩm bẩm:

- Thật không ngờ... Lan nguy hiểm quá, đến cả cô giáo mà nó cũng không để yên... Thế này Oanh sẽ khổ nữa rồi!

Chàng ngẩng lên:

- Cô còn giận sao?

Sương cũng nghe cả những lời chàng lẩm bẩm, nàng đáp cho tự ái:

- Giận làm gì ông?

Trần lắc đầu chán nản:

- Thực là một con đàn bà nguy hiểm, nó muốn hành hạ Oanh suốt đời mà.

- Nhưng tôi chưa đi mà.

- Nghĩa là cô ở lại?

- Nhưng...

Sương do dự rồi gật đầu:

- Phải... Tôi sẽ ở lại.

Ngay lúc đó, nàng có cảm giác như đã lọt và bẫy của Trần, chàng có lẽ nói như thế để khơi dậy tự ái lòng nàng nhưng nàng nhận thấy mình ở lại cũng đúng.

Từ hôm ấy, Sương nhận thêm một sự thật là giữa nàng và Lan không thể nào hòa dịu được. Nói đúng hơn đôi bên coi nhau như kẻ thù địch không bằng. Sương biết mình sẽ gặp những rắc rối khó khăn nên nàng chú ý để tâm đối phó. Nhưng mấy ngày rồi, mọi việc vẫn trôi chảy, không có gì trở ngại cả.

Thường ngày nàng và Lan ít khi gặp nhau. Sáng sớm nàng dẫn Oanh đi học khi Lan còn ngủ, đến trưa về Lan đã ra ngoại thành trông nom việc buôn bán, đến khuya mới về. Lăn lăn rồi nàng cũng quen với nếp sống mới đi, cũng chẳng có gì đáng lo ngại cả.

Nàng chú ý tới cách dưỡng dục, dạy dỗ Oanh. Mỗi sáng, nàng ép nó uống sữa tươi, nàng cũng thường bàn với chị bếp nấu thức ăn cho Oanh được đầy đủ chất bổ dưỡng.

Rồi không biết bắt đầu từ bao giờ, mỗi buổi chiều, Trần đều xuống phòng ăn, ăn chung với Sương và Oanh. Mỗi buổi ăn, Oanh tíu tít trò chuyện vui vẻ, Trần thường lặng im nghe Sương cùng con mình nói chuyện mặt lộ vẻ vui tươi, sung sướng.

Oanh thay đổi rất mau, má nó không còn hồng hóp vô nữa mà hồng hào, vóc người cao hơn và trong mỗi buổi ăn, nó ăn uống như bao đứa trẻ khỏe mạnh khác, nghĩa là gấp hai, ba lần khi trước. Điều quan trọng là tánh tình Oanh cũng thay đổi, nó vui vẻ cả ngày làm gia đình cũng vui lây.

Chị Châu đã cảm động nói với nàng:

- Oanh được sung sướng như thế là nhờ cô nhiều lắm.

Sương thấy yên lòng với công việc thường ngày và hơn nữa, nàng lại thấy thích thú trong công việc quen dần đi người thanh niên khác màu da, mang tên J...

J... Đã gởi cho nàng rất nhiều thư, chàng đã hết lời nài nỉ, trách móc nàng. Nhưng Sương cũng không trả lời, nàng lơ lửng chẳng thèm để ý đến nữa. Rồi thì thế nào J... Cũng tìm người khác, ngoại quốc người ta đâu chung tình như Á Đông đâu mà phải sợ chàng ta đau khổ lâu.

Mỗi tuần, Trần về thành phố hai lần. Chàng đi để kiểm soát tiệm buôn của mình ở thành phố. Người quản lý tiệm là ông Hà, một ông lão trên 50, thường đến nhà báo cáo về tình hình buôn bán cho Trần hay luôn.

Sương rất ngạc nhiên khi thấy Trần tuy mù lòa nhưng rất sáng suốt trong những quyết định thương mại, chàng làm ăn trôi chảy nhờ ông lão trung thành và có trí thông minh.

Sương cũng tiếc thắm:

- “Phải chàng đừng mù lòa...”.

Trước khi tàn tật, không biết con người Trần thế nào? Chắc đẹp lắm vì nếu thử bỏ những vết nhăn trên trán chứng tỏ sự đau khổ chất chồng bỏ hết sự u buồn trên nét mặt, bỏ cái nhếch môi chua chát với đời thì Trần đẹp lắm, một cái đẹp đầy nam tính rắn rỏi, oai hùng.

Chiều chủ nhật, lần thứ nhất kể từ ngày đến nhà Trần, Sương mới rời Oanh để về thành phố sắm ít vật dụng cần thiết.

Khi nàng ôm bao giấy to về nhà đã thấy Oanh ngồi chống tay buồn bã trước thềm ba. Sương ngạc nhiên:

- Ủa, Oanh ngồi đây làm gì?

- Dạ, con đợi cô về.

Nó nhìn Sương:

- Lần sau có đi chợ cô cho con theo ghen cô, con ngoan lắm.

Sương cười:

- Cũng được, nhưng cháu đừng buồn khi thiếu cô, dù sao cháu cũng phải có tính tự lập một chút, cười lên đi, đừng buồn nữa.

Nàng nắm tay Oanh:

- Thôi mình lên lầu... Có quà cho cháu này.

Nàng bỗng ngạc nhiên khi thấy dấu bầm trên má Oanh:

- Ủa, sao vậy nè?

Oanh cúi đầu:

- Ba má con gây lộn dữ lắm.

- Ủa, má cháu hôm nay không đi à?

- Dạ không, hiện còn ngồi ở phòng khách.

- Tại sao lại gây nhau?

- Dạ má con xin tiền ba không cho...

Sương lắc đầu:

- Rồi cháu bị vạ lây?

Oanh chưa kịp trả lời thì cánh cửa bật mở, Lan đang đứng chống nạnh nhìn nàng.

Sương đứng lên, đối diện với Lan.

- Cần gì hỏi nó, tôi nói cho cô nghe, chính tôi đã đánh nó đó.

Sương đáp nghiêm trang:

- Nhưng nó là con nít thì bà đánh nó làm gì, nó đâu có chọc bà.

Lan bĩu môi:

- Nhưng tôi thích đánh, còn cô, cô chỉ là một người mà chúng tôi ném ra vài ngàn một tháng để cô dạy con Oanh, cô không có quyền gì nói vào chuyện gia đình của người khác.

Bà ta cười gằn:

- Nó giống con gái mẹ nó là tôi đánh hà.

Rồi thỉnh thoảng bà lại đánh Oanh thêm một tát tai thật mạnh nữa, đánh thật thản nhiên. Oanh đang khép nép bên Sương, nó không ngờ Lan lại đánh nữa nên không tránh được cái tát tai ấy.

Bốp... Oanh loạng choạng mấy bước suýt té.

Sương giựt mình la lớn, bỏ ngay giỏ giấy lớn xuống đất rồi chạy lại đỡ Oanh. Nàng đứng trước mặt Oanh, chắn ngang giữa Oanh và bà Lan... Sương vừa giận, vừa tức, nàng nói to:

- Bà không được đánh nó... Bà...

Nàng tức đến nghẹn cổ, không nói thêm một lời nào được.

Bà Lan cười gằn:

- Tôi không có quyền đánh nó à?

Lan nhìn Sương như khiêu khích, rồi quay lại Oanh mặt hầm hầm như muốn đánh thêm. Bà xô Sương ra:

- Cô ra chỗ khác đi, gián can cái gì? Tôi đánh chết con nhỏ này hôm nay mới được.

Rồi bà xốc tới, Sương đẩy Oanh ra sau mình rồi đứng ngay trước mặt bà Lan. Trong phút giây ấy, nàng thấy cần phải bảo vệ cho Oanh nên hành động không cần suy nghĩ.

Lan xô Sương ra định đánh Oanh nhưng Sương cứ cản mãi làm bà đánh không được. Càng lúc Lan càng xô Sương mạnh hơn, nhưng nàng vẫn kiên nhẫn chịu đựng, không để Oanh bị đòn.

Lan la lớn:

- Cô làm gì vậy, chuyện gia đình của tôi mà. Cô rút đi, thứ con hoang này mà che chở cho nó làm gì?

Trong nhà bỗng có tiếng Trần la lớn:

- Lan, bỏ bà khùng rồi hả?

Lan quay lại, hào hển:

- À, có cả ông nữa hả? Hừ, phe đảng với nhau không mà. Một thằng mù, một con gái già, thế lực mạnh dữ há. Chồng mắt lên mà coi tôi ghen, đừng có tưởng...

Dứt lời bà đi lại nhà xe, mở máy chiếc Dauphine chạy tuốt ra đường mất luôn.

Sương bị xúc động dữ dội. Nàng mặc cho cha con Trần đứng đó, chạy tuốt lên lầu, ngã vật lên giường mình nghẹn ngào.

Lát sau, có tiếng người gõ cửa, Sương vẫn lặng im, một lúc có tiếng mở cửa phòng rồi có tiếng Oanh khóc thút thít:

- Cô ơi! Cô đừng giận con...

Sương ngẩng lên nhìn qua làn nước mắt, vẻ mặt Oanh trông thảm hại vì vết thương trên mặt bầm tím. Nàng đưa tay vuốt nhẹ mặt Oanh rồi kéo nó vào lòng:

- Oanh... Cháu khổ quá...

Oanh ôm chặt lấy Sương, vùi đầu vào ngực nàng òa khóc. Trần đứng lặng im ngoài cửa, chàng nghe tiếng Oanh khóc lẫn tiếng nghẹn ngào của Sương.

Một lúc chàng mới lên tiếng:

- Cô Sương... Tôi xin lỗi cô...

Sương cầm khăn lau nước mắt rồi đẩy nhẹ Oanh ra khỏi lòng mình, lau nước mắt cho nó. Nàng thở một hơi thật dài như trút tất cả những uất ức trong lòng ra rồi gượng cười bảo Oanh:

- Cháu đừng khóc nữa, đi rửa mặt cho sạch sẽ rồi xuống dưới nhà mang bao giấy lên cho cô.

- Dạ.

Oanh ngoan ngoãn hôn nhẹ trán nàng rồi chạy xuống thang lầu.

Sương lắc đầu nhìn Trần:

- Ông đủ can đảm sống với một người vợ như thế à?

Trần thở dài:

- Cô ta chỉ bằng lòng ly hôn với điều kiện giao hết tiệm buôn cho cô ta, làm sao tôi chấp thuận được.

Chàng thở dài tiếp:

- Chỉ vì trước kia tôi mù quáng.

Câu nói được Trần dùng với hai ý nghĩa.

Sương đứng lên, nàng chán nản định đi xuống dưới rửa mặt. Trần gọi giật lại:

- Cô Sương... Tại sao cô bằng lòng ở nhà này?

Sương cười chua chát:

- Vì Oanh và vì lời yêu cầu của ông.

- Tôi có cảm tưởng như cô từ một thế giới nào xa lạ hiện đến, từ buổi chiều gặp cô ở “Hoàng Mai Trang”...

Giọng Sương xa xôi:

- Phải... Tôi từ một thế giới xa xôi khác, bên mấy bờ đại dương...

Trần định nói thêm gì nhưng lại thôi vì Oanh đã mang gói giấy lên.

Sương ôm gói giấy đặt trên giường rồi mỉm cười:

- Lại đây... Oanh.

Nàng lấy ra từng món đồ. Nhìn thấy mỗi món đồ là Oanh reo lên thích thú.

Đôi môi Oanh mấp máy:

- Cô... Cô mua nhiều quá chi cô?

- Để cho Oanh đó.

Rồi Sương đẩy tất cả những món đồ chơi về phía Oanh. Oanh rờ nhẹ vào những món đồ chơi:

- Cho con...

Nó không ngờ là nó được nhiều đồ chơi đến thế.

Tất cả ba con búp bê khác nhau, thật đẹp, toàn là đồ ngoại quốc. Một con tóc vàng ánh, biết ngủ, một con tóc đen biết khóc và một búp bên con trai, tay cầm vợt.

Sương còn mua cho Oanh ba bộ đồ thật đẹp, một bộ màu lam, một bộ màu hồng và một bộ trắng như tuyết. Oanh vuốt ve nhẹ từng món, một lúc nó ngẩng lên nhìn, Sương cảm động đến muốn khóc.

Sương mỉm cười:

- Thế nào, Oanh thích không?

- Dạ... Thích lắm.

Sương kéo nó vào lòng:

- Vậy là cháu có nhiều búp bê rồi đó, bốn con búp bê thì chắc chúng chơi đùa với nhau vui lắm, hết buồn rồi. Còn quần áo thì cháu nên mặc cho đẹp, con gái mà. Thôi, cháu về phòng thay đồ để cô xem vừa không.

- Dạ.

Nhưng Oanh chưa đi, nó còn đứng nán lại, vuốt ve từng con búp bê, vẻ mặt sung sướng vô cùng. Rồi nó cầm cả ba con chạy đến bên Trần:

- Con có búp bê đẹp nè ba ơi, cô con mua cho con đó, còn quần áo nữa, đồ đẹp lắm ba ơi.

Trần đưa tay sờ rầm con búp bê, lặng thinh ra chiều suy nghĩ nhiều lắm.

Sương nhắc:

- Cháu về phòng thay đồ đi Oanh.

Oanh ấp úng:

- Con đem búp bê về luôn nghen cô?

- Ồ... của cháu đó.

Sương biết Oanh muốn đem búp bên về phòng để ngắm một mình cho thỏa thích.

Oanh vui vẻ:

- Chắc búp bê cũ của cháu thích búp bê mới lắm. Hồi đó giờ nó nằm trong buồng cháu có một mình, bây giờ có bạn cho nó rồi, chắc nó không cãi lộn với nhau đâu.

Oanh tung tăng ôm mớ đồ chạy về phòng mình. Sương nhìn theo đứa bé mỉm cười. Nàng đứng lên lo dọn những bao giấy, sợi giây và mấy chiếc hộp không. Một lúc, nàng ngẩng lên thấy Trần vẫn còn đứng ở cửa phòng. Sương thấy lòng mình hồi hộp, xao xuyến lạ lùng. Vẻ mặt chàng thật buồn và đầy vẻ trầm tư. Sương không biết chàng đang nghĩ gì trong lòng.

Một lúc, chàng lên tiếng:

- Thật tôi cũng đáng trách lắm, cô hành động như thế là đúng, tôi thiếu bổn phận làm cha với con Oanh nhiều quá mà.

Sương lắc đầu:

- Xin ông đừng hiểu lầm, tôi làm thế vì thương Oanh chứ không phải muốn trách ông đâu. Tôi cũng biết hoàn cảnh của ông.

Trần thở dài:

- Nhưng dù ít hay nhiều, dù muốn hay không, lòng cô cũng đã trách tôi qua cử chỉ cao đẹp đó.

Sương cười chua chát:

- Tôi không đủ tư cách để trách ông vì tôi chỉ là một cô giáo, một người tới ở đây vì mỗi tháng được ngửa tay lãnh vài ngàn đồng bạc của gia đình ông.

Trần kêu lên:

- Cô Sương... Cô đừng tàn nhẫn với tôi như vậy...

Sương lắc đầu:

- Đó là những lời của bà. Thật tôi chán quá... Nếu không vì Oanh, chắc tôi không thể ở đây một giây phút nào cả.

Gương mặt Trần đầy vẻ đau buồn:

- Tôi cũng thương Oanh lắm. Nhưng...

- Ông thương nó mà không biết rằng tủ quần áo của nó đã trống rỗng không từ lâu, món đồ chơi duy nhất của nó là con búp bê sắt tay, dơ bẩn mà nó đã lượm được bên lề đường.

Trần kêu lên:

- Trời ơi... Tôi đâu ngờ...

Chàng lắc đầu, tiếp giọng run run:

- Nó giống mẹ nó quá... Vẫn nhẩn nhục chịu đựng mãi...

Sương hơi cau mày, dường như nàng khó chịu vì hai tiếng “mẹ nó”.

- Ông có đứa con như thế thật là may lắm nhưng... Nó bất hạnh quá!

Trần thở dài:

- Nó cũng đẹp và cũng bất hạnh như mẹ nó sao?

Sương lại cau mày và quay mặt sang hướng khác sau hai tiếng “mẹ nó”.

Trần bỗng lần tay vào túi áo lấy một món đồ trao cho Sương nói nhỏ nhỏ:

- Cô mở ra xem.

Sương đưa tay ra đón, đó là một miếng bìa mạ vàng, có hình trái tim vàng ở dưới hai cánh hoa hồng đang khép lại, chạm trổ thật khéo. Nàng hé mở hai cánh hoa hồng ra, bên trong là một bức ảnh.

Sương lặng người nhìn tấm ảnh thật lâu.

Trong tấm ảnh là một cặp vợ chồng. Người chồng dĩ nhiên là Trần, nhưng là Trần của quá khứ, trẻ trung, đẹp trai, đôi mắt trong sáng, vui tươi, tràn trề hạnh phúc. Còn người đàn bà uốn tóc ngắn, chân mày như vẽ, dáng người thuần hậu. Trên đôi môi nhỏ, còn chút mỉm cười.

Sương nhìn thật lâu, lòng nàng bỗng thấy bồi hồi khó tả.

Trần nói chậm rãi:

- Đây là bức ảnh duy nhất của tôi còn giữ lại được. Mai không thích chụp hình nên chỉ có bức này thôi.

Sương lẩm bẩm:

- Mai... Mai...

- Mẹ con Oanh đó. Chúng tôi xây dựng gia đình đặt tên cho tổ ấm là Mai Trang. Mai... Tên nàng cũng như tên người, cũng thanh nhã, cao quý làm sao... Tôi không bao giờ quên được nàng.

Sương khẽ rung mình, nàng khép hai cánh hoa hồng lại rồi trao trả cho Trần.

Trần đang lim dim đôi mắt hồi tưởng lại những kỷ niệm ngày xưa. Chàng bỗng hỏi:

- Cô tin có ma quỷ trên đời này không?

Sương hơi ngạc nhiên:

- Dạ không, vì từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ gặp ma hay quỷ cả.

- Nhưng người ấy vẫn còn một phần...

Sương ngơ ngác:

- Người nào?

- Mai... Vợ tôi, nàng chỉ chết một phần thôi.

Sương giựt mình:

- Hiện nay... Bà ở đâu?

- Hình như còn phảng phất trong ngôi nhà đổ nát Mai Trang, tôi có cảm giác là nàng vẫn còn hiện diện.

- Ông... Ông làm tôi giựt mình, ông Trần.

Giọng Trần có vẻ hơi khác thường:

- Một ngày trước đây, tôi có đến Mai Trang lúc nhá nhem tối, tôi nghe rõ ràng tiếng chân người đi, rõ ràng nhịp bước của Mai, tôi còn nhớ rõ lắm, tôi nghe Mai thở dài, thậm chí nghe cả tiếng y phục của vợ tôi cạ sột soạt nữa.

- Thật vậy hả ông?

- Tôi không dám chắc, nhưng tôi biết mình không nghe lầm.

Giọng quả quyết của chàng làm cho Sương xúc động.

Trần tiếp:

- Vợ tôi còn quanh đây, cô Sương, cô có tin như thế không?

- Có lẽ... Ông mơ tưởng...

Trần ngắt lời nàng:

- Không, tôi biết lúc đó tôi tỉnh mà, hơn nữa, thích giác tôi nhạy lắm.

Sương lặng thinh nhìn Trần trầm nghĩ:

- “Chàng vẫn chờ đợi một hồn ma ư?”

Nàng bước tới đặt tay lên vai chàng:

- Chúc ông tìm lại được hạnh phúc đã mất.

Rồi Sương bước nhanh ra ngoài.

5. Chương 5: Chương 5

Hôm ấy, nhằm ngày rằm hay 16 gì đó. Ánh trăng sáng vàng vạc nhưng càng làm cho căn nhà đổ nát thêm vẻ lạnh lùng, hoang phế đầy vẻ thâm u. Cảnh vật như mộng lung, như trong mộng, nhưng tất cả đều là thực. Từ khung cửa sắt, bậc thềm nhà từng viên gạch vụn đều rõ mồn một dưới bóng trăng.

Sương bước nhẹ vào giữa khu hoa viên đầy cỏ dại. Nàng cũng biết là tới đây nguy hiểm, nhưng nàng vẫn đi theo một động lực vô hình nào khác thúc đẩy... Và... Nàng đã đến đây. Bước lên ánh trăng, bước lên sương đêm đọng trên mặt đất và bước cả lên những vết hoang tàn của khói lửa... Sương lần mò đến ngôi Mai Trang thần bí ấy.

Sừng sững dưới ánh trăng, “Hoàng Mai Trang” như cười gằn từng lúc bởi những ngọn cỏ rì rào trong bốn bức tường đổ nát. hai khóm hoa hồng vẫn còn rắng chen chúc sống giữa đám cỏ xanh rì, hai cánh hoa màu đỏ ngắt ngưỡng dưới ánh trăng như hai đốm máu.

Sương mang đôi dép mỏng, bước nhẹ nhàng lại hái hoa tươi rồi cài lên áo nàng. Đêm ấy, nàng không mang kính trắng, vì ban đêm không phải mang kính làm gì.

Từ hoa viên, Sương lần bước lên bốn bậc thềm trước hai cánh cửa cái mục nát, ngả nghiêng.

Vừa lách vào phòng khách, Sương đã lạnh mình ngay vì mùi ẩm thấp rêu phong trong không khí, căn phòng không một chút sinh khí nào, toàn là cảnh tiêu điều.

Sương lách mình qua đồng bàn ghế xiêu vẹo và bước vào một gian phòng phía trong. Khung cửa sổ vỡ vụn, nền gạch bông cũng chẳng được miếng nào nguyên vẹn, cỏ lan tràn đầy phòng, leo lên cả những đồ dùng mục nát. Ngẩng đầu lên nhìn, dấu vết của từng lằn trên trần vẫn còn đó. Nếu đứng trên đó nhìn ra sẽ thấy trọn vầng trăng tròn vành vạch và những đốm sáng từ thành phố rơi qua.

Trong góc tường, một chiếc bàn viết nằm chống gọng, mặt bàn đã bể phân nửa. Sương muốn mở các ngăn tủ của chiếc bàn ấy ngay. Nàng bước tới đưa tay kéo ngăn tủ, nhưng ngăn tủ vẫn kẹt cứng mở không ra. Sương giựt mạnh một cái, chiếc bàn viết ngã rầm xuống làm nàng giựt mình.

Nàng đưa tay lên ngực, hơi hải nhìn quanh, tứ bề vẫn im lặng như tờ, mấy phút sau Sương mới bình tĩnh lại được. Ngăn tủ đã vắng ra ngoài, bên trong là một cuốn sách nhỏ, giấy đã biết ra màu vàng bệch.

Sương phải sơ rồi lật vài trang. Quyển sách đã bị cháy xém hết một góc, trang sách ảm nên đã mốc, lật ra rách ngay. Sương khép lại rồi bỏ vào túi áo ba-dờ-suy.

Nàng nhìn quanh gian nhà một lần cuối trước khi bước ra về. Nhưng ngay lúc ấy, một luồng khí lạnh như chạy dài trong xương sống nàng. Sương đứng im nghe ngóng, từng chân tóc của nàng dựng đứng lên, một cảm giác khác lạ cho nàng biết không phải chỉ có mình nàng trong ngôi nhà này.

Sương vội bước nhanh ra cửa, nhưng nàng khựng lại ngay, tim đập thật nhanh. Rõ ràng có tiếng chân ai bước ngoài hoa viên bước về phía mình. Sương sợ hải tới cực độ, nàng muốn chạy trốn nhưng hai chân như bị chôn chặt dưới đất, cổ nghẹn lại...

Trong bóng tối im lìm, tiếng chân người nghe thật rõ, tiếng chân như lê lét dưới đất, vướng vào các ngọn cỏ, nghe sột soạt. Rồi có tiếng lẩm bẩm, tuy nhỏ nhưng giữa đêm khuya Sương nghe mồn một:

- Ai... Ai dám vào nhà ta kia? Hay là...

Sương chết điếng trong lòng. Nàng đứng lặng im không dám thở mạnh. Rồi một bóng người từ ngoài cửa bước vào, vóc gầy gầy, tay cầm chiếc gậy.

Sương hoàn hồn lại khi nhận ra đó là Trần chứ không phải ma quỷ gì cả. Trần đến đây? Đến làm gì? Chàng vẫn muốn tìm lại hồn phách của người vợ đã chết? Bất giác, Sương thở dài.

Trần đứng sững lại ngay sau tiếng thở dài, rồi chàng bước tới, hai tay quờ quạng phía trước:

- Mai... Mai, đúng là Mai của anh rồi...

Sương giựt mình nhìn chàng, nàng thối lui nhẹ nhẹ cho xa chàng hơn, nàng đâu thể đóng vai người vợ đã chết của chàng được.

- Mai... Sao em không trả lời anh?

Chàng đưa gậy qua lại trước mặt tìm kiếm, giọng tha thiết hơn:

- Mai... Anh nghe rõ ràng mà, đừng lẩn tránh anh nữa... Mai ơi!

Sương lặng thinh, nín thở không dám gây ra tiếng động mạnh, nàng chỉ nhìn chàng lặng thinh.

Dưới ánh trăng tròn, gương mặt Trần đầy nhiệt tình, đầy tha thiết nhưng cũng đầy đau khổ. Không nghe tiếng trả lời, chàng lắng tai nghe ngóng một lúc rồi lẩn dò về phía nàng thật đúng.

Sương giựt mình nhìn quanh, nàng đang đứng trong một góc tường, nếu muốn trốn, chắc chắn sẽ gây ra tiếng động.

Giọng Trần lại vang lên:

- Mai... Khi trước em là người vợ hiền lành, nhu mì, bây giờ em tàn nhẫn như vậy sao? Tại sao em không cho anh gặp? Em có biết lòng anh không lúc nào không nhớ tới em! Em cho anh gặp đi, đừng trốn anh nữa Mai ơi, em tàn nhẫn quá...

Trần lại bước thêm mấy bước:

- Mai ơi... Mai... Trở lại với anh...

Sương bật tai chạy một mạch về tới nhà, lấy chìa khóa riêng ra mở, tay nàng run lấy bầy, tim nàng đập thình thịch, đầu tóc rối bời. Vào nhà, nàng đi thẳng lên phòng riêng, trong lúc hấp tấp, Sương đụng phải một người, nhìn lại là bác tài.

Ông cúi xuống, lượm cành hoa trao cho nàng:

- Thưa... Xin lỗi cô, cô đánh rơi cành hoa.

Nàng cầm lại nhánh hoa hồng trong tay bác, đôi mắt bác tài nhìn Sương như soi mói.

Sương tìm cách vã lã:

- Bác chưa đi ngủ à?

- Dạ, tôi đợi ông Trần, tới giờ này mà ông vẫn chưa về.

- Thế à, tôi về phòng ghen bác.

Sương hỏi qua loa cho có lệ rồi bước vào phòng riêng luôn. Nhưng nàng có cảm tưởng là đôi mắt của bác tài vẫn chăm chú nhìn sau lưng mình.

Bước vào phòng, Sương nhận thấy tay chân đều muốn rũ liệt cả. Nàng khép kín cửa phòng rồi ngã vật lên giường, không cử động gì nổi cả.

Một lúc, nàng gắng gượng đứng dậy cởi ba-đờ-suy, cởi dép. Thay y phục như một cái máy, chứ Sương lúc đó tâm hồn bấn loạn cả lên.

Nàng lại nằm dài trên giường, nhớ lại những việc vừa xảy ra trong ngôi nhà hoang ấy. Lắng tai chú ý, nàng không nghe Trần trở về, có lẽ chàng còn đang lẫn lẩn tìm nàng trong gian nhà ấy chẳng? Sương tưởng tượng tới cảnh chàng quơ quào, lần mò đi tìm một hình bóng người đã chết một cách tuyệt vọng trong gian nhà vắng vẻ.

Sương bỗng nhớ đến quyển sách mực nát nàng đã lượm được trong hộc tủ một chiếc bàn gãy. Sương lồm cồm ngồi dậy, lại móc quyển sách ẩm ướt bị cháy xém một phần. Nét mực bên trong đã bị nhòa, Sương phải vặn đèn sáng lên nhìn mới ra chữ. Đó là một quyển nhật ký ghi lại những việc hàng ngày và những tình cảm vụn vặt, có lẽ của Mai.

Nàng đọc qua:

"Ngày 5 tháng 6...

Hôm nay bắt đầu hái hoa... Mấy cô vừa hái hoa vừa hát thật vui, Trần bận rộn suốt ngày.

Ngày 8 tháng 6...

Bà ấy lại đến đây gây sự nữa rồi, mình buồn lắm, không biết phải xử trí làm sao. Dù sao chuyện này cũng không cho Trần biết được. Mình nghĩ rằng... (một đoạn tiếp theo lại bị cháy mất).

Ngày 11 tháng 6...

Mình phải viết về chuyện ấy mới được. Tự dưng mình lại sợ có chuyện chẳng lành sắp xảy ra, phải viết, phải viết thật nhiều về chuyện ấy, mình phải viết...

12 tháng 6...

Trọn ngày Trần ở dưới cửa hiệu, bà ta làm tinh thần mình tan nát, chán nản. Bà bảo sẽ cho Trần biết, mình đã van nài hết sức mới được tạm yên.

15 tháng 6...

Trọn ngày hôm nay Trần ở nhà, mình giúp anh kiểm điểm lại tương mục ở các ngân hàng, mình không muốn xa anh... Mình yêu anh quá mà, yêu anh tha thiết.

17 tháng 6...

Tôi phải viết... Phải... (đoạn kể bị cháy).

18 tháng 6...

Cao bảo là không thể như thế được. Anh ấy rất xúc động và cho là Trần mù quáng.

22 tháng 6...

Tôi sắp điên lên chắc... Bà ấy cất vắn đến cả tổ tiên dòng họ mình nữa...

23 tháng 6...

Mong sao anh ấy đừng bận rộn nhiều công việc. Tôi chỉ mong cho anh ấy, còn tôi, tôi có thể hy sinh tất cả.

25 tháng 6...

Trần... Tại sao anh lại trách em, em đã chịu đựng quá nhiều mà... Mình khóc nhiều lắm, anh Trần nhẫn tâm quá. Bà ấy bảo...

26 tháng 6...

Tội nghiệp anh Cao ở trò chuyện suốt ngày với mình, chắc ảnh sợ mình quẫn trí.

29 tháng 6...

Em phải viết lại một quyển sách nhỏ kể lại tất cả chuyện chúng mình.

8 tháng 7...

Sóng gió lại nổi lên, anh Trần đi vắng, suốt ngày mình ngồi thờ trên bàn viết... Bỗng nhiên... (đoạn kể tiếp lại bị cháy).

9 tháng 7...

Đúng là bà ta muốn kiểm chuyện. Anh Trần lại ở ngoài cửa hiệu. Mình không thể chịu đựng được nữa nên chạy đại ra ngoài trời đang mưa to, Cao có chạy theo tìm mình.

20 tháng 7...

Bệnh đã khá, nhưng thể xác lẫn tinh thần mình đã kiệt rồi, anh Trần lại không hiểu cho. Chắc vô vọng rồi.

22 tháng 7...

Gắng gượng lắm mình mới viết được vài hàng này, đầu nhức quá, chóng mặt nữa. Mình mệt mỏi lắm. Cao có khuyên mình nghỉ ngơi vì đã quá tiêu tụy.

25 tháng 7...

Không nhớ gì được vì mệt quá.

26 tháng 7...

Trung tuần tháng 8 này là sinh nhật của mình rồi, không biết mình có dự được buổi sinh nhật này không? Chắc mình sống không tới đâu. Bác sĩ bảo mình yếu quá rồi, chưa chắc sanh được.

27 tháng 7...

Trời nóng quá, bà ấy bảo em đọc chuyện cho nghe bộ Phong Thần, không biết bà ấy có ý gì... (đoạn sau lại cháy mất).

28 tháng 7...

Ngất xỉu đến mấy lượt, tội nghiệp anh Cao phải đi mời bác sĩ. Mình bảo ảnh đừng cho anh Trần biết, vì mình biết anh Trần rất bận. Không nên để anh ấy bận thêm.

30 tháng 7...

Nóng sốt mãi, không biết mình sống được bao lâu nữa, quyển sách này không biết ngày nào bỏ dở...

31 tháng 7...

Trần và Cao gây nhau dữ dội. Chắc anh Trần không tin những chuyện hoang đường như thế.

Mình ngất xỉu lúc xế chiều.

1 tháng 8...

Mình có những ảo giác kỳ quá... Anh Trần ơi, em van anh, anh đừng xa em ghen anh Trần”.

Sương gấp nhanh quyển sách lại, nàng nhắm nghiền mắt không dám đọc tiếp nữa.

Đọc quyển sách nhàu nát đó, nàng có cảm tưởng một người đàn bà đau khổ nào đó đứng bên nàng kể lể. Nước mắt Sương đầm đìa trên mi, nàng khóc hồi nào nàng cũng chẳng hay.

Sương bỏ quyển sách vào hộc tủ trên đầu giường khóa chặt lại. Nàng lắng tai nghe ngóng. Hình như Trần vẫn chưa về, chỉ có gió rít từng cơn ngoài cửa sổ.

6. Chương 6: Chương 6

Sáng sớm hôm ấy, Oanh mếu máo cho Sương hay là Trần đã bệnh.

Sương lo lắng vô cùng, nàng biết có lẽ vì quá đau đớn nên Trần cứ ở trong gian nhà ấy tới khuya lắm mới về. Nàng cũng hơi hối hận vì mình đã bỏ mặc chàng đêm qua nhưng nhớ tới những việc xảy ra đêm qua, nàng cũng phải rùng mình.

Chàng đã ngã bệnh vì kinh hoàng tinh thần? Nàng không sao hiểu được điều đó, nhưng nàng biết hoàn cảnh không cho phép nàng quá chú ý đến Trần.

Sương hỏi Oanh:

- Ba cháu bệnh ra sao?
- Dạ cháu không biết, bác tài đã đi mời bác sĩ. Từ mấy năm nay bác tài lo chăm sóc cháu và ba cháu rất chu đáo.
- Sương lo quá không thể lơ là được:
- Cháu thấy chưa?
- Dạ thấy ả Bác sĩ Lưu hả cô?
- Không, ba cháu.
- Dạ ba cháu sốt nhiều lắm. Cứ nằm trần trổ mãi.

Sương thở dài nhìn ra cửa sổ. Con người có lẽ yếu ớt hơn tất cả loài vật vì phải chịu đau khổ không những về vật chất mà còn tinh thần nữa.

Tại sao? Tại sao Trần lần mò đến nơi hoang tàn đó để tìm hình bóng Mai? Một người đã chết. Và bây giờ chắc chàng tin chắc rằng mình đã gặp được vợ đêm qua, có lẽ chàng cho rằng mình gặp hồn ma của Mai. Tại sao? Tại sao tình cảm chàng vẫn đậm đà trong một khoảng thời gian suốt mười năm với một người đã mất.

Có tiếng Oanh:

- Thưa cô... Cô làm sao thế?

Sương giựt mình, nàng cảm thấy mình cần phải dứt khoát tình cảm với Trần, như thế vừa đúng nhưng cũng vừa đau khổ. Nàng vẫn cứng rắn, mạnh dạn trước những quyết định nhưng lần này nàng cảm thấy mình bị giao động mạnh.

Nghĩ như vậy, nàng khẽ rùng mình rồi ra dáng can cường quả quyết ngồi thẳng lưng dậy:

- Oanh, sửa soạn đi cháu. Trưa rồi.

Oanh ấp úng:

- Con... Con nghĩ một bữa ghen cô?

Nó vừa nói vừa lo lắng nhìn về phòng Trần.

Sương lắc đầu:

- Ở nhà có chị Châu, cả bác Du lo cho ba rồi, cháu đừng lo lắng nhiều, ba chỉ bệnh sơ sài mà thôi.

Rồi nàng dẫn Oanh tới trường. Nhưng hôm ấy, tinh thần nàng cứ ngẩn ngơ, nhiều lúc quên lửng cả bài đang giảng.

Chưa đến giờ tan học, nàng đã cho Oanh về sớm để xem chừng bệnh tình của Trần. Bác sĩ cho biết là Trần chỉ cảm lạnh, và bị xúc động mạnh, nhiệt độ cao nhưng không mấy nguy hiểm. Tánh tình Trần trở nên gắt gỏng, chàng không muốn cho ai vào phòng thăm mình cả.

Sương hơi lo ngại:

- Bác sĩ có bảo là cần nằm nhà thương không?

- Dạ bác Lưu bảo không cần lắm, mà ba cháu cũng không chịu nằm đâu.

Sương càng hối hận hơn, nàng biết tất cả đều do mình mà ra cả, bây giờ tình hình mỗi lúc một khó khăn hơn. Trước kia, nàng đã dặn lòng không nên dính líu vào nội vụ của gia đình này, nhưng giờ đây, không biết nàng có thể nào thoát ra được nữa không.

Buổi trưa hôm ấy, khi tan học, nàng cùng Oanh về nhà, Sương hơi ngạc nhiên vì có cả Lan đứng trong phòng khách.

Bà ta đứng dựa cửa sổ, tay cầm điều thuốc, mắt ngó mông ra khoảng đồng ruộng mênh mông phía trước. Đây là lần thứ nhất Sương thấy Lan hút thuốc. Bà ta không trang điểm tí mĩ, dáng người hốc hác, mắt thâm quầng có lẽ vì đêm qua mất ngủ.

Thấy Lan, Oanh hơi sợ, nó rụt rè:

- Thưa má.

Lan quay lại liếc mắt nhìn hai người, ánh mắt tuy chẳng niềm nở gì nhưng cũng không có nét thù địch hay hằn học như trước. Có lẽ trong lòng bà đang mang nặng những tâm tư gì đó.

Bà khẽ gật đầu chào Sương rồi bảo Oanh:

- Oanh, con vào thăm ba con một chút rồi hỏi ba muốn ăn gì.

Sương càng ngạc nhiên hơn nữa khi thấy Lan đổi thái độ quá bất thành tình như vậy. Lan buồn rầu khô héo có phải vì Trần bệnh không? Lan có phải là con người tàn nhẫn vô tình như nàng tưởng chăng? Những cuộc tình trắc trở chưa hẳn do người đàn bà gây nên. Biết đâu khi trước vì một lý do nào đó khiến Lan mất quân bình trong não trí rồi ảnh hưởng đến đạo vợ chồng.

Oanh lên lầu gõ cửa phòng Trần. Vì không có khóa nên nó đẩy nhẹ bước vào.

Trong phòng tối om, màn cửa che kín mít, Trần đang nằm dài trên giường mắt lim dim như ngủ. Sương vừa định kéo Oanh trở ra bỗng nghe Trần hỏi:

- Ai vậy?

Sương trả lời ngay:

- Tôi và Oanh định đến thăm ông, ông cho phép.

Giây phút sau, Trần mới đáp:

- Xin mời vào.

Oanh chạy vội đến bên cha rồi kêu lên:

- Ủa, tay ba nóng quá.

Trần thở dài, chàng quá cô độc mà không có người thân nào kề cận để an ủi, săn sóc.

Sương thấy mấy bao thuốc trên giường và một ly nước. Nàng cầm bao lên xem thấy ngoài bao có ghi thuốc uống một giờ một viên và uống trong ba ngày, nhưng trong bao còn đến 11 viên.

- Sao ông không uống theo lời bác sĩ?

Trần nói giọng chán nản:

- Uống làm gì? Tôi không uống nữa.

Sương định nói gì, nhưng lại thôi. Nàng miễn cưỡng gượng cười:

- Tôi tạm làm khán hộ, mời ông uống viên thuốc.

Oanh đỡ cha ngồi dậy, Sương trao cho Trần viên thuốc rồi bưng tách nước kê tận môi chàng.

Trần bưng luôn tách nước uống một hơi thật dài rồi nằm xuống thở hào hển, mồ hôi vã ra ướt trán. Chàng lẩm bẩm như trong cơn mê:

- Tôi khát quá, khát đã mười năm nay rồi!

Sương cũng thấy trong lòng chua xót, đau đớn vô cùng. Nàng nhìn chàng, gương mặt Trần hốc hác, mắt lờ đờ, thái độ chàng đúng là thái độ của một người tuyệt vọng hoàn toàn. Nàng nghẹn ngào, thấy đau đớn trong từng làn da, từng thớ thịt. Chàng đau nặng như vậy mà nàng cũng không hay.

Sương bỗng ngạc nhiên, không hiểu những người trong nhà này ở đâu mà lại bỏ Trần khát như vậy. Bỏ nằm đây một mình thuốc không cho uống, có lẽ chàng đói cũng chẳng ai cho ăn. Ít ra cũng phải để một người bên cạnh săn sóc chàng chứ!

- Oanh à.

Nàng dặn nhỏ đứa bé:

- Cháu chạy xuống dưới bảo chị Châu nấu cháo cá hay cháo gì cho ba ăn, bệnh cũng phải cho ăn au lành chứ.

- Dạ.

Oanh chạy nhanh xuống lầu, Sương bước tới mở cửa sổ toang ra, nhưng vẫn để màn rủ cho chắn bớt gió.

Căn phòng vẫn còn tối. Sương bật thêm đèn, nàng thấy dễ chịu hơn, định quay lại nhìn Trần xem chàng có vừa lòng không. Nhưng nàng chợt nhớ ra là ánh sáng chẳng có giá trị gì với chàng cả. Bước lại gần giường, nàng sửa soạn giường chiếu của Trần lại cho ngay ngắn đàng hoàng. Bỗng tay nàng bị một bàn tay nóng bỏng nắm chặt vào. Sương giật mình kêu nhỏ:

- Ông Trần... Chuyện gì vậy?

Trần phều phào:

- Cô... Cô là ai?

Sương vừa rút nhẹ tay ra vừa trả lời:

- Thì tôi là...

Trần bỗng nắm chặt tay nàng:

- Mai... Đúng là Mai rồi, không ai khác hơn nữa...

Sương giật mình... Không... Nàng không thể để cảnh ấy diễn ra nữa được. Nàng rút mạnh tay, giọng hơi nghiêm khắc:

- Tôi là Sương, người mà ông nhờ tới kèm con Oanh. Tôi không quen với ai tên Mai cả, ông lầm rồi.

Trần nhú mồm, như cô tìm trong ký ức tên Sương:

- Sương...

Bỗng chàng lắc đầu:

- Không... Đừng nói đến cái tên xa lạ đó... Mai ơi hãy trở lại với anh, anh chờ em lâu quá rồi...

Chàng đưa tay ra phía trước quờ quạng tìm tay Sương, Sương vội lùi lại mấy bước, nằng nệng ngào chưa xót cho Trần vô cùng. Trần gượng ngồi dậy, tìm chiếc ly nước trên bàn, nhưng chàng đụng làm ly nước ngã xuống, nước tràn ướt cả áo.

- Mai ơi...

Tiếng kêu thất vọng của chàng như một mũi dao đâm thẳng vào lòng Sương. Sương thở dài, vừa định bước tới thì thấy bà Lan đã đứng trước cửa phòng nhìn vào, nét mặt lạnh lùng.

Lan nhìn Trần với đôi mắt sâu sắc vô cùng, trong khi đó, Trần vẫn lăm bắm trong mê sảng:

- Mai ơi... Mai... Em ở đâu, anh van em mà... Bao lâu nay anh đau khổ quá rồi...

Lan bước tới cười lạnh lùng, nhưng thật buồn, bà đỡ Trần ngồi xuống một cách dửng dưng như giúp một người xa lạ, rồi quay sang Sương:

- Chán thật, cứ bao nhiêu đó hà. Suốt ngày cứ Mai ơi, Mai hỡi, thức cũng như ngủ...

Sương nhìn bà Lan. Tới bây giờ nàng mới hiểu được bà, thật cũng không trách chi bà khó chịu khi phải sống với một người chồng như thế suốt mười năm.

Nàng nói nhỏ:

- Thưa bà, ông đang sốt.

- Tôi biết, ông sốt suốt mười năm nay rồi, sốt vì con quỷ cái đó!

Bất giác, Sương quay lại nhìn Trần, chàng lắc lư đầu, hai tay quờ quạng, miệng lăm bắm:

- Dang ra... Dang ra...

Chàng lắp bắp:

- Kìa... Nó đã đến, nó đến rồi. Mai ơi... Đừng quấy rầy ta... Rõ ràng ta trông thấy nó...

Chàng thở hào hển, hai tay vẫn quờ quạng trên không:

- Nó đã đến rồi, đừng giấu ta nữa... Mai ơi hãy đến bên anh, đừng đi đâu cả...

Lan chán nản quay đầu sang phía khác:

- Anh nên chết đi là hơn, tôi xem bộ anh sống còn đau khổ hơn chết nhiều.

Rồi bà quàng quả bước ra, gọi vọng xuống nhà dưới:

- Bác tài ơi, sửa soạn xe gím tôi nhen, tôi đi à. Còn chị Châu lo giúp tôi xếp đồ đạc vào va li đi.

Sương bước theo, nàng định nói với Lan vài lời, nhưng nàng lại thôi, chẳng biết tại sao. Nàng quay lại giường Trần, gương mặt hốc hác và những lời mê sảng thảm thương của chàng làm nàng lo ngại.

Oanh từ bên ngoài chạy nhanh vào phòng, thái độ của cha làm nó sợ vô cùng. Nó meo máo:

- Cô ơi... Ba con làm sao vậy cô... Ba con có chết không cô?

Sương cau mày, gạt đi:

- Nói bậy, ba cháu chỉ lên cơn sốt một chút chứ có gì đâu.

Nàng hối Oanh đi lấy khăn và một thau nước, rồi nàng thấm khăn đắp lên đầu Trần, thỉnh thoảng lại thay.

Nhờ thế mà cơn sốt của Trần dịu dần xuống, chàng bớt nói nhảm và đã nằm yên. Khoảng một tiếng đồng hồ sau, Trần mới ngủ được. Nhưng Sương biết giấc ngủ của chàng cũng gây khổ sở cho chàng qua những lời nói lảm nhảm và những cơn giật mình của Trần trong khi ngủ.

Lan lo sắp xếp vật dụng vào va li, có cả kem đánh răng. Sương biết là bà ta đi ít nhất là đôi ba bữa. Nàng lắc đầu, không ngờ Lan có thể bỏ Trần đi trong khi chàng bệnh nặng như thế này. Chị Châu đứng kề bên

bà, liếc mắt nhìn Sương thở dài chán nản, còn bác tài thì nét mặt lầm lì, ít khi để lộ thái độ gì ra ngoài, vì bác ta là người rất sâu sắc.

Sau bữa ăn chiều, Oanh và Sương lại lên lầu. Nàng định cho Trần ăn vài muỗng cháo, nhưng nhiệt độ chàng vẫn chưa giảm và chàng vẫn mê man nên Sương đành chịu.

Đến 9 giờ thì Oanh đã mệt mỏi ra mặt, Sương bắt nó phải đi ngủ mặc dầu nó không muốn. Lan đã đi từ trưa rồi. Gian nhà chìm trong sự im lặng lạ thường, đầy vẻ thê lương. Sương vẫn canh chừng bên cạnh Trần để thỉnh thoảng thay khăn đắp trên chân chàng. Cơn sốt của Trần hạ dần, Trần có vẻ dễ chịu hơn nhưng chàng vẫn cự mình mãi và cứ nói lảm nhảm.

Lâu lắm, chàng mới tỉnh, chàng phều phào:

- Ai đó?

- Dạ tôi, Sương đây.

Trần gương mở mắt ra nhìn về hướng nàng:

- Cô Sương... Tôi làm phiền cô nhiều quá!

Sương nhân lúc ấy, lấy cháo ra cho Trần ăn, vì nàng biết chàng sẽ trở lại trạng thái hôn mê trong giây phút sau.

Trần lần mò nắm tay nàng, cảm động:

- Tôi... Tôi thật không biết nói sao...

Rồi chàng lại chìm vào trong cơn mê mệt. Có lúc chàng đã la:

- Mai... Đừng đi, ban đêm nguy hiểm lắm, trời ơi...

Chàng gọi thật thảm thiết, hai tay chới với phía trước mặt. Sương nhe răng đưa tay giữ chặt tay chàng.

Trần vẫn mê sảng:

- Mai... Anh đã bảo đừng đi mà. Em là người vợ thuần hậu nhất của anh, không ai có thể cướp em của anh được... Đừng đi ghen Mai, Mai của anh...

Rồi chàng đưa bàn tay nóng bỏng vuốt ve trên má, trên trán nàng. Sương khẽ gỡ đôi kính trên mặt xuống, nàng thở dài, không nỡ gạt tay chàng ra.

Chàng vẫn thều thào:

- Anh van em mà, đừng đi ghen Mai... Em muốn mắng chửi, đánh đập hay giết anh cũng được... Nhưng đừng đi. Em đi tức em mang theo mạng sống của anh theo luôn đó... Trời ơi, đừng đi mà Mai... Mai... Mai, em ở đâu rồi, em đâu rồi...?

Chàng nắm tay nàng càng lúc càng chặt như sợ nàng sẽ bỏ đi. Chàng nắm chặt đến nỗi Sương thấy nhức nhối tay mình. Nhưng nàng vẫn không rút ra, cứ ngồi trên mình để chàng mẩn mê trên mái tóc, trên làn da...

Hai dòng lệ chạy dài trên má nàng rơi xuống gối chàng, nàng không dám cử động sợ chàng tỉnh cơn mê.

Rồi Trần bỗng buông xuôi hai tay xuống, miệng thì thầm thật nhỏ không còn nghe được gì nữa.

Nàng thở dài nhìn mặt Trần, chàng lim dim đôi mắt, hơi thở nặng nhọc trên một giấc ngủ nặng nề. Sương gỡ một chiếc khăn ướt trên trán chàng và rửa thử, trán chàng đã bớt nóng nhiều.

Thấy gối Trần ướt đẫm nước trong khăn, nước mắt nàng và mồ hôi của chàng. Sương trở về phòng lấy chiếc gối của mình cho chàng kê đầu thay cho chiếc gối ướt.

Sương ngồi trên ghế, mãi tới lúc quá mỏi mòn rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Khi nàng thức giấc trời đã sáng rồi, nàng đứng bật dậy và ngạc nhiên khi thấy ai đã đắp ình chiếc chăn bông. Nhìn lên giường thấy Trần đã tỉnh táo, chàng hỏi nhỏ:

- Cô thức rồi à?

- Dạ.

Nàng liếc nhìn đồng hồ rồi hoảng hốt:

- Chết, mười giờ 5 rồi... vậy là mất cả buổi dạy sáng của tôi rồi còn gì?

- Tôi đã bảo Oanh xin phép cho cô nghỉ dạy buổi sáng.

Mặc dầu chàng vẫn còn xanh xao, nhưng tinh thần có vẻ tỉnh táo lại như thường rồi.

Nàng lúng túng không biết làm gì, ấp úng nói:

- Ông đã khỏe, tôi rất mừng, hôm qua xem chừng ông nặng quá, tôi lo hết sức.

Trần mỉm cười:

- Cám ơn cô, bây giờ tôi thấy khỏe lắm nhất là sau khi ăn chén cháo mà cô đã dặn nấu sẵn cho tôi.

Sương chợt đỏ bừng má. Chết rồi, nàng ngủ mê thế này thì chẳng những Oanh mà cả chị Châu chắc cũng đã thấy nàng ngủ trong phòng này lúc bừng cháo lên cho Trần rồi.

Nàng vội đứng lên:

- Ông nên uống thuốc cho đúng kỳ, tôi để trên bàn đó, bây giờ uống được rồi ông à.

Nàng vừa nhóm bước thì nghe Trần nói:

- Xin cô vui lòng đưa giúp tôi.

Sương hơi do dự rồi bước tới đỡ Trần lên cho chàng uống thuốc. Trần vô tình kề mặt sát mái tóc nàng, chàng có vẻ ngạc nhiên, suy nghĩ một lúc thật lâu.

Sương vừa định bước ra thì Trần lại nói:

- Cô Sương, nếu đêm qua có gì phiền...

- Không có gì cả, tôi chỉ lo sợ cho ông vậy thôi.

- Không, tôi muốn nói trong cơn mê sáng, tôi có điều gì quấy rầy cô xin cô bỏ qua cho.

Sương ngập ngừng:

- Không... Không có chi cả ông à. Thôi, chào ông.

Nàng bước ra mà vẫn còn nghe tiếng Trần nói nhỏ ngoài sau:

- Tôi cám ơn cô vô cùng.

Trở về phòng riêng, Sương lấy hơi làm lạ khi vừa nhận ra khi nãy Trần có vẻ vui hơn bình thường.

Rửa mặt xong, Sương đứng bên gương chải tóc, nhưng nét mệt mỏi, ngẩn ngơ đã in nhiều nét quầng nhạt dưới mắt nàng. Sương thở dài rồi cầm lược chải đầu. Nàng bỗng nhớ tới lời Oanh:

- “Cô mà chải đầu hay uốn tóc theo lối mới, mặc đồ đẹp, bỏ cặp mắt kính xuống thì cô đẹp lắm”.

Giờ đây, Sương chải đầu theo lối mới thử, kính nàng chưa mang, nàng cũng nhận thấy là mình đẹp. Nhưng vẻ đẹp nàng không giống Lan một chút nào. Lan đẹp sắc sảo, còn nàng đẹp một cách hòa nhã, không thể so sánh được.

Rồi nàng lại giựt mình, không ngờ mình lại lọt vào trong hoàn cảnh hiện tại như thế này. Một hoàn cảnh hoàn toàn không thích hợp với nàng, nhưng lại lôi cuốn nàng.

Đáng lẽ nàng phải ra ngoại quốc, nàng phải lấy J... Rồi sanh con đẻ cái với chàng ta, sống cuộc đời bình thường như bao người khác. Nhưng tại sao nàng lại không muốn?

Ngay từ buổi chiều đầu tiên tới đây, nàng đã bị ngôi Hoàng Mai Trang thu hút, rồi nàng như bị mê hoặc với hoàn cảnh kỳ dị của chủ nhân nó, rồi nàng tiếp tục bước vào sự khó khăn.

Vừa chải đầu vừa suy nghĩ, Sương ngồi chải mãi như chẳng bao giờ xong. Nàng thấy thanh thoi khi nghỉ được một buổi sáng, đáng lẽ nàng phải đi dạy như hôm nay.

Sương quần mái tóc ra sau, rồi dùng kẹp lại cho chỉnh tề rồi lấy kính trắng đeo lên... Rõ ràng là một cô giáo đứng đắn, uy nghiêm với lũ trẻ.

Có tiếng gõ nhẹ ngoài cửa phòng:

- Cô Sương...

Nhận ra tiếng chị Châu, Sương mỉm cười:

- Vào đi chị.

Chị Châu tay cầm một đóa hoa hồng bước vào:

- Ông bảo tôi ghé chợ mua hoa này rồi mang vào cho cô. Hình như cô thích thứ hoa này?

- Thế à? Cám ơn chị nghen...

Chị Châu mỉm cười bước tới bình cắm hoa, gỡ bỏ hoa cũ rồi thay nước, cắm hoa mới.

Sương bước tới, cắt mấy cành hoa hồng, cành dài cành ngắn. Nàng rất chú ý đến nghệ thuật cắm hoa, nhất là của Nhật Bản nên nàng cắm rất tài.

Nàng nhớ khi mình mới đến đây, trong phòng cũng có sẵn một bình hoa hồng. Như thế, chứng tỏ tuy Trần mù loà, nhưng tâm trí chàng thì rất sáng suốt.

Chị Châu say sưa nhìn nàng cắm hoa, chị rất kính mến Sương. Chị thấy từ ngày nàng về đây thì gia đình này như ấm cúng hơn, như thấy còn có sinh lực chứ không hoàn toàn u tối như lúc trước.

Chị vô tình nói:

- Đêm qua chắc cô mệt lắm.

Sương đỏ mặt ấp úng:

- Tại... Không có ai săn sóc cho ông.

Chị Châu đáp:

- Dạ... Tại hôm qua tôi cũng bị cảm, buổi chiều tối tôi mê man thành ra không giúp gì cho cô được. Mà từ lúc cô về đây, gia đình này như vui lên vậy đó.

Sương ngạc nhiên:

- Vậy sao?

- O... Oanh nó mạnh khỏe hơn trước, ông còn có lúc tươi cười và bà thì ít gây gổ hơn.

Rồi chị bước ra ngoài:

- Thôi, tôi xuống bếp nghen cô, hôm nay có khách... Phải làm cơm chiều, khách ông mời mà.

- Ủa, ông Trần bệnh sao còn mời khách?

- Dạ, tôi cũng chẳng biết. Hồi sáng ông có bảo ông Du lái xe đi mời rồi. Tôi nghe ông Du nói như thế.

- À...

Sương im lặng. Như thế thì trong nhà này bắt đầu xảy ra những chuyện khác lạ rồi đây.

Nàng mong cho bác tài xế Du đừng thấy nàng ngủ trong phòng Trần suốt đêm qua. Còn chuyện mời khách? Trần bệnh mà mời chứng tỏ người khách này quan trọng. Chắc có lẽ bạn bè gì hùn hạp của chàng trong chuyện làm ăn hàng ngày đây.

Sương cắm xong bình hoa, nàng rửa tay rồi ngồi ngó mong ra cửa sổ. Ánh nắng như mang lại cho căn phòng vẻ ấm áp vui tươi.

Sương bước xuống lầu, định ra vườn hoa dạo một lúc cho vui. Nhưng khi đi ngang phòng Trần nàng thấy chàng nằm im trên giường, có lẽ ngủ, mà tấm màn che cửa sổ lại vén lên cao, ánh nắng tràn gần tới đầu chàng.

Nàng bước vào định buông màn che lại. Nhưng vừa tới bên cửa sổ nàng đã nghe tiếng Trần gọi:

- Cô Sương.

Nàng giật mình quay đầu lại, hơi lúng túng:

- Dạ... Dạ ông còn thức à?

- Đêm qua, tôi ngủ được một giấc thật ngon.

Chàng ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Cô có thể giúp tôi một việc nhỏ được không?

Sương đáp ứng:

- Việc gì vậy ông?

Trần hơi ngập ngừng rồi nói:

- Cô có thể khép cửa phòng kín lại không? Tôi chỉ nhờ cô một việc nhỏ thôi.

Sương do dự.

- Có gì cô phải ngại đâu... Cả đến một thằng mù như tôi cô cũng chẳng tin được nữa sao?

Sương hơi cau mày:

- Thưa ông... Đâu có...

Trần thở dài:

- Tôi biết cô bực mình vì tôi lẩm, nhưng tôi chỉ yêu cầu cô một việc nhỏ thôi. Cô làm ơn...

Sương đành nói:

- Được rồi, tôi khép đây.

Nàng bước lại cửa phòng khép kín, rồi bước đến bên Trần:

- Ông cần chi?

- Cô vui lòng đọc cho tôi nghe vài trang sách.

Sương không hiểu ra sao cả:

- Đọc gì ông à?

- Phải, từ khi mù để giờ, tôi đâu còn đọc được nữa, xin cô vui lòng giúp tôi.

- Tôi sẵn sàng.

Trần lẩn mò trên đầu giường rút một xâu chìa khóa trao cho nàng.

- Cô lấy giúp tôi một chiếc hộp nhỏ trong ngăn tủ trái đằng kia. Chiếc chìa khóa nhỏ nhất đấy.

Sương thắc mắc nhìn Trần. Nàng mong rằng Trần vẫn sáng suốt cho nàng đỡ rắc rối. Nàng mở ngăn tủ, thấy một chiếc hộp nhỏ. Nàng hơi lảng người đi khi thấy chiếc hộp chạm toàng những hoa hồng thật khéo.

Cầm đến bên đầu giường Trần, Sương đưa chiếc hộp:

- Thưa đây, ông ạ.

Trần nói hơi run giọng, dường như chàng đang xúc động:

- Cô mở ra giúp tôi.

Sương hơi do dự trước khi mở chiếc hộp, nàng ngạc nhiên vô cùng khi thấy một trong hai ngăn hộp chứa toàn những nữ trang, phần lớn là hột soàn, còn một bên là một quyển sách nhỏ bìa nhung đen, gáy đỏ.

Có tiếng Trần:

- Cô lấy quyển sách ra rồi đóng hộp gím cho tôi.

- Dạ.

- Những vật trong hộp là những đồ duy nhất còn lại sau tai nạn ấy, cô cất trả vào tủ đi. Xong cô hãy ngồi xuống ghế trên đầu giường đọc gím tôi những trang sách ấy.

Sương làm như một cái máy. Nàng ngồi lại ghế nhìn Trần thật nhanh rồi bắt đầu lật từng trang sách.

Đầu nàng nặng nề, cơn mệt mỏi kéo đến nhắc nhở nàng đem qua thiếu ngủ. Sương thở ra cho bớt mệt rồi đọc hàng chữ ngoài bìa:

“Di cáo của Mai, người vợ yêu quý của anh”.

Trần nói như hồi thúc:

- Đọc tiếp đi cô, hình như cô không được khỏe à?

- Dạ, tôi hơi mệt vì đêm qua ngủ ít.

Trần van nài:

- Nhưng cô giúp tôi một chút nhen.

Sương không đáp, nàng nhìn vào trang sách. Trước mắt nàng là những dòng chữ thật đẹp, uyển chuyển in lên trên nền giấy hồng nhạt, lơ mơ từng đóa hoa hồng.

Sương đọc nho nhỏ:

”Buổi gặp gỡ đầu anh đã nói tha thiết yêu em rồi. Tiếp theo những buổi gặp gỡ dưới ánh trăng, em cũng nói chỉ yêu anh. Anh vừa lòng chứ?

Nhưng không biết sao đêm nay nằm gần bên nhau, em lại thấy hình như mình xa cách, mặc dầu anh vẫn luôn thì thầm: Anh chỉ yêu em mãi mãi...

Sống chung mà xa cách

Thà xa cách còn hơn”.

Sương khẽ liếc nhìn Trần, chàng duỗi thẳng chân trên giường, hai tay đan sau ót làm gối. Nàng bỗng thấy nặng nề trong tâm tư khi nhìn những dòng chữ của một người nàng có thiện cảm, dù biết người đã chết!

Nàng có cảm giác như Trần bắt buộc nàng làm một việc gây đau đớn cho nàng. Sương bật khóc, nhưng nàng rón gù không cho Trần nghe tiếng mình. Nàng biết mình không thể để tình cảnh như vậy mãi được rồi. Càng biết mình giấu giếm mọi người, và dối luôn cả mình không được rồi!

Sương nghẹn ngào đọc tiếp những nét chữ quen thuộc:

”Em còn nhớ một buổi chiều nóng bức như bao ngày khác trong cuộc đời nghèo nàng, côi cút của em, như một đóa hoa không hương không sắc, cô đơn nhưng sung sướng vì chẳng phải mộng, phải mơ, không chút ảo tưởng nên không đau khổ.

Chiều đó, em thất nơ màu xanh thật tươi, và rồi em gặp anh, cuộc đời em hoàn toàn biến đổi. ”

Sương nghẹn lời, những dòng chữ năm xưa như nhảy múa thật nhanh trước mặt nàng, nàng bật khóc.

Trần nghe tiếng khóc, nhưng giả vờ ngạc nhiên:

- Sao cô không đọc nữa.

Sương đứng nhanh dậy, bỏ cuốn sách lên giường Trần:

- Xin lỗi ông, tôi mệt quá... Tôi không thể nào đọc tiếp nữa.

Dứt lời, không để ý đến Trần nữa, nàng bước thật nhanh ra cửa như để chạy trốn. Trần chắc đã hiểu phần nào rồi.

Khép cánh cửa phòng Trần. Sương đứng thật im, mắt lim dim cố trấn định lại tinh thần. Nàng đã cố trấn định âm thầm từ bao lâu nay nhưng bây giờ chắc không được nữa... Khi nàng mở mắt ra thì thấy bác tài đã đứng trước mặt mình nhìn chăm chú như tìm hiểu.

Bất giác nàng buột miệng:

- Bác làm tôi hết hồn hoài.

Bác tài lặng đi giây lát, kiểu nói và giọng nói này bác nhớ là đã từng nghe ở một người nào bác mến lắm. Nhưng lâu rồi...

Bác cúi đầu cung kính:

- Dạ, xin lỗi cô.

Bác đưa cho Sương một mảnh giấy.

- Có điện tín cho ông.

- Bác đọc cho ông nghe à?

Bác Du ngập ngừng:

- Hay cô đọc gùm ông nghe.

Sương vừa bước nhanh lên thang vừa nói:

- Dạ... Không...

Sương rất sợ ánh mắt nhìn như soi mói của bác tài...

Buổi chiều, Sương đi dạy như cũ. Oanh không đi chung với nàng, nó bảo là vài phút sau nó đi ngay. Nhưng vô học cả gần mười phút mới thấy Oanh ôm cặp bước vào lớp.

Giờ chơi, Oanh nói là ba nhắc cô, ba nhắc cô tan học về sớm ba có chuyện cần thiết...

Sương hỏi lại:

- Chuyện gì vậy Oanh?

- Dạ con không biết.

Sương thắc mắc vô cùng, Trần cứ quanh co mãi thế này, hay là chàng muốn bày thêm trò mới. Hay là Trần chưa biết gì, hoặc biết rồi mà sợ nàng giận dỗi bỏ nhà đi luôn chẳng?

Ngồi trên bàn, nàng giảng bài gần như theo phản ứng tự nhiên thành thói quen của nghề giáo, còn tâm tư cứ nghĩ đâu đâu... Trần đã bạc tình mà. Mai ngày xưa trong nàng không biết đã đủ can đảm nổi lại duyên xưa không. Nàng phân vân lắm, vì bấy lâu nay nàng cố xem gia đình Trần như xa lạ với mình và nhất là với Oanh, nàng đã cố hạn chế tình thương rất nhiều lần.

Bất giác, Sương cầm phần viết thật nhỏ trên bàn hai câu đầu của bài thơ trong sách nàng vừa đọc cho Trần nghe:

- "Dĩ vãng qua rồi nhớ làm chi

Ân tình, thù hận, nước cuốn mây bay

Sống chung mà xa cách

Thà xa cách còn hơn"

Viết xong, Sương thấy mặt mày choáng váng những gì ở quá khứ đã hoàn toàn khắc phục được nàng. Nàng không thể phủ nhận nó được nữa.

Sương cho học trò viết tập đọc. rồi bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài ruộng mênh mông cho khuây khỏa bớt nỗi lòng.

Giờ ra về, nàng im lặng không nói với Oanh một lời, nàng linh cảm như đời mình sắp thay đổi một lần quan trọng nữa.

Vừa bước vào sân, nàng thấy bác tài Du đang lau chiếc Dauphine đầy bụi cát, chứng tích do bụi đường xa gây nên.

Thấy Oanh, bác tài mỉm cười:

- Oanh, chú Cao tới kìa.

Oanh mừng rỡ:

- A... Chú Cao... Chú Cao...

Oanh nhảy nhót tung bừng, buông tay Sương chạy nhanh lên phòng khách miệng cười hí hửng.

Trong khi đó thì Sương thở dài:

- Thế là mình không còn giấu được ai nữa rồi... Cao... Cao...

Nàng đứng trân người ra đây, đầu óc rối bung, không biết phải quyết định thế nào. Nàng chưa biết phải làm sao thì đã nghe tiếng cười nói huyền thuyên của Oanh, và tiếng nói sang sảng của một giọng đàn ông quen thuộc:

- Cháu dễ thương lắm Oanh, ngoan nữa. Đâu, cháu dẫn chú giới thiệu với cô cháu đi.

Sương bỗng quyết định:

- Không được, mình phải rời khỏi nơi này.

Nhưng đã trễ, nàng vừa quay lưng đã nghe tiếng nói của Oanh ngoài sau lưng mình:

- Cô... Chú Cao của cháu nè...

Sương biết mình không thể tránh đâu được nữa, chắc chắn không thể phủ nhận thực tế nữa. Sương đành quay lại người đàn ông ấy, giữ vẻ mặt lạnh lùng, bước tới chìa tay:

- Hân hạnh được biết ông.

Cao đứng sững lại, chăm chú nhìn nàng, quên cả việc bắt tay. Sương mỉm cười lặp lại:

- Rất hân hạnh được biết ông.

Nụ cười nàng thật lạnh lùng, Cao bỗng mỉm cười, thái độ tự nhiên:

- Dạ không dám, tôi cũng rất hân hạnh được biết... Cô Sương.

Chàng quay sang Oanh:

- Cháu ra ngoài xe lấy gói kẹo đi.

- Dạ.

Oanh nhảy nhót vui mừng, chạy thẳng ra ngoài.

Nụ cười biến nhanh trên mặt Cao, chàng nghiêm trang nhìn Sương một lúc rồi nói:

- Thật tôi cũng chẳng dám tin nữa chị Mai ạ.

Sương gật đầu:

- Chính tôi cũng chẳng tin.

- Chị Mai, anh Trần thật sáng mắt.

- Cần từ mười năm trước nữa kìa.

Lời nói của nàng thật thản nhiên. Cao thở dài:

- Chị thay đổi nhiều lắm.
- Một oan hồn từ cõi khác trở về dĩ nhiên là phải thay đổi rồi.

Cao mỉm cười:

- Chị khéo lắm, nhưng với mái tóc cao, với đôi kính trắng bệ vệ, thằng Cao này vẫn biết chị là chị Mai.

Sương cười chua chát:

- Bây giờ tên Mai không còn nữa, cô Mai của ngày trước đã chết, cách đây mười năm rồi.

Cao lắc đầu, giọng xúc động:

- Không, chị vẫn là Mai... Chị không thể nào bỏ tên Mai ấy được, chị là Mai mãi mãi...

Sương đứng im... Danh từ Mai, một danh từ đã nằm yên mười năm nay bây giờ lại được khẳng định lên người nàng một lần nữa, người mang tên Mai lại là nàng.

Phải, nàng vẫn là Mai mà.

Mai, Mai đã sống lại rồi, vừa mới sống sau những lời của Cao nói, sau mười năm thật dài...

Có tiếng chân từ trên lầu bước xuống.

- Ba...

Oanh từ bên ngoài chạy lại Trần, chàng hỏi Cao:

- Cao... Phải vậy không?

Sương nhìn Trần nói:

- Không... Ông lầm rồi, Mai đã bị ông giết cách đây mười năm rồi... Ông nghe không...

Nàng nghe đầu mình như buốt rồi quỵ xuống đất, mê luôn...

7. Chương 7: Chương 7

Mùa hạ nóng như thiêu đốt...

Trần ngừng xe ngoài cửa hiệu rồi bước nhanh vào trong. Mùi trà ngào ngạt loang nhẹ nhàng vào trong phòng. Trần hít vào khoan khoái, hơi nóng như bị hương thơm lừa thật nhanh ra ngoài. Trong tiệm mát lạnh, nhưng vào trong là chỗ xấy trà, nóng hừng hực, nhân viên nhể nhãi mồ hôi. Trong nữa là phòng làm việc của Trần, gần phòng của các thư ký và cuối cùng là phòng ăn trưa của tất cả nhân viên trong tiệm.

Vừa ngồi vào bàn thì người quản lý phòng bên bước ra trao một xấp giấy cho chàng:

- Thưa ông, hiệu trà ở quận C... Đưa đơn đặt hàng, đặt loại ngon nhất của mình.
- Bao nhiêu?
- Dạ, một ngàn thùng.

Trần gật đầu:

- Vậy thì tốt, chừng nào giao hàng?
- Dạ họ bảo gấp quá, thời hạn đúng ba tháng phải giao hàng để kịp bán tết. Tôi sợ mình trông gấp thì trễ mà tồn kho lại không đủ.
- Gọi anh Cao qua đây gím tôi.

- Dạ.

Một chút sau, thêm một thanh niên có nước da đen mạnh mẽ, dong dỏng cao bước vào phòng:

- Thưa ông bảo chi?

- Trà ở Đà Lạt chừng nào mang xuống đây? Có chỗ họ mới đặt một ngàn thùng, anh liệu làm kịp trong vòng hai tháng không?

Cao có vẻ suy nghĩ một lúc:

- Được rồi.

Trần hỏi lại:

- Chắc không? Mình phải giữ tín nhiệm với người ta.

Cao mỉm cười:

- Từ trước đến nay ông có thấy tôi lần nào hứa mà làm không được đâu. Nếu làm không được, thì tôi không hứa rồi.

Dưới chàng, Cao là người đóng vai quan trọng nhất trong công ty của chàng.

- Vậy thì hay lắm, thôi chiều nay mình gặp nhau.

- Dạ... À, mà bác dặn chiều nay ông về nhà ăn cơm.

- À... Cảm ơn anh.

Quay sang người quản lý, Trần gật đầu:

- Vậy anh trả lời cho người ta là mình nhận để họ khỏi phải chờ, trả lời ngay đi.

- Dạ...

Vừa bước ra, ông còn nói với vẻ hài lòng:

- Cậu Cao thật khá quá, gặp người khác trong vòng năm tháng cũng chẳng được nữa à.

Trần chợt nhớ ra điều gì nên gọi ông:

- Khoan đã, ông Triệu.

- Dạ...

- Ông làm ơn coi lại gúm tôi nơi phòng sấy trà đó. Ông kêu thợ làm thêm ống thông hơi và đặt quạt máy nhiều nhiều vào. Nhân viên ở đó chịu đựng mãi đâu có được.

- Dạ, tôi cũng định thưa với ông dùm họ, nhưng quên hoài.

- Ông cho tôi biết chi phí việc đó mau nhé.

- Dạ.

Ông Triệu mỉm cười:

- Nếu được như vậy thì nhân viên sấy trà không phải hiếm nữa, họ còn cầu được vô nữa à.

Trần mỉm cười nhìn theo ông rồi lật lại mấy tờ hợp đồng coi sơ qua đoạn coi qua sổ chi thu, cuối cùng chàng nghiên cứu việc phát triển sở trồng trà do Cao đề nghị.

Trong lúc đó, chàng nghe phía ngoài có tiếng người nhốn nháo nên vội bước ra xem.

Nơi phòng sấy trà, nhiều người bu đông nghẹt. Trần hỏi một người nữ công nhân đang chạy ngang qua mình:

- Chuyện gì vậy chị?

- Dạ, một chị làm ở phòng sấy bị xỉu.

Trần vội chạy lại phòng sấy, càng gần chàng càng thấy nóng hừng hực chẳng khác lò lửa. Nơi đây cứ hai giờ phải thay một ê kíp mới nhưng như thế mọi người cũng chẳng ai muốn làm.

Trần nói lớn:

- Lui bót ra gím đi anh chị em. Tắt hộ mấy cái lò lửa. Người xỉu mà không khoảng khoát có hại lắm.

Chàng xem sơ qua người nữ công nhân, thấy chưa có gì nguy hại thì vội bồng nàng đem ra nơi khoảng khoát hơn. Nhận thấy chỉ có phòng mình tốt hơn cả, chàng quay lại nói với Ông quản lý Triệu:

- Ông vận hết ga máy lạnh trong phòng tôi đi.

Chàng để cô ấy nằm dài trên sa lon rồi nhúng nước khăn đắp trên trán cô ta. Chàng bỗng nhận thấy tuy xanh xao, ốm yếu, nhưng người nữ công nhân này có một vẻ đẹp thanh cao vô cùng.

- Cô này tên chi vậy ông?

Quản lý Triệu lắc đầu:

- Dạ tên Mai. Mới xin vào làm có ba ngày. Tôi thấy ốm yếu quá bảo không nên làm nhưng cô ấy nhất quyết đòi làm, cổ bảo cổ có đủ sức.

- Sao không để cổ ở bên sở hong trà phải đỡ hơn không?

- Dạ sợ người ta nói, cổ mới vào mà.

- À...

Trần bảo:

- Bác gọi gím ông y tá trong hăng tới ngay.

- Dạ.

Sau mũi thuốc khỏe, và nằm trong không khí mát lạnh của gian phòng, người nữ công nhân lần lần tỉnh lại.

Nàng thở hắt ra, chân mày hơi nhú lại trước khi mở mắt ra nhìn láo liêng, ngơ ngác.

Ông Triệu thở ra:

- May quá, cô ấy tỉnh lại rồi.

Trần lắc đầu:

- Cũng không có gì đáng lo. Thôi, ông về văn phòng tiếp tục làm việc còn cô nếu chưa khỏe cứ nằm đây một chút nữa đi.

Ông Triệu bước ra khỏi phòng. Trần lại ngồi trên sa lon móc thuốc châm hút. Chàng hơi ngạc nhiên khi thấy dáng của người công nhân không phải là dáng người lao động, và mặt nàng có vẻ là người trí thức lắm.

Mai mấp máy đôi môi rồi thở dài. Nàng đã tỉnh hẳn dậy.

Nàng lúng túng:

- Dạ... Thưa ông...

Giọng nàng trong trẻo, lễ độ.

Trần khoát tay:

- Cô vừa bị xỉu đó, cô cứ nằm yên cho khỏe.

Nhưng nàng cũng chống tay ngồi dậy, đầu hơi cúi xuống, tay mân mê tà áo, ngượng vì đã nằm dài trước mặt người đàn ông xa lạ. Mai lúng túng hồi lâu mới nói được:

- Dạ... Tại tôi... Tôi thật vô dụng phải không ông? Làm việc gì cũng chẳng được.

Trần im lặng nhìn nàng, có lẽ nàng gặp hoàn cảnh sa sút hoặc rủi ro gì đó nên mới vào đây làm đại, chứ đáng người xanh xao của nàng đâu hợp với việc làm sấy trà.

- Tôi sẽ cho cô làm việc nơi khác dễ chịu hơn, chắc cô chịu không nổi không khí nóng bức nơi sấy trà đâu.

- Dạ... Ông giám đốc quá lo cho tôi...

Giờ đây nàng mới thấy rõ tánh tình của người giám đốc trẻ, người mà nàng thấy kính mến ngay từ khi gặp chàng lần đầu tiên, ngày nàng vào làm việc. Tánh tình như thế thảo nào mọi người trong hãng ai ai cũng kính trọng chàng cả. Nàng nói nhỏ:

- Nhưng... Tôi không dám đâu. Đâu lẽ tôi mới vào làm lại được may mắn như thế, sợ người khác...

- Không sao, tôi không phải thiên vị gì cô. Tôi chỉ muốn nhân viên tôi làm theo khả năng của họ.

Chàng hút một hơi thuốc trước khi hỏi tiếp:

- Ai giới thiệu cô vào đây?

- Dạ... Một người hàng xóm của tôi, cũng làm trong chỗ sấy trà.

Trần suy nghĩ một chút rồi nói:

- Dầu sao công việc ở đây cũng không hợp với cô. Cô không thể nào tiếp tục làm nơi cũ nữa.

Mai có vẻ hơi lo lắng:

- Thưa ông... Xin ông cho tôi làm việc tiếp... Tôi đang lúc khó khăn.

- Không, tôi chỉ muốn nói là khả năng của cô không xứng với việc sấy trà, còn việc tiếp tục làm hay không là tùy nơi cô và hạnh kiểm của cô. Sấy trà là việc nhọc nhằn nhất trong hãng.

Mai thở dài, đôi mắt xa xăm:

- Tôi đã từng làm những việc nhọc nhằn hơn, nhọc nhằn tinh thần...

Trần tò mò:

- Việc chi thế, thưa cô?

Nàng hơi lúng túng trước những vẻ khiêm tốn của Trần, chàng nói chuyện với nàng như một người ngang hàng mình. Nàng đáp:

- Những việc không đáng cho ông chú ý. Nhưng đại khái là công việc ở đây nhẹ nhàng về tinh thần nghĩa là tôi thấy khoan khoái hơn những việc tôi đã làm khi trước.

Trần cũng hơi ngạc nhiên, qua những lời nói của Mai, chàng biết chắc là nếu không phải học lực cao, hẳn kiến thức Mai cũng chẳng phải hẹp.

Chàng hỏi:

- Xin lỗi, học lực cô đã đến đâu?

- Dạ tú tài.

- Tú tài.

Chàng không ngờ nàng đã có tú tài lại đi làm công nhân trong sở trà, lại giữ việc thấp nhất. Chàng suy nghĩ mãi cũng không hiểu nổi người nữ công nhân trước mặt. Cô này đến đây để sống một thời gian trong vai một công nhân hầu đầy đủ chi tiết thực hiện một quyển tiểu thuyết gì đây chăng? Hay là nàng muốn thỏa mãn tính phiêu lưu...

- Nếu đã có tú tài sao cô lại đi làm việc này? Cô có thể tìm một việc khá hơn nhiều.

Mai gật đầu, giọng có vẻ buồn:

- Dạ tôi đã tìm rồi... Và cũng có làm rồi.

Nàng thở dài tiếp:

- Và nhờ đó tôi cũng biết được mảnh bằng tú tài chẳng có giá trị nếu mình vô thể lực, chẳng tài sản và muốn giữ mãi đạo đức tối thiểu của con người. Tôi đã từng làm nữ thư ký. Nhưng nghề ấy không cần học khá mà chỉ cần biết chiều ông chủ nên tôi nghỉ. Rồi nghề bán hàng, chép sổ sách, cũng toàn những nghề cần có sắc đẹp chứ học thức là vấn đề phụ.

- Cuối cùng cô lại chọn nghề này?

- Dạ nó là nghề hạ lưu, tuy mang danh là không cần đến trí óc, nhưng nó cũng chẳng cần đến bề ngoài. Có điều là tiền bạc kém cỏi hơn thôi.

Trần im lặng, chàng không ngờ trong xã hội này lại còn có những người nói ra câu nói ấy. Những câu nói của một con người còn đáng gọi là trí thức đúng nghĩa. Nhưng hoàn cảnh họ thì lại thảm quá.

Có tiếng Mai:

- Tôi phải làm cực nhọc để trả nợ ông à.

- Cô nợ vì hai bác à?

- Không, cha mẹ tôi mất từ lâu rồi.

- À... Xin lỗi cô...

Mai thở dài, nàng buồn rầu chống tay lên cằm đôi mắt nhìn mông lung vào khoảng không xuyên qua khung cửa sổ.

- Cha mẹ tôi qua đời hồi tôi còn nhỏ, bây giờ tôi không thể nào tưởng tượng được hình ảnh của hai người. Hồi đó, tôi được một người bà con xa đem về nuôi dưỡng, cho đi ăn học đến tú tài thì đòi gả tôi cho con trai của chính người ấy, một người con trai khùng khùng. Ông thử nghĩ làm sao tôi đồng ý được. Hơn nữa, giữa tôi và người ấy đã có một phần huyết thống với nhau!

Nàng cười chua chát trước khi tiếp:

- Dĩ nhiên là ân tình giữa tôi và gia đình đó chấm dứt ngay sau lời từ chối của tôi, và tôi phải đi nơi khác, kiếm tiền để trả nợ cơm áo trên mười năm nuôi nấng của họ.

Trần nhíu mày:

- Tại sao lại có chuyện vô lý đó. Cô còn nợ bao nhiêu?

- Dạ 300 ngàn.

Trần lộ vẻ khó nghĩ:

- Lương cô chỉ có 4 ngàn 2, bộ cô tính trả suốt 15 năm luôn sao?

Mai im lặng. Trần nhìn nàng, thương hại vô cùng.

- Mai, cô không phải trả số nợ ấy. Vì trước kia, tự ý họ muốn nuôi dưỡng chứ mình đâu năn nỉ hay cam kết gì.

Mai lắc đầu:

- Tôi cũng biết trên pháp luật tôi không vướng bận gì với họ cả, nhưng tôi cũng biết dù sao họ cũng có công với tôi nhiều, dù họ nhỏ nhen, nhưng nếu không có họ tôi đâu ra cái giống gì.

Trần cười gằn:

- Hừ, ân nghĩa gì với họ. Họ nuôi cô chỉ với dụng ý là kiếm vợ cho thằng con trai khùng của mình.

Mai vẫn giữ ý mình:

- Nhưng họ vẫn có công đối với mình, tôi không thể phủ nhận công ơn họ được. Tôi nhận thấy mình có trách nhiệm phải trả lần số nợ mà mình đã nợ họ. Đó là trách nhiệm tinh thần.

Trần hơi bực tức nhưng chàng nghĩ:

- “Ừa, chuyện của người ta sao tự dừng mình bực tức, dù sao cô này cũng hơn mình về tinh thần.”

Chàng lại bỗng thấy thích thú, không ngờ trong đám công nhân của mình lại có một người như thế này. Chàng mỉm cười nói:

- Thôi, chuyện ấy của cô tôi không dám xen vô. Bây giờ cô là người có học thức mà hãng tôi đang thiếu một chân thư ký văn phòng, xem và ghi lại những điều quan trọng giúp tôi. Cô có thể...

Mai bỗng lắc đầu:

- Thưa ông, tôi không dám.

Trần ngạc nhiên:

- Tại sao lạ vậy?

Nàng bỗng đứng dậy lắc đầu:

- Dạ thưa... Tôi không dám đâu.

Rồi nàng bước nhanh ra cửa.

Trần ngạc nhiên nhìn theo. Câu nói như thế lại chạm tự ái của nàng rồi sao? Trần thấy xúng động lạ, xúc động kỳ lạ nhất mà chàng mới gặp lần đầu tiên trong đời.

oOo

Mai nằm dài trên chiếc giường trong phòng, nàng lấy tay gối đầu, nhìn lên trần nhà.

Không khí nóng nực như trong lò lửa, màn cửa như khô dòn lại dưới sức nóng của mặt trời. Không một chút gió, mình Mai mướt mồ hôi. Nàng quay qua lại, nhưng chỗ nào trên giường cũng hừng hực như nhau. Nàng hất mái tóc ra sau, thở một hơi thật mạnh như trút bớt những nóng bức trong người ra. Nhìn ra cửa sổ cho thoáng khoát, nhưng Mai lại khó chịu vì ánh mắt chạm phải một cao ốc mới mọc sơn màu xám xịt trông đen nhưc đầu.

Hôm nay không đi làm việc, rồi ngày mai, ngày mốt... Những ngày sắp tới sẽ như thế nào?

Trần đã bảo rằng nàng không thể làm công việc ấy được và nếu làm thư ký cho hãng chàng, nàng lại không muốn vì thấy mình lại phải sống nhờ vào lòng thương hại của kẻ khác nữa rồi. Nàng không muốn có tình cảm trong những nấc thang bước lên đỉnh đời của nàng, nhất là tình cảm của đàn ông dành ỉn.

Có lẽ nàng phải tìm một chỗ làm việc khác rồi.

“Phải, nàng phải tìm cách khác mà sống.”

Một câu thật đơn giản, nhưng lại đầy những phức tạp, những khó khăn mà nàng đã từng nếm. Hiện tại nàng là gì? Nàng chỉ là một người thất nghiệp trong một ngõ hẻm lấy lợi bản thủ.

Mai chống tay ngồi dậy, cố tìm chút gió nào cho khô bớt mồ hôi đầm dề trên lưng. Nàng bỗng nhớ đến hai câu thơ của Tô Thức:

- “Băng cơ, ngọc cốt, tự thanh hương, vô hạn.”

Nghĩa là:

- “Người đẹp, da mát như băng, xương trong như ngọc thì thanh thoát, không bao giờ có mồ hôi.”

Tô Thức chưa chắc đã hoàn toàn sai khi nói câu ấy. Thời của ông làm gì có những buyn-đinh dềnh dàng, những xóm lao động lúc nhúc như một bầy dòi, thì người đẹp làm sao mới đổ mồ hôi. Nhưng nếu bây giờ cho người đẹp nào của Tô Thức đã mô tả vào đây ngồi chung với nàng một chút chắc chắn cũng sẽ ướt đầm mồ hôi.

Mai khẽ mỉm cười, hơi cay đắng, giờ này mà mình còn nghĩ đến thơ đến nhạc trước lũ quỷ nghèo nữa à?

Mai đứng lên bước ra sau, tới cái giếng nước sau nhà. Thật ra phải nói cái phòng nàng cất trên miếng đất thừa để xây giếng mới đúng, gian phòng chỉ đủ kê chiếc giường, mỗi tháng 500 đồng tiền thuê.

Nàng kéo nước lên, mang vào nhà, ngâm mặt vào rồi nhúng khăn lau tay lau chân, nàng cảm thấy khỏe hơn đôi chút. Mai cầm chiếc gương lên nhìn, đầu tóc nàng rối bù, gương mặt xanh xao. Nàng khẽ thở dài, ném chiếc gương lên giường.

Nàng thấy cảnh nghèo như đang đe dọa mình, đang muốn xô đẩy mình tới chỗ chấp nhận mọi sự. Bất giác, nàng chụp cây viết trên bàn cạnh đấy viết nhanh vào mảnh giấy trên giường:

“Nghèo càng tự trọng, hèn càng tự tôn, yếu càng giữ mình.”

Nàng ném viết, mỉm cười nhìn những chữ vừa viết.

Một lúc Mai đứng lên, thay đồ, chải sơ lại mái tóc định đi lang thang cho khuây khỏa.

Vừa bước tới cửa, nàng hơi lùi ra sau khi thấy một người đàn ông đã đứng đấy rồi. Nàng đưa tay nén lên ngực, hết hồn.

- Cô ở đây thật “dễ tìm”.

Mai vừa đáp vừa thở hào hển:

- Ông Trần... Ông làm tôi giật mình.

- Xin lỗi cô nghen, cô cho phép tôi vào nhà chứ.

Không đợi nàng trả lời, chàng bước vào trong, mặt vẫn thản nhiên không chú ý đến những vẻ thiếu thốn của gian phòng.

- Sao ông biết nhà... Mai?

- Tôi hỏi thăm vài người bạn của cô.

Mai rót nước mang đến cho chàng.

- Ông dùng đỡ nước lạnh... Tại...

Trần gật đầu nói ngay:

- Cám ơn cô.

Trần đổi giọng nghiêm hỏi:

- Sao hôm nay cô không đi làm?

Chàng liếc mắt nhìn nàng, nàng ấp úng:

- Dạ... Tôi xin ông cho tôi nghỉ việc.

Trần im lặng nhìn nàng. Mai thấy trong ánh mắt ấy có cả một sự giận hờn, trách móc. Trần gõ gõ tay xuống bàn, chàng liếc nhìn tờ giấy nàng vừa viết một lúc rồi quay lại nhìn nàng:

- Tôi có thể hỏi cô vài chuyện được chứ?

- Dạ, ông cứ hỏi.

Mai cố lấy giọng tự nhiên nhưng dường như nàng thấy hơi mất bình tĩnh khi đứng trước mặt chàng. Nàng ngồi xuống cạnh giường đối diện với Trần vì chàng đã ngồi chiếc ghế duy nhất trong phòng.

- Tại sao cô muốn nghỉ việc?

Mai im lặng một chút rồi nói:

- Dạ, như ông biết, công việc ấy không hợp với tôi.

- Phải cô cho rằng tôi đưa cô vào văn phòng làm vì tôi thấy cô đẹp, muốn làm tươi văn phòng của mình nên muốn cô như chưng một bình hoa chẳng? Hoặc cô nghĩ tôi làm thế vì một ý khác, có vụ lợi một cách khôn nạn?

Mai cúi đầu:

- Dạ, ông đã nghĩ oan cho tôi, tôi đâu dám thế. Nhưng... Nhưng tôi thấy không cần sự giúp đỡ của người khác trong khi...

Trần ngắt lời nàng:

- Cô làm, tôi mời cô làm thư ký cho tôi cũng có một phần muốn nâng đỡ cô, nhưng tôi đang thiếu thư ký. Thật ra, thì không phải là thiếu, nhưng ít ai được như cô. Tôi nói thật. Cô nên suy nghĩ lại xem.

Mai lúng túng:

- Thưa ông... Nói như thế là ông muốn buộc tội tôi à?

Trần nghiêm giọng:

- Không, cô hiểu lầm tôi rồi, tôi chỉ muốn nói là thái độ của cô khiến tôi có cảm giác như mình đã phạm một lỗi gì đối với cô.

Mai im lặng, nàng thấy thật khó cãi lại với Trần.

- Tôi xin hỏi lại, cô vui lòng nhận giúp tiếp công việc với tôi không?

- Dạ, tôi... Nhưng tôi không muốn làm ông phiền lòng.

- Tôi sẽ phiền lòng khi bị một người khác không tin lòng thành thật của mình.

- Dạ... Nhưng...

Nhìn thái độ của Mai, Trần bật cười:

- Cô cứ nhưng với tôi mãi...

Nhưng chàng nghiêm sắc mặt lại ngay, chàng biết lúc này Mai có thể hiểu lầm mình.

Mai im lặng, nàng có cảm giác như mình bị bắt buộc, nhưng trong sự thoải mái. Nàng thấy mình không thể nào từ chối lời Trần, vì chàng đưa ra những điều có lợi ỉnh không, mà chàng còn nói với giọng thành thật như thế. Trước mặt chàng nàng thấy mình nhỏ bé, yếu ớt quá.

Có tiếng Trần:

- Cô hãy trả lời tôi đi. Công việc kế toán, lương tháng tôi có thể trả cô 9 ngàn không kể số phụ cấp khác nếu cô biết đánh máy.

- Tôi biết đánh máy...

Nàng vụt im lặng, suy nghĩ mãi không biết trả lời thế nào.

Trần Trần đã lẩm tấm mồ hôi vì không khí nóng bức của gian phòng, chàng nhìn Mai ngồi bên cạnh giường, đầu hơi cúi xuống, trông nàng thật đẹp, đẹp như một bức tranh, hay một tác phẩm điêu khắc đầy nghệ thuật thoát phàm. Chàng thấy lòng mình bỗng xao xuyến trước người con gái này.

- Sao, cô nghĩ thế nào? Cô Mai?

Mai ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt Trần đang nhìn mình, nàng lúng túng lẩn tránh, đưa ánh mắt sang hướng khác:

- Dạ... Ông đã nói như vậy thì làm sao tôi có thể từ chối được. Tôi không thể từ chối những ưu đãi của ông đã dành cho tôi.

Không kềm chế được sự vui mừng, Trần mỉm cười vui vẻ, chàng thấy mình như có cảm giác lúc còn bé được cha mẹ ột món gì thật đẹp, thật đặc biệt.

Chàng nhìn Mai. Trong đời chàng, chàng vừa thấy được một người con gái, hiện tại rất hoàn toàn trước mắt mình, và mình cũng không có gì không xứng đáng với nàng. Chàng hy vọng nàng là một con người hoàn toàn thật sự, hy vọng là mình nhận xét đúng người chứ không phải bị nàng lôi cuốn.

Thật sự, Trần đã bị lôi cuốn một phần nào, nhưng Mai cũng chẳng phải là người không hoàn toàn.

Rồi những ngày tiếp theo sau khiến Trần biết mình nhận xét đúng. Mình đã nhìn ra viên ngọc quý trong đồng cát. Mai chứa đựng nhiều sáng kiến hay, kiến thức rộng và tài năng nàng rất dư thừa đối với công việc làm thư ký.

Mới ngày đầu, nàng sắp xếp các hồ sơ, giấy tờ trong văn phòng thật thứ tự, rồi xem xét lại các thư từ giao thiệp trước khi đánh máy tóm tắt để đưa cho Trần. Nàng cũng kiểm điểm lại các chương mục ở ngân hàng rồi đưa cho Trần ký tên.

Càng ngày nàng càng làm việc thông thạo hơn. Trần có thêm một người tiếp sức thật đắc lực. Nhiều công việc mà Trần làm cả tuần mới xong như giấy tờ bề bộn, nhưng với Mai, chỉ chút xíu là đâu vào đấy.

Càng ngày, ánh mắt của Trần dành cho Mai càng thêm nhiều thiện cảm hơn, càng lúc chàng càng thấy nhiều ưu điểm của nàng hơn, trong lòng Trần hơi tự hào vì mình đã dùng đúng người.

Mai nghiêm nhiệm trở thành nhân vật đáng chú ý nhất trong hăng của Trần, từ một nữ công, nàng trở thành thư ký riêng của ông Giám Đốc, chỉ một ngày.

Nhiều câu chuyện về nàng được đám công nhân và các nhân viên trong sở nói đến, cả quản lý Triệu nữa. Nhưng họ chỉ nói về sự may mắn của nàng và nhìn nàng bằng cặp mắt hơi dè dặt chứ không ai phê bình nàng.

Nhiều người đã nói:

- Cũng chẳng trách ông Giám Đốc mình, còn trẻ tuổi làm sao kiềng được cái sắc đẹp tươi như hoa ấy.

Càng lúc mọi người càng thấy Trần làm việc nhanh chóng hơn, tánh tình vui vẻ hơn. Sự việc về sau sẽ ra sao chưa ai nghĩ được. Nhưng chắc chắn nàng công chúa ngủ trong lớp công nhân đang thức dậy nhờ hoàng tử của nàng đến lại với nàng.

Trần cũng biết trong hăng đang có nhiều người nói về chàng và Mai nhưng chàng vẫn không để ý.

Mai cũng áy náy trong mấy ngày đầu, nhưng vài ngày sau, nàng lại bình thản, tự nhiên. Tuy trút bỏ bộ đồng phục công nhân, mặc đồ đứng đắn theo lối thư phòng, Mai trông xinh hẳn lên, oai hơn, nhưng đối với các bạn công nhân cũ, nàng vẫn vui tươi như trước, đối với người già trong hăng, nàng vẫn kính trọng như xưa nên mọi người có cảm tình với nàng ngay, mọi câu chuyện về nàng cũng được đổi hướng.

Người cai hồi trước của nàng thường nói với giọng vui vẻ:

- Cổ hồi mới vào tôi đã biết là người trí thức rồi, ông Giám Đốc mình dùng người đúng lắm. Đâu phải cái hạng mà được áo mới ném áo cũ đâu.

Trông thấy càng ngày Mai càng được cảm tình của người trong hăng hơn, Trần càng thấy mến nàng.

Một hôm, công việc giấy tờ dồn dập làm Mai phải bỏ cả buổi nghỉ trưa của nàng, vừa ăn bánh mì vừa làm việc.

Đến giờ tan sở, Trần bảo với nàng trong khi nàng lúi húi sắp giấy tờ, chi phiếu vào tủ:

- Cô Mai, hôm nay đi dùng cơm với tôi nghen.

Mai do dự có ý ngần ngại. Trần cười:

- Tôi mời mà, kiếm ý từ chối khéo không tội nghiệp tôi sao?

Mai bật cười:

- Sao ông không ra lệnh?

- Tôi đâu dám.

Nàng mỉm cười lặng thinh, làm việc chung với Trần trong một thời gian, nàng biết tánh Trần rất thu hút người đối diện, không ai có thể thản nhiên từ chối một lời đề nghị nào của chàng.

Trần lái xe ra ngoại ô, đi một lát đã thấy gió mát trong lành thổi vào xe, hất mái tóc Mai bay phất phới. Một lúc sau, thành phố bị bỏ hẳn ra sau lưng, trước mặt và xung quanh chỉ là đồng ruộng bao la. Mai lim

dim mắt, dựa trên nệm xe thật thoải mái, nàng thấy dễ chịu sau những giờ bù đầu với những hàng chữ, những con số chi chít.

Trần mỉm cười:

- Cô không hỏi tôi sẽ đưa cô đi đâu à?

Mai cười:

- Thì dĩ nhiên đến một chỗ thật đẹp, thật vui có phải không ông?

- Mai đoán đúng, tôi định đưa Mai vào lãnh vực của tôi.

Mai ngạc nhiên:

- Lãnh vực của ông?

- Phải...

Nàng nhìn chàng chăm chú trong khi chàng nhỏ giọng hơn:

- Mỗi cá nhân đều có lãnh vực riêng của mình, khó tìm được người hoà hợp với mình, nhưng tôi...

Mai mỉm cười:

- Đã chắc gì tôi thấy lãnh vực của ông là đẹp.

- Bởi vậy tôi hy vọng là được cô nhìn với cặp mắt cảm tình. Cũng như khu đồng lúa bao la trước mặt.

Chàng trở nên mơ màng hơn:

- Đó, tôi nhìn lãnh vực của cô như khu đồng chưa khai hoang nhưng chứa đầy mầm sống nếu ta gieo đúng giống lúa vào.

- Nhưng chưa chắc cánh đồng đã thích hợp với giống lúa, biết đâu nó chỉ cho cỏ mọc xanh rì, bụi gai tươi tốt, còn lúa thì không.

Nàng nói tiếp:

- Nhưng có lẽ ông lầm rồi, lãnh vực của tôi chỉ là một vùng khô cằn toàn sỏi đá.

- Thế à?

Nàng nhún vai, nhưng giọng vui vẻ:

- Hình như vậy.

- Cô có thể cho tôi làm nhà trồng trọt thử không? Tôi sẽ cố gắng biến nó thành mảnh đất phì nhiêu màu mỡ, bằng những chất hoá học mang công thức tình cảm...

- Chỉ sợ ông phí công vô ích đó thôi.

Trần mỉm cười:

- Nhưng hữu chí cánh thành phải không cô?

- Thời gian sẽ trả lời ông vậy.

Trần nhìn nàng, nàng nở nụ cười tươi, nhìn ánh nắng vàng sắp tắt bên ngoài màu nắng trở nên dịu nhạt trước khi mất hẳn, cảnh hoang dã trở nên đẹp hơn.

Hai người dừng chân trước một quán ăn nổi tiếng ở ngoại ô, quán làm theo kiểu thôn quê, kiến trúc thật đơn giản nhưng thật đẹp trang trí bằng những cây trúc, tre bóng loáng, trông mộc mạc, đơn sơ nhưng sang trọng vô cùng.

Trần nhìn Mai:

- Quán này trang trí khéo thật hả Mai?

- Đẹp lắm, một vẻ đẹp tiềm tàng, thật lộng lẫy bên trong cái đơn giản mộc mạc bên ngoài.

Mai thở ra khoan khoái, nàng hít mạnh một hơi vào như để hưởng cái không khí vui tươi, trong lành chung quanh mình.

Hai người ngồi vào trong một góc quán. Trần liếc nhìn Mai, nàng đẹp gấp mười lần hình thức của quán này, tuy vẻ đẹp của nàng cũng tương tự, nghĩa là chỉ ẩn bên trong, bên ngoài thật đơn sơ nhưng không ai có thể bảo là xấu được.

Đâu ai ngờ trước đây chưa đầy một tháng, nàng đã ngất xỉu trong bộ đồ công nhân thấp nhất trong hãng, nơi phòng làm việc của những người mạnh khỏe.

Trần nghe lòng mình một cảm giác lâng lâng khó tả.

Mai thấy lòng mình nhẹ nhàng, khoan khoái, nàng ngâm nho nhỏ một bài thơ cổ.

- Mai thích thơ và đọc nhiều thơ lắm à?

Mai gật đầu:

- Thơ đã là một người bạn của Mai, giúp Mai thanh thản phần nào trong những ngày bơ vơ, thất nghiệp.

Trần thở dài thật nhỏ, một người con gái có vẻ đẹp như thế, có tâm hồn tốt như thế, mà hoàn cảnh của nàng lại khắc nghiệt vô cùng, nàng có lẽ đã nếm biết bao gian khổ rồi. Chàng nhất định sẽ làm cho vùng tâm linh khô khan của nàng thành một mảnh đất màu mỡ, đầy hoa thơm.

- Mai...

- Dạ.

- Em nhận thấy anh thế nào?

Mai có vẻ suy nghĩ:

- Anh... Ông là một thanh niên nhiều nghị lực nhiều kinh nghiệm nhưng tình cảm rất sâu sắc, người thanh niên đặc biệt nhất mà Mai mới gặp lần thứ nhất.

Chàng thấy vui vui trong lòng:

- Thật không em?

Nàng khẽ gật đầu:

- Mai nói thật.

Trần ngập ngừng:

- Như thế... Em có thể cho anh được vun trồng trong mảnh đất tâm linh của em không?

Mai có vẻ bối rối:

- Mai... Mai chưa thể trả lời anh được...

Rồi nàng nhìn ra ngoài:

- Em thích được như loài hồng, loài hoa em thích nhất. Hương hoa rất thơm, nhưng cội rễ của nó, xung quanh nó là những cây gai tua tủa, vô tình...

Nàng nói giọng xa xôi:

- Em thích nhất là mình sẽ có một ngôi nhà nhỏ, một vườn hồng, mà hoa hồng màu vàng, màu em thích...

Trần mỉm cười:

- Hai chúng ta cùng có, vườn hồng sẽ của hai chúng ta cũng như căn nhà nhỏ mà em mơ ước.

Mai lặng thinh, Trần mỉm cười:

- Đừng nói sang chuyện khác nữa, hãy trả lời câu hỏi của anh đi.

Nàng ấp úng:

- Em đã bảo... Em chưa thể trả lời ngay được mà.

Bồi bàn đã mang thức ăn lên, nàng nói:

- Thôi, mình ăn đi anh, em đói rồi.

Trần nhìn thẳng vào mặt nàng. Mai nhỏ miệng cười tươi, thấy Trần cứ chăm chú nhìn mình thì nàng lúng túng cúi đầu xuống, giả vờ sắp lại chén đĩa cho hai người.

Trần rót rượu đưa nàng. Mai lắc đầu:

- Em không biết uống rượu.

- Vậy thì phải trả lời câu hỏi của anh ngay, một là em uống hết chai rượu này, hai em trả lời, em chọn cái nào. Sao em cứ thích nhìn anh đau khổ, anh đã chờ đợi để được hỏi em câu đó từ lâu lắm rồi, bây giờ em định cho anh đợi nữa à?

Nàng nhìn xuống bàn, tay vu vơ đùa nhẹ với chiếc đĩa. Giây lát, Mai ngẩng lên:

- Em không bao giờ dám làm cho anh đau khổ đâu. Với em, anh là uy quyền, một uy quyền chi phối em trong bất cứ lúc nào, em kính và mến anh lắm, có thể anh là người em mến nhất đời, nhưng em chưa thể quyết đoán đó là... Tình yêu được.

- Ý em là sao?

Mai có vẻ buồn buồn:

- Em không muốn sau này anh hối hận vì đã chọn em. Nếu sau này anh gặp một người con gái khác...

Trần nghiêm giọng:

- Em còn nghi ngờ anh à? Anh như vậy mà không thể nắm chắc được lòng mình sao? Anh nói thật là anh từng rung động trước nhiều vẻ đẹp của những người con gái. Nhưng đó chỉ là cái rung động của một người trước vẻ đẹp. Nghĩa là cái rung động có chút tham lam muốn chiếm đoạt. Còn với em, anh biết rõ lòng mình lắm.

Mai nói nhỏ:

- Nhưng em chưa nắm chắc được lòng mình.

Chàng nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Em... Em trả lời...

Mai chặn ngang lời chàng:

- Anh không thể cho em một thời gian suy nghĩ sao?

Trần im lặng. Chàng thấy buồn buồn nhưng đồng thời cũng thấy giá trị của Mai vọt lên cao hơn nữa. Chàng thở ra:

- Thôi, thì tùy em vậy. Anh đâu thể ép buộc em.

Chàng lắc đầu:

- Nhưng xin em nhớ rằng câu chuyện anh nói ra hôm nay nó sẽ ảnh hưởng suốt cuộc đời anh.

Mai có vẻ không yên lòng khi thấy Trần mất vui:

- Anh... Em xin lỗi anh...

Trần cười:

- Thôi, bỏ chuyện đó qua bên đi. Bây giờ mình ăn uống chứ, kiến cần bụng rồi.

Trần ngồi trên sa long, đọc báo, nhưng chàng đọc không được chữ nào vì mắt cứ nhìn Mai đang ngồi sau bàn viết.

Nàng đang đánh máy những bức thư có liên quan tới chuyện làm ăn của Trần. Tóc nàng loà xoà xuống trán, thỉnh thoảng nàng mím môi có vẻ suy nghĩ, rồi lại đánh tiếp bản đề nghị trả lời. Một lát, nàng ngưng lại, thở ra, để viết xuống rồi thần thờ nhìn ra cửa sổ.

Trần bỏ tờ báo xuống, đứng lên.

Mai giật mình, nhìn chàng cười gượng.

- Một không Mai, nếu một nghỉ chút rồi tiếp tục viết.

Mai nhìn Trần lắc đầu:

- Dạ, tôi tiếp tục được.

Trần chỉ sa lon:

- Ngồi đây đi, lăm tám mồ hôi rồi kìa.

Mai mỉm cười:

- Ông Giám Đốc ra lệnh?

- Phải.

Nàng đứng lên bước lại sa long, nhìn chàng chờ đợi. Trần bước đến bên Mai hỏi nhỏ:

- Em tính treo mỗ anh đến bao giờ?

Mai chớp mắt:

- Mai... Treo mỗ anh hồi nào?

Trần nghiêm giọng:

- Đừng giỡn nữa Mai.

Mai mở to mắt:

- Tôi... Tôi đâu dám treo mỗ ai.

Trần giở cầm nàng lên:

- Em quên gì không?

- Em đâu biết.

- Anh lặp lại nghe.

Mai im lặng. Trần nói tiếp:

- Anh yêu em, em nghe chưa? Em muốn lẩn tránh câu hỏi của anh hoài sao Mai?

Mai nhìn xuống sa long, lộ vẻ bối rối, nàng run giọng:

- Dạ... Tôi... Em chưa biết... Quyết định thế nào...

Trần ngồi xuống bên nàng:

- Bây giờ anh đặt thẳng vấn đề nè, anh xin cưới em đó, chánh thức cưới em, em liệu sao?

Mai thấy tim mình đập mạnh hơn. Trần đã nắm lấy tay nàng. Mai run lên nhẹ nhẹ, nhưng vẫn im lặng.

Trần hỏi, giọng vẫn nghiêm trang:

- Hay là... Anh đã trễ?

Mai hỏi nhỏ:

- Trể chuyện gì?

- Anh đến sau một người đàn ông?

Mai đỏ mặt:

- Mai... Đâu biết ai... Mai chưa yêu ai mà.

Mai cứ vòng vo, Trần hỏi tiếp, gần từng tiếng:

- Hay Mai muốn cự tuyệt với tôi? Tôi không xứng đáng với Mai xin Mai cứ nói, việc làm không liên quan tới tình cảm.

Mai lắc đầu:

- Anh nghĩ sai rồi, chính Mai mới không xứng đáng với anh, có biết bao cô gái gặp mấy lần Mai đang chạy theo anh.

- Nhưng chỉ có một người tôi muốn được làm chồng, người đó là Mai, Mai hiểu chưa? Tôi không bằng bột gì đâu.

Mai im lặng, Trần nói tiếp:

- Thế nào? Mai bằng lòng không?

- Dạ...

Trần hỏi dồn:

- Thế nào?

Mai ấp úng:

- Dạ... Dạ... Không!

Trần sững lại:

- Hả? Em nói gì?

Mai nhìn chàng như van lơn:

- Anh... Không thể được anh à. Anh đừng bức bách em... Anh Trần, em không thể trả lời anh ngay được.

Trần thở dài, im lặng một lúc lâu rồi đứng lên móc thuốc ra hút, chàng nói thật chậm:

- Mai đã nói với tôi như thế, tôi đâu còn lý do nào mà gạn hỏi thêm nữa. Nhưng xin Mai nhớ là tôi vẫn chờ Mai, chờ đến khi nào Mai bằng lòng. Còn nếu có gì tan vỡ thì chắc do Mai gây ra. Tôi sẽ bảo vệ chuyện tôi và Mai, dù đó là mối thất vọng của tôi.

Mai cúi đầu, Trần hút thuốc, phả ra từng hơi khói phiền muộn, Mai trở lại cúi mặt viết giấy tờ.

Ba ngày trôi qua, Mai bỗng dưng lạnh lùng với chàng, thỉnh thoảng nàng mới hỏi chàng vài việc liên quan đến tiền bạc. Hoặc liếc mắt nhìn chàng chứ không nói chuyện.

Trần cũng không nhắc đến chuyện cũ. Chàng muốn nàng dành thì giờ để suy nghĩ về câu chuyện đó.

Nhưng ba ngày đã trôi qua, Mai vẫn lặng thinh không nói gì, nàng lại trở nên lạnh lùng hơn trước nữa. Trần chờ đợi mãi đến lúc không còn chịu được nữa, chàng nhất quyết phải hỏi Mai cho ra lẽ.

Chiều hôm đó, khi tan sở, Trần bước tới bên nàng:

- Tôi đưa giúp cô về cho.

Nghe giọng nghiêm trang của chàng, nàng ấp úng:

- Dạ... Mai về một mình được.

Chàng lắc đầu:

- Anh có chuyện cần nói với em, đừng từ chối dài dòng, anh bảo lên xe đi.

Tự nhiên Mai ngoan ngoãn bước lên xe, nàng cúi đầu, im lặng không nói gì.

Trần cũng im lặng lái xe về nhà Mai thật nhanh. Không khí giữa hai người thật nặng nề.

Đến đầu hẻm, Trần mở cửa xe cho Mai rồi bước xuống đi chung với nàng. Mai im lặng, không từ chối cho chàng đưa mình vào đến tận nhà.

Đến cửa, nàng vừa mở khoá vừa quay đầu lại:

- Dạ, Mai cảm ơn anh.

Trần lắc đầu đẩy cửa bước vào trong với Mai rồi đóng lại, Mai đứng bối rối không biết làm thế nào. Trần bước tới, ôm nàng vào lòng, nàng hết hồn vùng vẫy nhưng Trần vẫn ôm cứng nàng và hôn nhanh lên môi nàng.

Mai thở hổn hển, nàng cố sức đẩy chàng ra nhưng không kịp. Chiếc hôn nóng bỏng của Trần đã truyền vào môi nàng một niềm khoái cảm mê mẩn. Mai xiết lấy chàng lúc nào không hay. Nàng lim dim đôi mắt, say sưa hôn đáp lại chàng.

Trần thì thầm:

- Mai... Hãy nói đi.

Mai hào hứng:

- Anh... Anh Trần...

- Em yêu anh không? Yêu bằng anh yêu em không?

Vòng tay nàng xiết chặt hơn. Tâm tư Mai như chìm trong cảnh mộng lung. Những lời nói từ trong tiềm thức được dịp phá ra.

- Anh Trần... Em yêu anh... Em yêu anh...

- Mai...

Trần cũng thấy xúc động mạnh, chưa bao giờ chàng hưởng được những phút giây sung sướng thế này. Chàng hôn lấy hôn để lên môi, lên cổ và ngực Mai, miệng thì thầm trong sung sướng:

- Mai... Anh sung sướng lắm, anh chờ đợi câu nói đó của em không biết đã bao lâu rồi...

Chàng say sưa trong những cử chỉ nồng nhiệt của Mai, tinh thần như bay bổng lên cao.

- Chúng mình sẽ thành hôn nhen Mai...

Mai loáng thoáng bên tai hai tiếng thành hôn. Nàng bỗng giật mình, trở về với hiện tại ngay. Nàng hoảng hốt đẩy chàng ra:

- Không thể được... Không thể nào được cả.

Trần ngạc nhiên, chàng không ngờ Mai lại phản ứng bất ngờ như thế. Nàng đã bảo là yêu chàng rồi kia mà.

Mai thụt lùi mấy bước, mắt nhìn chàng sợ sệt.

Chàng bước tới nhìn ngay mặt nàng.

- Mai... Mai nói sao?

Mai lạc giọng:

- Tôi không thể ưng ông được.

Trần lặng thinh giây lát rồi đặt tay lên vai nàng:

- Mai... Sao Mai nói vậy? Tại sao vậy? Mai cho rằng anh không yêu Mai thật lòng à?

Nàng cúi đầu:

- Không... Trái lại, nhưng không thể được.

Trần nhú mày:

- Tại sao vậy?

Mai vẫn cúi đầu, giọng nghẹn ngào:

- Kết hôn rồi chúng ta sẽ không có hạnh phúc đâu... Em không đồng ý bởi vì... Bởi vì... Em không xứng đáng với anh đâu.

Trần gằn giọng:

- Mai nghĩ sai rồi... Sai hoàn toàn.

Chàng nói tiếp:

- Trong tình yêu địa vị không xứng đáng, về tinh thần tôi chỉ cần tìm một người vợ như thế thôi... Còn nếu bảo hạnh phúc thì không có Mai thử hỏi đời tôi hạnh phúc không?

Mai ôm lấy mặt:

- Trời ơi... Tôi khổ quá...

Nàng quay đầu sang phía khác, bật khóc:

- Anh, đừng nói nữa... Em van anh, em bảo là em yêu anh... Nhưng không thể được...

Trần lắc đầu:

- Mai, nhìn anh nè.

Chàng nhìn thẳng vào mặt Mai:

- Em nói với anh như thế được sao Mai?

Chàng nói từng tiếng một:

- Em phải là vợ anh, nghe không Mai?

Mai lắc đầu, nước mắt ràn rụa:

- Không... Không thể được anh à.

- Tại sao vậy? Tại sao Mai cứ nói thế? Hãy nói với anh tại sao lại không được.

- Còn thanh danh của anh nữa, em không muốn người ta dị nghị anh vì em...

- Không, anh bất chấp, anh không cần gì ngoài em cả.

Mai dụi đầu vào ngực chàng:

- Anh ơi, em đau khổ quá... Em không xứng đáng với anh nữa... Về tất cả mọi phương diện...

Trần cau mày:

- Anh đã bảo là không quan hệ mà.

- Còn... Còn quá khứ của em.

Trần vẫn thản nhiên:

- Sao?

- Em... Em... Không còn như anh tưởng đâu...

- Nghĩa là sao?

Mai khóc một lúc lâu, Trần im lặng nhìn nàng một lúc, Mai ngồi nói trong nấc nghẹn:

- Trước khi đến làm công trong xưởng của anh em từng làm thư ký ột hãng kia lớn lắm và cũng được ông giám đốc nâng đỡ. Nhưng không phải như anh, chính ông cho tiền em trả cho người nuôi em. Em mến ông lắm. Nhưng tất cả sự thật đều nghịch lại tình cảm em cũng biến đổi hẳn đối với ông ta sau cái đêm ông ta chuốc rượu em...

Mai nhìn Trần, nàng biết nói ra 9 phần 10 nàng sẽ mất chàng. Nhưng nàng không muốn giấu giếm với người như chàng.

Trần thở dài:

- Rồi sao? Em thoát khỏi phải không?

Mai ôm mặt:

- Không... Em bây giờ không còn xứng đáng với anh nữa.

Trần nhắm nghiền đôi mắt lại. Vậy là sự thật quá rõ ràng, không còn hy vọng gì nữa. Chàng lặng người đi thật lâu, giây lát, Trần móc thuốc ra hút rồi thả ra từng hơi khói trầm tư.

Mai vẫn ngồi nức nở. Nàng thấy đau khổ tới tận cùng khi phải nhìn người yêu đi lần ra xa mình.

Lâu lắm Trần mới đứng lên:

- Mai... Phũ phàng quá phải không em? Nhưng anh hy vọng đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi, hay là một thử thách mà anh đang phân vân chưa dám vượt qua... Nhưng dù sao anh cũng cảm ơn em đã cho anh biết sớm điều này. Tinh thần em cao thượng lắm.

Chàng thở dài tiếp:

- Thôi, anh về. Chuyện chúng mình phải tính lại...

Chàng hôn nhẹ lên mái tóc nàng rồi thẩn thờ bước ra xe. Mai ngã vật lên giường, khóc rưng rức...

8. Chương 8: Chương 8

Ngày tháng trôi qua. Mai như cây kim nhỏ đã rơi vào đáy biển, mất hút, không còn tăm tích.

Trần tìm kiếm nàng khắp nơi, hỏi thăm các bạn cũ của nàng, các người trong hãng. Chàng đăng báo, mượn người trong xóm, phường dò xem danh sách những người di chuyển. Nhưng vẫn vô ích.

Chàng nhớ đến lời của nàng khi trước. Cha mẹ nuôi nàng, đúng rồi, có lẽ nàng về đó. Nhưng chàng có biết nơi đó ở đâu mà tìm. Chưa bao giờ chàng hỏi Mai chuyện đó cả.

Chàng đăng báo từ một cột lên hai cột, rồi ba cột luôn. Liên tiếp cả tuần như thế. Nhưng dù dùng hết mọi cách, Trần cũng chẳng được kết quả gì về tung tích của Mai.

Chàng càng lúc càng xanh xao, không thấy hứng thú trong cuộc sống nữa, ăn ngủ không được nên ốm lần lại. Tinh thần chàng không bình tĩnh nổi nên suốt ngày Trần cứ thờ thẩn mãi, ít khi đến hãng. Tất cả những cử chỉ thất thường của Trần đã không qua khỏi mắt của bà Hai, mẹ chàng và Cao, một người bà con và là một người cộng sự đắc lực nhất của Trần.

Cao ở miền quê, chạy lên Sài Gòn vừa làm vừa học. Chàng đã học trung học chung với Trần, lên đại học cũng học chung, và cùng đi một ngành kinh tế nên khi ra trường, Trần mời Cao giúp mình liễn. Chàng ở luôn tại nhà Trần, giúp Trần rất đắc lực trong công việc làm ăn thường ngày.

Chiều hôm ấy, Trần về nhà đúng lúc bà Hai và Cao trò chuyện về việc sửa soạn lại phòng khách. Trần không để ý, ăn cơm qua loa rồi đi lại trong phòng như kẻ mất hồn.

Bà Hai lo lắng nhìn con:

- Con có sao không con?

Trần giũt mình, nhìn mẹ ngỡ ngàng:

- Dạ...

Bà Hai ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Chỉ vì một người đàn bà mà con đến đổi như vậy sao hả Trần?

Trần như sững sốt:

- Sao mẹ biết?

Bà mẹ mỉm cười:

- Mẹ biết tất cả rồi con à, con bé này không phải người tốt đâu con à, nó không thích hợp với con và cả với gia đình mình nữa. Con coi chừng nó cho đi tàu bay giấy đó.

Trần bực dọc:

- Sao má nói thế? Má chưa biết Mai mà.

Bà Hai cười gằn:

- Má biết rõ lắm con ơi, thứ con Mai đó má không dám mượn rửa giày cho con nữa, không xứng đáng gì đâu con. Không lẽ con như thế đi lấy một con bé nữ công nhân à?

- Má chưa biết, người ta cũng có học, hết tú tài rồi. Mà nhân công cũng đâu phải hèn, nghề nào lại chẳng có cái cao cả riêng. Thiếu gì nhân vật nổi danh xuất thân từ giới bần hàn.

Bà Hai cười lạt:

- Ồ... Đúng lắm đó con, chưa gì mà thấy con bé nhân công đó sắp thành bà chủ rồi.

Trần cau mày:

- Má nói thế chứ cô ấy đâu có màng gia tài hay địa vị. Bằng chứng là vì con xúc phạm tự ái của cổ mà cổ đã bỏ đi mất rồi.

Bà Hai vẫn giữ ý mình:

- Rồi nó cũng chường mặt ra hà, nó muốn cho con khó khăn vấn đề giá trị nó cao hơn chứ gì. Trần, má không muốn con suy nghĩ vì hạng như thế, và má cũng không muốn đâu má từng làm nhân công.

Trần lặng thinh, bà Hai có vẻ giận đi thẳng lên lầu, chàng nhìn theo mẹ thở dài.

Cao mời một điều thuốc trao cho Trần:

- Hút đi mày.

Trần thẫn thờ nhận điều thuốc từ tay bạn, ngồi bệt xuống sa lon, đưa tay vỗ trán.

Cao cũng đốt thuốc, chậm rãi nói:

- Chuyện thế nào mày nói cho tao nghe coi, chắc tao sẽ giúp mày được phần nào.

Trần đưa mắt nhìn Cao rồi hút một hơi thuốc thật dài, thở ra rồi nhìn từng làn khói lơ lửng. Chàng cau mày nói:

- Cao, tại sao mẹ tao biết chuyện đó?

- Bác gọi điện thoại cho thằng quản lý, cha Triệu nó hết cho bà nghe, nhưng cũng vô tình thôi chứ không cố ý chơi mày đâu. Cha đó cũng tốt chứ không đến nỗi nào.

Cao hỏi tiếp:

- Mai đi rồi hả mày?

Trần cúi đầu lặng thinh, Cao hút thuốc nhìn bạn, không hỏi thêm cũng không hỏi thúc.

Hồi lâu, Trần chậm rãi nói:

- Tại tao tất cả mày ạ, tội nghiệp Mai. Thật tao mới thấy lần đầu tiên một người có tinh thần tốt và trong sạch như thế. Nhưng khi trước tao lại câu nệ phần thể xác...

Rồi chàng thuật lại tất cả cho Cao nghe, không giấu giếm một điều nhỏ nhặt nào. Chàng bật ngựa người dựa trên thành sa long, thả khói nhẹ nhẹ lên trần nhà.

- Bây giờ bất cứ giá nào, tao cũng tìm lại Mai. Tao sẵn sàng đánh đổi tất cả để được Mai trở lại.

Cao lặng thinh, chàng không muốn nói nhiều nhưng chẳng làm được bao nhiêu. Tánh chàng rất thận trọng chỉ đề nghị khi nào thấy đề nghị ấy đúng hơn 80 phần trăm.

Lát sau, Cao vụt nói:

- Theo tao, mày nên lại Thủy Tiên đi, tao có một em ở đó, hôm qua nó bảo có một con bé mới vào, xem coi trí thức lắm, nhưng thất tình thất tiết chỉ đó mới làm vũ trường như thế.

Trần cau mày:

- Không lẽ...

Cao thở dài:

- Trong những lúc đau khổ đến tuyệt đối, người ta thường có những ý nghĩ ngông cuồng thiếu suy xét.

Trán Trần lấm tấm mồ hôi:

- Trời ơi... Rủi nàng liễu lĩnh...

- Có lẽ thế... Tao coi bộ Mai có chí lắm. Nhưng có lẽ mày đã làm Mai mất hết tất cả ý chí đó.

Trần nhìn Cao một lúc rồi đứng lên, im lặng bước ra cửa, không nói thêm một lời.

Cao hỏi:

- Mày đi đâu?

- Thủy Tiên vũ trường.

Cao bước theo bạn tới ngưỡng cửa, nhìn chiếc Renault nổ máy trước khi chạy nhanh ra cổng. Cao lắc đầu nhủ thầm:

- “Mai cũng thật đáng thương, nàng cao cả lắm mới dám cho Trần biết. Nhưng Trần dở hơi quá!”

Trần ngồi yên trong một góc vũ trường Thủy Tiên, nhìn thiên hạ nhảy nhót tưng bừng xung quanh một cách hờ hững. Rồi chàng mừng rỡ khi gặp Mai vừa bước ra sàn nhảy với một thanh niên. Trông nàng đã đổi khác hẳn. Mặt mày tay chân đều lấp lánh nữ trang. Nhưng Trần cũng nhận ra ngay khi nhìn phớt qua.

Lòng Trần hồi hộp lạ lùng, tay chân chàng đều run run. Chàng vẫy tay gọi một vũ nữ.

Cô gái ỏn ẻn:

- Anh ngồi này giờ, người ta chờ tới bây giờ mới gọi, bộ tính tiền này giờ mới thấy đủ à?

Trần không chú ý đến lời của cô ta, chàng móc 500 dúi vào tay cô ta, chỉ về Mai:

- Cô kia tên gì vậy em?

- Em hả?

- Không, cô kia kia.

Cô vũ nữ nguýt chàng:

- Gọi người ta cứ hỏi người khác không à. Con bé đó mới vô, cù lằn lắm, nhát hít hà.

Trần khó chịu:

- Em không muốn nhận tiền của anh biếu à?

- Sao lại không? Nhưng em nói trước con đó khó chơi lắm, không phải dân nghề như em đâu. Nó mới vô mà, nghe nói tên Mai một gì đó.

Trần hất hàm ra dấu cho cô ta đi chỗ khác. Cô gái nhìn Trần như con quái vật rồi hứ nhỏ trước khi bước đi.

Trần lại quầy mua tất cả phiếu của Mai khiến cho người quản lý cũng ngạc nhiên nhìn Trần trân trân. Không chú ý, chàng chậm rãi trở lại bàn, đốt điếu thuốc rồi gọi rượu ra chờ đợi.

Một người đàn bà ngồi xuống ghế đối diện với chàng, nàng cất giọng quen thuộc:

- Anh đã mua vé của tôi?

Trần im lặng ngẩng mặt lên. Mai đưa tay lên ngực suýt kêu lên thẳng thốt, nàng không ngờ gặp lại Trần ở đây.

Trần trao ly rượu cho nàng:

- Uống đi em, uống xong rồi nghe anh.

Mai run run cầm lấy ly rượu, Trần chăm chú nhìn nàng. Mai đã tiều tụy hơn trước rất nhiều. Mai đặt ly rượu xuống bàn, mặt nàng đã thay đổi, không còn vẻ hoảng hốt, sợ sệt nữa.

Trần nắm tay nàng:

- Mai, em có biết anh đã tìm em khắp nơi không?

Mai im lặng, sắc mặt lạnh lùng, Trần tiếp:

- Em nên...

Nàng ngắt lời:

- Ông mua hết vé của tôi chi vậy? Tôi mới vào đây nhảy còn kém lắm, ông muốn nhảy chăng?

Trần cau mày:

- Mai...

Nàng nhún vai, chàng thấy bồi hồi, chua xót vô cùng. Trần nói giọng thiết tha:

- Mai... Em không nên nói với anh như thế. Anh tìm để xin lỗi em, và anh đến đây...

Mai cười:

- Để giải trí phải không, thưa ông?

Trần thiếu não:

- Không, anh đến để đón em, Mai à.

Mai gật đầu ngay:

- Đón tôi, sẵn sàng, ông muốn đi đâu? Ciné? Đi ăn? Tôi có thể rảnh rang vì ông đã mua hết vé.

Nàng đứng lên nói tiếp:

- Đi bây giờ à?

Trần im lặng đứng lên, lòng đau khổ vô cùng. Mai đã giữ với chàng một khoảng cách rồi, dù chàng đã tạo ra khoảng cách ấy, nhưng bây giờ nàng lại không muốn chàng làm khoảng cách ấy thâm ẩn lại hơn hầu hai người tính tới mai sau. Thái độ của nàng cho chàng biết là nàng không muốn tiếp tục cuộc tình đó nữa.

Nàng lạnh lùng:

- Mình đi chứ ông? Sao cứ đứng ì ra đấy hay muốn khiêu vũ, muốn thì mình nhảy tội gì bỏ.

Chàng cắn chặt môi rồi từ từ đứng dậy.

- Ra khỏi chỗ này, chúng ta sẽ nói chuyện.

Mai cầm sắc tay lên, Trần choàng ngang lưng nàng, dìu ra cửa vũ trường.

Nàng không kháng cự cử chỉ của chàng nhưng Trần lại thấy nàng đứng đưng quá, như bất cần tất cả.

Lên xe, nàng hỏi:

- Mình đi đâu?

Chàng thở dài:

- Hiện nay Mai ở đâu?

- Cũng gần đây.

- Mình về nhà Mai ghen?

Mai gật đầu không do dự:

- Nếu ông muốn.

Mai không nói thêm gì. Nàng cứ lặng thinh, co ro trong chiếc áo choàng trước ngọn gió đêm lạnh buốt.

Bất giác, Trần vòng tay ôm lấy nàng, nàng ngã vào lòng chàng một cách dễ dàng nhưng lạnh lùng như bất cứ một cô gái làm tiền chuyên nghiệp nào mà Trần đã gặp. Nhưng Trần cũng thấy trong cử chỉ đó có một sự gượng gạo của Mai. Hình như Mai làm thế này để cho chàng chán nản chấm dứt luôn cuộc tình giữa hai người, chứ không phải nàng đã đổi thay hoàn toàn.

Đi được một đoạn đường dài, nàng chỉ tay cho Trần quay vào một ngõ hẻm tối tăm, lụp xụp bên đường.

Mai đưa Trần lên thang gác bằng một cầu thang riêng nàng mở ví tay lúi húi mở khóa.

Gian phòng nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi và trang trí rất đẹp khác hẳn với gian nhà nhỏ xíu ẩm ướt trước kia. Trong nhà có tủ rượu nhỏ gần 10 chai rượu Pháp, có máy pick up loại lớn, cùng bộ sa lon tuyệt đẹp.

Trần ngừng mắt nhìn quanh, thấy như ai vừa đánh vào màng tai mình một cái thật mạnh. Đây đúng là gian phòng của những vũ nữ chuyên nghiệp, có lẽ Mai cũng sắp hay đang thành rồi.

Nhưng chàng lại nói:

- Phòng... Đẹp quá.

- Thế à? Tôi muốn luôn với tất cả tiện nghi này, tôi chưa hề mua thêm hay thay đổi một món gì cả. Nếu là phòng tôi, tôi sẽ chọn nhiều đồ màu tím, phòng ngủ thì nhiều màu trắng, màu vàng, mỡ gà và màu hồng nhạt, đó là những màu dịu mắt.

Nàng chỉ ghé sa lon:

- Ngồi đi anh.

Lấy hộp xì gà cùng đĩa gạt tàn thuốc, nàng đặt lên bàn:

- Hút thuốc đi anh.

Trần lắc đầu:

- Cám ơn.

- Vậy thì uống ít rượu nhé.

Nàng bước lại tủ rượu:

- Tôi có champagne xưa lắm, hay anh uống whiskey cho khỏe, cho hăng hái hơn?

Trần lắc đầu lia lịa:

- Không... Tôi không uống gì cả.

Mai vẫn giữ giọng của vũ nữ:

- Vậy thì anh cũng uống cái gì chứ... Tôi không tính tiền gì thêm đâu, hôm nay anh tốn với tôi nhiều tiền rồi. Tôi nói thật đó, tôi đãi anh tất cả mà, không moi thêm tiền làm gì.

Trần vụt đứng dậy bước tới bên Mai, nắm vai nàng quay mạnh, bắt buộc Mai phải đối diện với mình. Nhìn thẳng vào mặt Mai, Trần lắc đầu:

- Bao nhiêu đó đủ rồi Mai, anh biết anh sai lắm nhiều. Nhưng đừng làm anh khổ thêm.

Chàng nắm vai nàng chặt hơn:

- Em giận anh, anh sẵn sàng nhận tất cả những hình phạt của em dành cho anh, nhưng em ơi, em đừng dùng những cử chỉ lạnh lùng, xa vắng và những lời nói kia để làm khổ anh...

Mai vùng tay Trần, lùi lùi vào vách, nhìn chàng trân trân, miệng lắp bắp:

- Anh... Nói gì vậy? Anh bỏ tiền ra thì tôi chiều anh chứ tôi có làm khổ anh gì đâu. Hừ... Tôi chỉ là một con vũ nữ, này giờ tôi chưa làm gì có thể nói là lạnh lùng với anh mà.

Lời nói của nàng y hệt như một người xa lạ. Trần thở dài.

- Em biết không? Anh đã hối hận lắm rồi. Suốt mấy tháng nay, anh không làm gì ngoài việc tìm kiếm em. Mai, hãy nghe anh nè, anh yêu em... Yêu em thật, anh sẽ cưới em, bất chấp tất cả.

Mai sững sờ một chút, nhìn sững Trần, nhưng rồi nàng lại cúi đầu, giọng buồn nhưng vẫn xa cách:

- Nếu anh muốn cưới tôi, tôi xin nói thẳng ra quyết định của tôi là tôi sẽ không nhận lời.

Trần kêu lên:

- Mai...

Chàng bước tới cầm tay nàng:

- Anh biết, em giận anh, hận anh... Anh đã hiểu rõ tất cả... Nhưng dù em có cự tuyệt như thế nào anh cũng xin em nên suy nghĩ lại một lần chót... Anh van em, Mai ơi!

- Không... Không thể được.

Nàng quay mặt sững sờ nhìn ra phía ngoài cửa sổ:

- Ông... đã khinh tôi, ông xem tôi như một kẻ dơ bẩn, tôi không thể làm vợ một người khinh tôi được... Thưa ông, tôi đã nói, tôi không xứng đáng với ông...

- Mai ơi, em không nên nói như thế nữa... Chính anh mới là kẻ tầm thường, hẹp hòi, ích kỷ, giờ đây anh đã hiểu... Đã bỏ được cái hẹp hòi, tầm thường ấy, hy vọng sẽ xứng đáng với em... Chuyện bất hạnh đã xảy ra không hề tổn hại đến vẻ đẹp hoàn toàn của em cả. Tại anh tối tăm, hẹp hòi, giờ đây không có gì có thể cản trở chúng ta cả.

Chàng thở dài tiếp:

- Anh không bao giờ nghĩ đến dĩ vãng hay hoàn cảnh, gia đình của em. Hiện tại trong tâm tư anh, vĩnh viễn em là một người hoàn toàn. Anh thỉnh cầu em, em hãy vui lòng kết hôn với anh, đừng cự tuyệt anh nữa, hãy tha lỗi cho anh...

Nàng khẽ rung mình, nhưng đôi mắt vẫn còn nhìn ra phía ngoài song cửa, rồi nàng nghẹn ngào, lệ tràn lên đôi mi... Nàng mấp máy đôi môi và sau cùng gượng cười:

- Nếu trước đây, ông nói được như thế...

Mai buồn rầu tiếp:

- Thì lúc đó tôi sẽ quỳ dưới chân ông... Nhưng bây giờ... tôi đã trở về với nếp sống tối tăm, với những chuỗi ngày đau khổ... Tôi phải can đảm nhìn vào sự thật... không chiêm bao, không mộng mị nữa, tôi không thể về với ông được, ông Trần à.

Nàng nghẹn lời một lúc:

- Nhưng... ông có tiền, ông có thể đến vũ trường “mua” thể xác tôi, bao lâu cũng được.

Trần lắc đầu:

- Mai ơi...

Chàng nắm vai nàng:

- Anh không thể nào để em ở đây được. Anh phải đem em ra khỏi chốn này, cưới em...

- Không...

Trần vẫn kiên nhẫn:

- Em máng anh, hay làm gì cũng được... Nhưng đừng đối xử với anh tàn nhẫn như vậy.

Nàng vẫn nhìn ra ngoài:

- Thưa ông, chính ông mới tàn nhẫn.

Nàng vụt quay lại nhìn chàng, hai dòng lệ chảy dài trên mi...

- Tôi van ông, xin ông vui lòng buông tha gím tôi...

Mai khóc rưng rức. Trần đau nhói tận tâm can. Chàng đã cầm tay nàng, kéo quay về phía mình rồi hôn lên những dòng lệ này:

- Em tha thứ cho anh... Trời... Mai ơi... Anh sai lầm, tối tăm, hẹp hòi làm cho em khổ sở...

- Không... Tôi không còn khổ sở nữa, hay đúng hơn tôi không còn biết khổ sở là gì.

Trần tha thiết:

- Em để cho anh có cơ hội chuộc lại lỗi lầm đó. Anh sẽ đền bù lại tất cả những gì em đã bị anh làm thương tổn, em hãy chấm dứt cuộc sống khổ sở này để sống cuộc đời đầy hạnh phúc, cuộc đời xứng đáng với tâm hồn của em.

Mai im lặng. Trần tiếp:

- Mai... Em đồng ý đi... Anh sẽ cưới em.

Nàng lắc đầu, nghẹn ngào:

- Rồi sau này ông sẽ ăn năn và một ngày nào đó, tôi cũng phải trở lại kiếp sống này.

- Không... Không bao giờ có chuyện ấy cả. Anh đã suy nghĩ nhiều lắm rồi, anh không bằng bột đâu.

- Tôi tin rằng có vì trong thâm tâm ông vẫn còn vướng những ý nghĩ nghiêm khắc của tôn giáo cho những người vô hạnh như tôi. Biết đâu sau này, có việc gì xảy ra, những ý nghĩ cũ sẽ hiện lại trong trí ông, lúc đó thân tôi sẽ ra sao?... Thưa ông, tôi không dám kết hôn với người cao quý như ông...

Mai ôm mặt khóc... Đôi vai run run, từng dòng lệ chảy dài theo kẽ ngón tay nàng... Nàng lắc đầu lia lịa, tiếp lời:

- Ông buông tha cho tôi, để tôi sống theo hoàn cảnh của tôi, tôi van ông, xin ông đừng theo đuổi tôi, đừng dùng tôi làm trò giải trí như bao người khác sắp sửa giải trí trên người tôi trong những ngày sắp tới. Tôi không muốn ông có trong những người đó...

Mai nghẹn ngào không nói thêm được một lời nào.

Trần đã gỡ tay nàng, nhìn gương mặt xanh xao của nàng với vẻ đau xót chân thành. Chàng đã hiểu vì mình chạm đến lòng tự ái của nàng quá mạnh làm cho nàng nhục nhã rồi khiếp sợ, nhìn cuộc đời với cặp mắt nghi ngờ, không còn chút tin tưởng. Chàng biết nàng như thế cũng vì nàng đã quá yêu mình...

Trần sững sờ giây lát rồi ôm chặt lấy nàng vào lòng:

- Mai ơi... Nếu anh có lỗi gì thì em cứ trách anh, mắng anh cho nguôi ngoai đi cơn giận, em làm gì anh cũng vui lòng vì anh đã có lỗi quá nhiều đối với em... Anh đã từng dối chính anh khi muốn xa em, lỗi tất cả tại anh, anh biết...

Chàng cúi xuống hôn lên đôi môi nàng, nàng vẫn còn khóc, vừa khóc vừa choàng tay qua vai ôm chặt lấy chàng.

Nàng nói trong tiếng nức nở:

- Anh... Anh có thật muốn kết hôn với em không?

Trần đáp giọng quả quyết:

- Chắc chắn anh đã yêu em và không thể phủ nhận điều đó. Ta yêu nhau thì ta sẽ kết hôn chứ gì.

Chàng đổi giọng cố ý làm cho nàng vui vẻ:

- Ngày mai anh sẽ cho chuẩn bị hôn lễ, lo hoàn lại cha mẹ nuôi em số nợ và thu xếp với vũ trường để em nghỉ việc. Mai, em không thể sống khổ sở như thế này mãi được. Anh hứa sẽ bảo vệ cho em suốt trong kiếp này và cả kiếp sau nếu trời còn cho chúng ta gần nhau trong hậu kiếp.

- Anh... nói dối em!

- Chỉ cần em bằng lòng là em sẽ thấy.

- Nhưng... Em không xứng đáng...

Chàng đưa tay bụm miệng nàng:

- Em vẫn là cô gái đẹp nhất về thể chất cũng như tinh thần, là người lý tưởng của anh.

Mai chớp chớp mắt, ngẩng mặt nhìn Trần qua ngón lệ:

- Anh sẽ ăn năn về sau không?

Trần mỉm cười:

- Không bao giờ, anh chỉ ăn năn là đã làm trễ mất một khoảng thời gian suýt là tan vỡ tình yêu của chúng mình. Anh đâu phải là con nít để hấp tấp làm rồi hối hận.

Mai cúi đầu lặng thinh.

- Mai, em tha thứ cho anh không?

Nàng chỉ lặng thinh, hai tay xiết chặt vai chàng, đầu tựa sát vào ngực chàng, nước mắt trào ra vì sung sướng...

oOo

Buổi sáng hôm đó, trời thật đẹp, ngoài khung cửa chim ca hót líu lo, giọng trong veo, lạnh lạnh hơn bất cứ ngày nào.

Mai không nằm nướng để tận hưởng thêm dư vị của một giấc ngủ ngon lành. Nàng từ từ mở mắt, ánh nắng thu không nóng bức cũng không lạnh lùng tràn ngập gian phòng...

Nhìn đồng hồ tay, thấy đã 8 giờ 30 phút, đã đến lúc phải thức dậy rồi. Trần sẽ đến đón nàng vào 10 giờ đúng. Nàng còn đủ thì giờ để sắp đặt nhà cửa và trang điểm chờ chàng. Nàng đang sống trong hạnh phúc, có cảm tưởng như hạnh phúc thấm sâu vào xương tủy, khiến nàng nhẹ như lông hồng, lâng lâng bay đến tuyệt đỉnh của sung sướng. Nàng cũng chưa dám chắc chắn là câu chuyện hôm nay là chuyện thực đã xảy ra.

Đêm qua nàng nằm thao thức tới gần sáng, không hiểu tại sao lại có chuyện lạ lùng như thế.

Mới có mấy hôm mà Trần đã báo cho nàng biết một chút nữa đây nàng sẽ chánh thức là vợ của chàng. Thật không khác gì một giấc mộng, một ảo tưởng khó xảy ra.

Sau khi được Trần hứa hẹn, tuy có tin chàng nhưng nàng tưởng thời gian chờ đợi sẽ lâu lắm hay có thể là sẽ không bao giờ có đám cưới giữa nàng và Trần. Nhưng nàng đâu ngờ là hôm nay nàng đã được bước lên xe hoa với Trần rồi.

Nàng khẽ liếc mắt nhìn chiếc áo cưới máng bên cạnh giường... Chiếc áo màu trắng tinh như tuyết. Mai ngồi nhồm dậy, hôm nay là một ngày mới, một ngày vui vẻ và bận rộn nhất trong đời nàng.

Rửa mặt xong, đứng trước gương to, nàng nhìn kỹ mình. Đôi mắt sáng, long lanh, không một vẻ gì mệt mỏi vì mất ngủ cả, gương mặt hồng hồng tươi tỉnh, nhất là đôi môi đỏ mọng... Nàng bây giờ đây vẻ đài các thượng lưu.

Nàng thở ra, nhủ thầm:

- “Trần đã nói những ngày khổ cực của ta qua hẳn rồi, không biết rồi đây có đúng như thế hay không?”

Từ rày trở đi, nàng sẽ bước lên con đường thênh thang, đầy hoa thơm cỏ lạ, với những tháng ngày dài êm đềm đầy mộng đẹp. Mai cầm chiếc lược chậm rãi chải mớ tóc óng mượt... Nàng mơ hồ thấy trong gương không phải là mình nữa mà là Trần.

Trần... Cái danh từ ấy êm dịu làm sao, giọng nói của chàng đêm qua mang đầy chất ngọt ngào như còn văng vẳng bên tai nàng:

- Chúng ta cần cử hành hôn lễ ngay, càng sớm càng tốt, anh không thể để bất cứ việc gì ngăn cản chúng ta.

- Nhưng bộ có điều gì ngăn trở chúng ta sao mà anh nói như thế?

Nàng đã nhìn chàng cười tươi như hoa, Trần thấy mê cả tâm hồn, chàng nhìn nàng sung sướng:

- Không, mà dầu có sao anh cũng chấp hết, anh đã yêu em thì sẽ nhất quyết cưới được em.

Chàng nắm chặt tay nàng tiếp:

- Anh muốn ta kết hôn ngay, anh sợ thời gian lắm.

Mai lắc đầu:

- Anh không mất em đâu, không bao giờ, trừ khi nào anh bỏ em.

Nàng mỉm cười tiếp:

- Ngoài điều đó ra thì không có việc gì có thể làm chúng ta xa cách nhau được.

Trần vụt hỏi:

- Anh muốn biết em thích hôn lễ của chúng mình như thế nào? Long trọng, và thật linh đình nghen.

Mai lắc đầu:

- Tùy anh, nhưng theo em thì chỉ nên giản dị nếu chỉ có hai chúng ta không thì sướng biết mấy. Chúng ta sẽ tự do lắm, em sợ nhất cái cảnh đầy nhóc khách khứa trong nhà, mình phải chạy đầu này, tới đầu kia, chứ không rồi học sẽ hiểu lắm mình lung tung. Thà là đơn giản, đơn giản được chút nào hay chút này anh à.

Trần thở ra nhẹ nhàng:

- Em thật giản dị quá.

- Anh không muốn thế à?

Trần lắc đầu:

- Trái lại, ý anh cũng thế, còn vấn đề hôn thú em muốn chúng ta làm không?

Mai nhìn Trần mỉm cười:

- Tùy anh cả, nhưng theo em thì cũng nên làm.

Trần vui tươi:

- Thôi, chánh quyền dở lắm, mình thành vợ chồng trước rồi làm hôn thú sau họ cũng cho là hợp lệ nữa, theo anh thì phải làm hôn thú trước, thành vợ chồng sau. Như thế mới đúng chứ. Vậy bây giờ tụi mình đi làm hôn thú ngay.

Mai mỉm cười:

- Em chưa tới tuổi pháp định, cuối tháng này mới được.

Trần bật cười:

- Vậy cô dâu còn nhỏ quá, làm sao bây giờ?

Mai đỏ bừng cả đôi má trông nàng đẹp vô cùng. Trần hôn nhẹ lên mái tóc nàng:

- Giám hộ của em là cha mẹ nuôi?

- Dạ phải.

- Họ bằng lòng ký tên cho chúng mình không?

- Chắc họ bằng lòng, vì em đâu để họ lỗ trong vấn đề gì đâu.

- Như thế chúng ta sẽ cử hành hôn lễ trong tuần này, vấn đề tuổi tác ăn nhằm gì.

Chàng cười bí mật tiếp:

- Xong rồi anh sẽ đưa em về nhà, chừng đó cho em mặc sức ngạc nhiên.

Nàng ấp úng:

- Sao anh không cho em ra mắt mẹ sớm?

- Thì sớm muộn gì lại không được?

Trần đứng lên:

- Thôi, anh phải đi sắp xếp vài công việc, em cứ tin tưởng là trong tuần này, chúng ta sẽ thành vợ chồng chánh thức. Anh mong chờ ngày ấy sẽ đến thật nhanh.

Và hôm nay chính là ngày ấy. Mai nhìn mình trong gương, tinh thần nàng như ngơ ngơ, ngẩn ngẩn vì quá xúc động. Nàng đã để Trần lo sắp đặt hết mọi việc, nàng tin tưởng ở chàng. Nàng đã đi với chàng sắm áo cưới, nữ trang. Nhưng khi thấy chàng mua mấy món đắt tiền, nàng ngài ngại:

- Anh...

Trần đã cười nàng:

- Có gì đâu, bà Giám Đốc mà.

Mai gượng cười:

- Anh muốn tập cho em xài lớn hả?

- Đâu, anh chỉ nuông chiều em, vì em sanh ra để cho anh nuông chiều cũng như anh sanh ra để nuông chiều em vậy.

Mai đã trải qua những giờ phút thật say sưa, êm ái. Từ trước đến nay chưa bao giờ nàng được sung sướng đến thế. Nàng không hề hỏi Trần phải trang trí nhà cửa như thế nào và cũng không hỏi sau ngày hôn lễ, hai người sẽ sắp đặt cuộc sống ra sao? Nàng chỉ tin tưởng và phó mặc hết tất cả cho chàng. Nàng bằng lòng đem cả cuộc đời mình giao trọn cho người nàng yêu nhất đời mà không phải suy nghĩ đắn đo gì cả.

Giờ đây, nàng sắp thành vợ Trần rồi, nghĩ đến đó nàng sung sướng vô cùng.

Chải xong mái tóc, nàng nhìn mình trong gương mỉm cười.

Thời gian trôi qua không biết đã bao lâu. Nàng vụt nhớ ra nhìn đồng hồ thấy chỉ còn một giờ nữa thôi, nếu cứ chần chờ mãi có thể trễ giờ hẹn với Trần.

Mai vội lo trang điểm. Trần có ý định mời vài người bạn tới giúp nàng nhưng nàng từ chối, nàng biết như thế chỉ làm bận rộn và phiền phức thêm cho hai người mà thôi.

Mai ước ao một hôn lễ tầm thường, đúng nghĩa là hôn lễ chứ không phải là một buổi tiệc ọi người ăn uống đã đời. Mai trang điểm không rườm rà, nàng cũng không ra tiệm chải tóc, mặc áo cưới, cài bông hoa lên mái tóc là xong. Nàng nhìn mình lần cuối trước gương theo thói quen. Làn lụa trắng bao quanh nàng như làn mây nhẹ và nàng cũng thấy mình nhẹ nhàng như đứng trên mây. Tâm thần dật dờ bay bổng theo làn gió hạnh phúc.

Bên ngoài có tiếng còi xe...

Mai đứng bật dậy, kêu nhỏ:

- Trần đã đến.

Mai sung sướng đứng dậy chờ đợi.

- “Hôm nay chàng lái xe hay ai lái?”

Mai cũng hơi ngạc nhiên khi thấy mình nghĩ nhiều đến chuyện vật vạnh như thế.

Tiếng chân người bước đã tới cửa ngoài... Rồi cánh cửa bật mở, Trần ôm đóa hoa tươi cho cô dâu bước vào. Chàng đứng sững lại, ngắm Mai thật lâu:

- Trời ơi... Em đẹp như tiên vậy!

Nàng mỉm cười:

- Em không phải là tiên nữ mà cũng chẳng muốn làm tiên nữ, em chỉ muốn làm bà Trần thôi.

- À... Vợ anh...

Chàng bước tới hôn nàng:

- Em ơi... đồ em, ai yêu nhiều hơn ai?

- Em...

Nàng cười:

- Em yêu anh hơn cả đời em nữa.

Trần sung sướng vô cùng:

- Chớ anh hổng giống vậy sao?

Chàng nhìn sâu vào đáy mắt nàng, lòng nhất quyết từ đây về sau sẽ hết sức bảo vệ mang lại hạnh phúc cho nàng. Trần nắm chặt tay Mai:

- Em là một bảo vật mà trời chỉ ban riêng cho anh. Anh nguyện giữ gìn, chăm sóc suốt đời.

Trần thò tay vào túi:

- À, chúng ta phải đi ngay, nhưng...

Mai mỉm cười:

- Nhưng gì?

- Anh muốn em xem chiếc nhẫn cưới của em trước đã.

Trần đưa Mai chiếc hộp nhỏ. Mai mở ra và ngạc nhiên khi thấy hộp kim cương trên chiếc nhẫn quý lớn. Nàng cười:

- Anh mua chi món đắt tiền này?

- 5 ly đó.

Nàng cau mày:

- Anh mua làm gì dữ vậy? Em đâu thích kim cương.

Chàng nhìn nàng:

- Kim cương mới xứng đáng với em thôi, vì em cũng chính viên kim cương của anh đó...

Chàng lại hôn nàng:

- Thôi, mình đi... Để Cao chờ đợi lâu quá!

- Anh Cao hả anh?

- Phải... Anh có nói cho em biết rồi. Ảnh làm người chứng cho cuộc hôn nhân của chúng ta.

Trần nhìn quanh trong nhà:

- Em đã dọn dẹp xong xuôi chưa? Tiền nhà đã thanh toán rồi à?

- Dạ...

Nàng chỉ hai chiếc va ly lớn:

- Em chỉ có bấy nhiêu thôi...

- Được rồi, thôi mình đi...

Hai người vừa bước ra tới cửa bỗng nhiên chàng đứng khựng lại nhìn nàng:

- Em à... Em đừng buồn, anh tổ chức quá đơn giản. Anh không mời khách mà cũng không báo tin mừng cho ai hay. Không phải là anh không chú trọng đến cuộc hôn lễ này...

Mai mỉm cười:

- Em hiểu ý anh, chính em từng nói với anh nên làm đám cưới của chúng mình như thế.

Hai người xuống thang gác, Trần xách luôn hai chiếc va ly cho Mai xuống tới đường. Cao mỉm cười chào hai người rồi lấy hai chiếc va ly chất vào cốp xe.

Chàng mở cửa xe nhìn Mai mỉm cười:

- Cô dâu lên xe ngay đi, trong xóm họ ủa ra nhìn đó.

Mai đỏ bừng đôi má, nàng khẽ liếc mắt nhìn Cao. Đây là lần thứ nhất nàng quen với chàng ấy, đó là một chàng thanh niên dong dỏng cao, nước da rám nắng, ánh mắt hài vui vẻ.

Cao vừa cho xe chạy, Trần chợt nhớ ra điều gì:

- Trời ơi, tôi quên giới thiệu cho đôi bên biết nhau...

- Thôi miễn đi.

Cao nhìn sang Mai mỉm cười:

- Chúng tôi đã biết nhau từ trước rồi, phải không cô Mai và tôi cũng là người cuối cùng được ra lệnh cho chị Mai đó... Lát nữa chị Mai là chị Trần rồi.

Mai cúi đầu lặng thinh, e thẹn.

Đến toà đô chính thì đã thấy trưa, người kế toán đã đứng chờ sẵn, nhìn thấy Trần và Mai, ông tươi cười bước lại chào. Lúc ấy, Mai mới chợt hiểu ra, Trần mời người nhân viên kế toán này để làm người chứng thứ hai...

Đây là một cuộc hôn lễ giản dị đúng theo nghĩa của nó, ngoài đôi tân nhân ra, hai chứng nhân và đại diện chánh quyền làm thủ tục lập hôn thú, không còn một người khách nào khác...

Thủ tục xong, chàng và nàng đứng đối diện nhìn nhau tinh thần hoang mang như đang sống trong giấc mộng. Đôi mi Mai ước ướn nhìn Trần thiết tha triu mến:

- Bây giờ, em là sở hữu của anh...

Nàng vừa dứt lời, Trần đã cầm tay nàng lên hôn. Mai e thẹn xô nhẹ Trần ra:

- Anh kỳ... Người ta kìa...

Cao nhìn chăm chú Mai, chẳng trách gì Trần si mê quyến luyến người đẹp ấy. Một nét đẹp thanh cao, trang nhã. Nàng quả thật là một người hiếm có về vẻ đẹp đặc biệt ấy.

Trần nói:

- Thôi, chúng mình về nhà!

Nghe hai tiếng về nhà, Mai có những cảm giác kỳ lạ nàng chưa biết rõ nhà Trần như thế nào vì chàng giữ kín đáo, không hề cho nàng biết trước gì cả. Thật ra, nàng không hề chú ý đến vấn đề ăn ở, có được một ngôi nhà, đó cũng là tổ ấm cho hai người rồi. Nàng chỉ ước vọng có một nơi dung thân, không cần gì phải sang trọng đẹp đẽ, gần 20 năm qua, nàng như một cánh chim lạc loài giữa cơn dông bão, giờ đây có một chỗ nghỉ ngơi nàng đã thỏa mãn lắm rồi.

Ra ngoài, Trần bảo người kế toán:

- Ông về cho anh em trong xưởng hay hôm nay tôi kết hôn với Mai, cho anh em nghỉ một ngày ăn lương cho vui chung.

Người kế toán mỉm cười rồi đi nhanh về xưởng.

Chàng và nàng lên xe, Cao lái chậm chậm. Mai vẫn mặc chiếc áo cưới, tay ôm bó hoa tươi, đôi môi nở nụ cười xinh như mộng... Chàng choàng tay qua lưng nàng, lòng tràn trề hạnh phúc.

Chiếc xe rời khỏi thành phố ra ngoại ô, chạy ngay đến đầu cầu sắt, gió bắt đầu thơm mùi đồng nội. Cao cho xe ra ruộng rồi ghì chậm xe lại, móc thuốc ra đốt hút rồi quay đầu lại, sắc mặt nghiêm trang.

- Thưa bà Trần, đây không đâu xa lạ những ruộng lúa này của gia đình bà đó. Diện tích càng ngày càng tăng hơn. Đó là do ông Trần mua cho càng lúc càng giàu hơn.

Trần mỉm cười:

- Nhờ có anh giúp đỡ một phần đó Cao.

Mai nhìn ra phía trước, cánh đồng chạy mát thả xa, được hạn chế bằng những hàng dừa và những rặng tre. Nàng cũng hơi ngạc nhiên trước tình bạn thân mật của hai người: Trần và Cao.

Nàng nhìn Cao trong khi chàng đáp lời Trần:

- Chứ nếu không có anh, tôi chết đói rồi sao?

Ba người cùng cười, giây lát, Cao thắng xe trước một con đường vào một ngôi biệt thự gần chợ Thủ Đức. Chàng nhìn Trần:

- Sao... Trần?

Trần cau mày, Mai ngơ ngác nhìn Cao:

- Chuyện gì thế anh?

- O... O...

Trần bỗng nắm tay nàng, kéo nàng đối diện vô tình vẻ mặt nghiêm trang:

- Em... Anh xin lỗi em, anh cần phải cho em biết trước một chuyện quan trọng.

Mai biến sắc:

- Chuyện gì vậy anh? Anh... Anh với anh Cao đừng đùa em, em sợ lắm mà, tội nghiệp...

Trần nói nhanh:

- Không, anh không đùa và cũng chẳng có gì đáng lo ngại cả, tin tưởng nơi anh là được.
- Nhưng... chuyện gì?

Trần vỗ vai trấn an nàng:

- Đám cưới của chúng mình anh không hề báo cho người bà con thân thuộc hay.

Mai kêu lên:

- Sao vậy?
- Vì... Vì anh ngại một trở lực... Mẹ anh...

Nàng mở to mắt nhìn chàng, nét mặt tái xanh...

- Như thế anh giấu mẹ luôn?
- Phải, đám cưới chúng ta chỉ có hai người ngoài là Cao và anh kế toán của anh biết thôi.

Mai muốn khóc:

- Mẹ muốn ngăn trở anh, hả anh?

Trần lặng thinh, chàng cầm tay nàng:

- Những ý nghĩ của người lớn tuổi không giống chúng ta được. Hơn nữa, anh là con một nên mẹ anh kiểm soát thật gắt gao, tỉ mỉ, nhiều lúc đến quá lố.
- Nhưng...

Trần cắt lời nàng:

- Cũng chưa chắc là mẹ anh phản đối. Nhưng anh chỉ sợ mẹ cau có nên không ẹ hay.

Mai nhìn Trần lo ngại:

- Nhưng anh làm thế anh càng sai lầm hơn rồi. Anh gấp quá mà... Anh đưa em về nhà thành linh như vậy làm sao mẹ chấp nhận được. Anh không bàn với em trước chi vậy?

Nàng quay qua Cao:

- Bây giờ làm sao? Không lẽ đương không chạy vào ra mắt mẹ?

Trần nói:

- Em đừng lo, bây giờ vào nhà anh sẽ lên lầu, thưa lại với mẹ, nhất định mẹ sẽ mến em, rồi chấp nhận em... Hơn nữa...

Chàng mỉm cười cho Mai vui:

- Anh cưới vợ cho anh chứ đâu ẹ.

Mai cúi đầu lo lắng, nàng hy vọng mọi việc sẽ êm xuôi. Nàng giận chàng lắm, nhưng không dám làm cho chàng buồn. Mai cắn chặt đôi môi, lòng thấy nghẹn ngào. Nàng thoáng thấy rắc rối đã tới rồi, những ngày sắp tới không phải tràn trề hạnh phúc như nàng đã tưởng.

Thấy hai người bàn bạc với nhau, Cao cho xe chạy từ từ tới trước, càng tới gần nhà, Mai càng thấy bối rối hơn.

Khi chiếc xe ngừng lại trước hai cổng sắt, Mai quả quyết ngẩng mặt lên. Nàng nói với giọng đầy hy vọng:

- Anh hành động đúng, anh cứ yên tâm, em sẽ tìm đủ mọi cách để ẹ vui lòng...

Cao khẽ liếc mắt nhìn, chàng thấy thái độ nàng thật quả quyết và bình tĩnh, chàng biết nàng đã có ý chí sẽ tìm đủ mọi cách làm cho bà Hai vui lòng và mến nàng. Gương mặt thùy mị đoan trang ấy thật cũng dễ mến, chưa kể tánh tình hiền hậu, dịu dàng của nàng. Chàng cảm thấy Trần đã lựa chọn đúng:

- Chị Trần, chị nhìn qua ngôi nhà một lần xem, từ nay nó là nhà của chị nữa đó.

Nàng mỉm cười:

- Anh cứ gọi tôi là Mai được rồi.

Mai nhìn lên phía ngoài, trên cột cụ cổng sắt, một phiến đá to có khắc ba chữ “Hoàng Mai Trang” mới tinh.

Nàng vừa ngạc nhiên vừa mừng:

- Anh lấy tên nhà có tên em nữa.

Trần mỉm cười:

- Vì nó là của em...

Chàng nhìn nàng:

- Nhà của em, hoa viên của em, tất cả đều của hai đứa mình đó Mai, anh đã sắp đặt những gì em thích trong nhà rồi.

Mai chớp chớp đôi mi, nàng ghen ngào vì sung sướng. Cổng sắt mở, mùi hương hoa hồng thoang thoang bay ra, Mai mỉm cười vui vẻ.

Trần lấy một bao thư dúi vào tay người gác cổng:

- Biếu anh, hôm nay ngày vui của chúng tôi.

Mai đang trở mắt nhìn ngôi nhà hai tầng thật đẹp thật trang nhã phía trước trồng toàng hoa hồng, loại đại đoá, cánh hai màu, phía dưới trắng muốt bên trên vàng tươi.

Mai bước ra khỏi xe, đứng ngẩn ngơ trước cảnh đẹp đó...

Trần thì thầm bên tai nàng:

- Em từng nói là muốn có một vườn hoa hồng, bây giờ em bằng lòng không? Chính tay anh và Cao chọn hoa đó!

Mai quay lại, nàng quên hết sự có mặt của mọi người xung quanh, bá cổ chàng hôn nhẹ lên vai chàng:

- Anh... chu đáo với em quá.

Nàng rơi lệ vì sung sướng và không hề nghĩ rằng trong ngôi nhà này, bao nhiêu đông bảo đang chờ đợi nàng.

Để Mai trong phòng khách, Trần đi thẳng lên lầu. Đứng thật lâu trước cửa phòng mẹ, cổ trấn tĩnh tĩnh thần. Một lúc, Trần gõ nhẹ cửa:

- Thưa mẹ...

Từ trong phòng, giọng nói nghiêm nghị vọng ra:

- Vào đi.

Trần xô nhẹ cửa bước vào, trong phòng bà Hai đã mở hai cánh cửa sổ từ đó có thể nhìn thấy tất cả những việc dưới hoa viên... Trần hồi hộp, tim đập mạnh. Như thế có lẽ mẹ chàng đã nhìn thấy tất cả sự việc này giờ rồi, còn giải thích, trình bày gì nữa. Chàng ấp úng:

- Thưa mẹ, con...

Bà Hai im lặng nhìn chàng nét mặt lạnh lùng vô cùng. Trần bước lại:

- Thưa mẹ, con xin mẹ tha thứ và cũng xin mẹ nhận lấy vợ con làm dâu, con của mẹ.

Bà Hai cười gằn:

- Con đã lấy vợ rồi đó à? Thế mà mẹ đâu hay biết, con có thưa với mẹ tiếng nào đâu.

Bà run giọng, giận dữ:

- Con... Con bắt mẹ tiếp rước dâu chứ gì?

Trần ngẩng lên:

- Thưa mẹ, con đã biết lỗi. Xin mẹ tha thứ cho con.

Ánh mắt chàng không còn vẻ sợ sệt như hồi còn bé nữa, tuy cũng đầy vẻ cung kính, tôn trọng tuyệt đích, nhưng bà Hai nhận ra trong đấy vẻ thâm trầm, sâu sắc rồi...

Bà chợt biết là Trần không còn như một đứa bé chạy quanh gối mẹ nữa, chàng đã thành nhân... Đã lớn rồi! Giọng chàng tuy hoà dịu với bà vô cùng, nhưng nó cũng có một sức mạnh riêng của nó.

Chàng tiếp:

- Thưa mẹ, mẹ hiểu gim con, con phải cưới Mai... Vì thế con phải hành động như vậy để khỏi mất nàng. Con cố ý làm như vậy để khỏi bị mẹ cự tuyệt.

Bà Hai trừng mắt nhìn con, bà hiểu thâm tâm Trần. Bà nhủ thầm:

- “Hừ, mầy chịu mất mẹ chứ không muốn mất vợ à?”

Bà bực tức lắm:

- “Con cái thời nay là vậy. Rồi mình sẽ thối lui, thối lui mãi để nhường chỗ cho con ấy. Vì bây giờ Trần đã bắt đầu không cần bà, bà sẽ không còn quyền hạn gì nữa!”

Với thái độ ấy, với ánh mắt ấy, bà nhận thấy Trần chỉ để cho bà một con đường là phải tiếp nhận con dâu. Bà Hai nhếch mép cười:

- Vợ con quan trọng hơn mẹ hả Trần?

Bà cười gằn:

- Thật con có hiểu lắm.

Trần cúi đầu:

- Thưa mẹ, xin mẹ hãy nhận Mai, con dám chắc rồi mẹ sẽ có cảm tình với nàng, rồi mẹ sẽ thấy nàng rất xứng đáng.

Bà Hai lạnh lùng:

- Mẹ không dám tin là mẹ có phúc như thế. Hay mẹ sẽ dời chỗ ở để hai con có hạnh phúc.

Trần im lặng không đáp.

Bà Hai hỏi tiếp:

- Vợ con tên gì?

- Dạ, tên Mai.

- À... Mai, Hoàng Mai Trang phải của con Mai, mẹ phải rời khỏi chốn này, rời khỏi gia đình này để khỏi làm vướng chân, gây khó chịu cho con và nó.

Trần bước tới cầm lấy tay mẹ, vừa nghiêm trang vừa tha thiết:

- Mẹ... Mẹ thương con, xin mẹ hãy thương Mai. Hồi trước, chắc mẹ đã yêu, tình yêu qua ba con là thế nào rồi, con xin mẹ cho Mai ra mắt mẹ, mẹ là người biết xét đoán người khác, mẹ sẽ thấy Mai rất đáng mến. Mẹ hãy ở lại đây với chúng con, cho Mai và con được phụng dưỡng mẹ Xin mẹ đừng buồn con.

Bà Hai vẫn một giọng:

- Mẹ có giận con bao giờ đâu. Mẹ chỉ buồn cho phận mình thôi. Không bao giờ mẹ phản đối việc hôn nhân của con, mẹ chỉ khuyên con tìm người xứng đáng, con có nhớ không?

Trần cũng giữ ý mình:

- Dạ, theo con thì Mai tuy không phải là giai cấp giàu sang nhưng tình yêu đâu phân biệt giai cấp, mẹ... Con yêu nàng qua tánh tình nàng và tâm hồn nàng hoà hợp với tâm hồn con...

Bà Hai bĩu môi:

- Xứng đáng lắm...

- Dạ, theo con là thế.

- Hừ, chỉ một đứa làm công.

- Dạ phải, Mai từng đi làm công.

Chàng thấy bị kích động mạnh tâm thần:

- Dạ, nàng đi làm công nhưng không có điều gì trái với đạo đức cả, hàm nhai thì tay làm như bao nghề khác thôi. Còn bây giờ, Mai là bà Trần chứ không phải là cô làm công.

Bà Hai nhìn thẳng vào mặt Trần:

- Thì nó thành bà chủ rồi.

Trần gật đầu:

- Dạ phải, nhưng thưa mẹ, Mai không phải về với con vì ham cái địa vị ấy đâu.

Sắc mặt Trần hơi thay đổi:

- Và mẹ nên biết là con đã tốn nhiều công lao mới được nàng, nàng không màng đến vật chất đâu mẹ.

-Ồ... Mẹ cũng ráng tin như thế.

Bà thở ra nói:

- Thôi, sự việc đã như vậy rồi không thể làm khác hơn nữa, con đưa vợ con vào đây ẹ biết mặt.

- Dạ.

Trần ngẩng lên nhìn mẹ nhưng cũng chưa đi.

Bà Hai mở to mắt:

- Sao con chưa đi? Mẹ muốn biết mặt nó mà.

- Dạ... Dạ để con đưa Mai lên.

Chàng nhìn mẹ hạ giọng tiếp:

- Nhưng con xin mẹ vui lòng đừng làm nàng buồn. Trong đời nàng đã gặp quá nhiều đau khổ rồi, con hy vọng nàng tìm được mái nhà và một người từ mẫu để dung thân trong gia đình ta. Nàng đã bạc phước đã mồ côi từ bé... Mẹ ơi, con van mẹ hãy thương nàng.

Bà Hai nhìn sững Trần, chưa bao giờ bà nghe giọng nói của chàng tha thiết nhưng quả quyết như vừa rồi. Qua lời nói và giọng nói này, bà có cảm tưởng ngay là nếu mình còn cứng rắn mãi sẽ mất luôn đứa con trai này.

Bà mím môi suy nghĩ rồi dịu giọng:

- Con đưa vợ con lên đi.

Trần vội vàng chạy nhanh xuống phòng khách, Mai đang đứng bên dưới sốt ruột chờ chàng.

Nhìn thấy Trần, nàng lo lắng hỏi:

- Mẹ có giận không anh?

- Không... em cứ yên tâm.

Trần gượng cười nắm tay nàng:

- Mẹ sẽ thích em hơn... Bây giờ, mẹ muốn gặp em đó.

Mai liếc mắt nhìn Trần, trong lòng hơi hoài nghi nhưng nụ cười tươi của Trần khiến nàng yên bụng. Nàng nắm chặt tay chàng bước lên thang, đến trước cửa phòng của bà Hai, người mà nàng bắt đầu gọi là “mẹ”.

Trần gõ vào nhe nhẹ rồi mở ngay ra, Mai nhìn vào, bà Hai đang ngồi trong chiếc ghế hình bán nguyệt, quay lưng về phía cửa sổ, nhìn về hướng hai người. Khi ánh mắt nàng chạm phải ánh mắt của bà Hai, nàng rùng mình cúi mặt thật nhanh như tránh. Bà Hai cũng hơi ngạc nhiên, bà không ngờ trong các công nhân lại có một người đẹp và không kém vẻ đài các nhưng hiền từ như Mai, đứa con dâu bất đắc dĩ của bà.

Trần mỉm cười:

- Thưa mẹ... Mai đây.

Trần quay lại khép cửa rồi kéo Mai lại gần mẹ.

Mai rụt rè bước tới:

- Thưa mẹ...

Bà Hai ngạc nhiên thêm lần nữa, giọng nói của nàng quá êm ái và trong trẻo.

- Lại đây con.

Mai bước tới chấp tay cúi đầu, bà Hai đưa tay cầm tay nàng, đôi tay dịu mềm như thế này đâu phải là bàn tay của dân lao động.

Bà nhìn kỹ Mai, vóc người thon thon mảnh mai, thật trang nhã trong bộ áo cưới trắng tinh. Nàng có vẻ e thẹn, dịu hiền và khiêm nhượng, khiến bà nhìn vào có cảm tưởng như nàng thiết tha van lơn, như muốn trút cả tâm sự trong lòng ra cầu khẩn bà. Lúc bây giờ bà mới hiểu tại sao con người như Trần lại bị con con gái này làm điên đảo. Nhưng bà lại nghĩ:

- “Vây là đối thủ của mình rất lợi hại”.

Bà luôn luôn đặt Mai đối địch với mình... Tuy vậy, giọng bà cũng dịu ngọt:

- Con tên Mai hả?

Mai cung kính đáp:

- Dạ thưa mẹ phải.

Mai nhìn bà Hai, đôi mắt sắc bén đầy nghị lực thâm trầm sâu sắc khiến nàng không biết bà đang đặt mình vào địa vị của người đối địch hay con dâu. Dù sao nàng cũng biết bà không phải là một người tâm thường.

Giọng nói của bà Hai vẫn dịu dàng:

- Con đến với mẹ bất ngờ quá, mẹ không ngờ hôm nay mình có dâu nên không chuẩn bị kịp.

Mai đỏ bừng đôi má, nàng cúi đầu nói nhỏ:

- Dạ... Xin mẹ tha thứ cho chúng con...

Hai chữ chúng con Mai dùng được bà Hai nghĩ khác đi, bà cho rằng có thể vụ qua mặt bà không phải tự Trần nghĩ ra mà có Mai dính dáng vào phần nào. Nhưng bà vẫn ôn tồn:

- Tại hai con sợ quá nên mới làm thế chứ gì. Mẹ biết mà nhưng giấu làm gì ắt công. Nói thật, mẹ cưới vợ cho con trai chứ đâu cưới ẹ. Nếu mẹ biết trước thì mẹ đâu có để hôn lễ sơ sài đến như vậy. Mấy con cứ có cảm tưởng là mẹ chồng ghét con dâu lắm nhưng mẹ thì mẹ lại mong có con dâu.

Mai lặng thinh và cúi đầu xuống thấy hơn nữa.

- Dù sao đi nữa, bây giờ con cũng là dâu của gia đình này rồi. Mẹ mong gia đình mình sẽ hoà thuận, êm ấm, rồi từ từ con ở lâu con sẽ thấy là mẹ không khó.

Mai đáp:

- Dạ thưa mẹ... Con nguyện sẽ làm vui lòng mẹ.

Nàng gọi tiếng mẹ thật tự nhiên khiến bà Hai mỉm cười:

- Thôi, con về phòng nghỉ đi, mấy ngày nay mẹ thấy làm lạ vì Trần nó dọn dẹp nhà cửa tỉ mỉ, ai ngờ nó dọn phòng hoa chúc. Thôi, các con cứ tự do. Các con cứ tự nhiên ghen. Mẹ không muốn vì mẹ mà các con mất tự do, dù mất phần nào thôi.

Trần tiếp lời mẹ:

- Dạ, chúng con cảm ơn mẹ.

Chàng cầm tay Mai:

- Thôi chúng ta ra ngoài để mẹ nghỉ.

Mai cúi đầu:

- Thưa mẹ con về.

Bà Hai tươi cười:

- À... Con tự nhiên.

Lúc ra khỏi cửa, Trần cười:

- Em thấy không, mẹ đâu khó khăn như em tưởng.

Mai nói:

- Như thế tại sao anh giấu mẹ chuyện hôn nhân của chúng mình cho đắc tội với mẹ?

Nàng sung sướng vô cùng vì có được một người mẹ chồng như bà Hai theo nàng tưởng lúc ấy...

Trần đưa Mai về phòng riêng. Cửa phòng đóng kín, chàng quay lại:

- Em nhắm mắt lại đi!

Nàng chẳng hiểu ra sao cả, nhưng cũng ngoan ngoãn vâng lời. Rồi bỗng nhiên nàng bị chàng xốc lên, ôm trọn vào lòng, nàng giựt mình mở mắt ra thì đã nghe chàng thì thầm bên tai:

- Anh phải ẵm cô dâu mới vào phòng hoa chúc. Em à... Em hãy nhìn kỹ căn nhà này, nhìn kỹ căn phòng riêng của em.

Mai nhìn quanh, nàng sung sướng đến muốn nghẹt thở...

Nàng thở một hơi dài và không dám tin trước mắt mình là sự thật.

Dưới đất trải thảm thật êm, màn cửa sổ màu rất dịu tất cả dụng cụ trong phòng đều màu trắng ngà... Màu sắc chung quanh phối hợp lẫn nhau trông rất đẹp và dịu mắt.

Trên chiếc tủ đầu giường nho nhỏ xinh xinh lại có một bình hoa hồng rất tươi... Trước bàn phấn lại có một tượng đá cẩm thạch nhỏ tạc hình một đôi trai gái đang quyến luyến nhau.

Trần chỉ pho tượng:

- Đó là tượng của một đôi tình nhân trong thần thoại, họ đã gặp nhiều chông gai trên đường tình nhưng hết sức cố gắng vượt qua và sau cùng tìm được hạnh phúc...

Chàng cúi xuống hôn nàng.

- Gian phòng trang trí như thế này có hợp ý em không?

Nàng thì thầm:

- Em thích lắm, tại sao anh lại hiểu rất rõ ý thích của em?

- Em quên rồi sao? Chính em đã nói với anh... Em chỉ thích những màu mát dịu...

Nàng chớp chớp mắt nhìn chàng:

- Em nói gì anh cũng đều nhớ tất cả?
- Nhớ từng câu, từng chữ... Không bao giờ quên...

Chàng say sưa nhìn thẳng vào đôi mắt nàng:

- Trải qua biết bao khó khăn, khổ sở, rồi sau cùng chúng ta cũng được gần nhau... Mai yêu quý của anh ơi!
- Chàng cúi xuống hôn nhẹ lên má tóc nàng. Mai lim dim đôi mắt, cổ họng như bị nghẹt thở, nàng như bị chìm ngập luôn dưới làn sóng hạnh phúc, nàng say sưa như không còn thấy cảnh vật gì xung quanh mình nữa...

Rồi đôi dòng lệ chạy dài trên má nàng, nàng lẩm bẩm:

- Đây là người duy nhất mà mình hiến trọn cả thân tâm. Từ nay trở đi, dù cho có gặp sóng gió ba đào gì trên con đường đời, mình phải vĩnh viễn theo sát bên mình anh, và vĩnh viễn không bao giờ có ý nghĩ bội phản...

Nàng choàng tay ôm chặt chàng, mùi hương hoa hồng bay thoang thoảng, gian phòng như chìm luôn trong cõi hư vô...

Ba đêm tân hôn đã trôi qua, đối với Trần và Mai, đó là ba ngày sống trong cảnh mộng thần tiên, và dường như họ đã quên hết tất cả cuộc đời thực tế xung quanh mình.

Trong suốt thời gian ấy, Trần không đến văn phòng làm việc. Mỗi buổi sáng, khi vừa tỉnh giấc là Mai lật đật ra vườn hái hoa hồng, Trần cũng leo đèo theo bên nàng phụ hái hoa với nàng...

Có lúc nàng cầm đóa hoa nhìn chàng mỉm cười:

- “Thiếp xin hỏi thử ý chàng, hoa này với thiếp, hoa nào đẹp hơn?”

Đôi mắt sáng long lanh, nụ cười như e thẹn, duyên dáng, người nàng thanh nhã, có một sức quyến rũ siêu phàm... Chàng ôm chặt nàng và hôn nhẹ lên má...

Nàng xô nhẹ:

- Coi anh kìa, ban ngày ban mặt người ta nhìn thấy...

Có lúc hai người đi dạo cho đến xế mới về, đi ngang chiếc cầu cây cũ kỹ, Mai thích chí ngồi lại hồi lâu để thưởng thức cảnh nước chảy dưới cầu như những nhà thơ cổ.

Nàng thường bảo Trần:

- Nếu cầu này bằng xi măng hay bằng sắt thì mất cả thú vị...

Chàng và nàng cũng đến ngôi chùa cổ gần đó, và thành tâm đốt hương khấn vái trước bàn Phật.

Nàng quỳ trước pho tượng Quan Thế Âm chấp tay khấn vái:

- Xin Phật Bà hãy phù hộ cho chúng tôi được vĩnh viễn hoà thuận, không bao giờ hiểu lầm, giận nhau, để cho chúng tôi được sống trong cảnh gia đình êm ấm...

Khấn xong, nàng đứng dậy. Chàng nắm tay nàng:

- Em à, anh hứa với em trước mặt Phật, Trời nếu ngày nào đó anh có phụ em thì Trời, Phật sẽ đày đọa cho anh sa xuống 18 tầng địa ngục!

Nàng vội đưa tay bịt miệng chàng:

- Em tin anh... Anh không nên nói như thế.

Đêm xuống, thời gian của những cặp tình nhân đã tới, họ dạo hoa viên dưới ánh trăng, gần khóm hoa và ngồi kề bên nhau đếm từng ánh sao khuya lác lổ.

Sau cùng, chàng ôm chặt nàng:

- Em trông kìa, bóng em đã biến mất... Em đã bị anh nuốt chửng mất rồi...

Nàng thì thầm:

- Thân xác, tâm trí em và cơ thể của anh như tan biến vào nhau...

Ba ngày trôi qua, họ sống trong mộng, xa cách hẳn với cuộc đời. Trong những ngày ấy, tất cả mọi người đều tìm cách lánh xa, không nỡ làm quấy rầy họ. Cho đến bà Hai, mẹ Trần bà cũng thường ở luôn trong phòng cho nàng được tự do... Điều đó làm cho chàng và nàng cảm động. Họ không còn e dè cẩn thận gì nữa trong khi cùng chung nhau ly rượu ái tình ngọt lịm, say sưa.

Sau ba ngày tận hưởng thú tân hôn, đêm thứ tư Trần bắt đầu tính đi làm trở lại. Mấy ngày qua, những công việc ứ đọng, dồn lại làm chàng giải quyết không rảnh tay.

Ba ngày sống trong mộng đẹp đã qua... Đêm hôm thứ tư khi Mai thức dậy thì Trần đã đi mất tự hồi nào. Nàng ngạc nhiên ngồi phát dậy rồi gọi nho nhỏ giọng ngạc nhiên vô cùng:

- Anh Trần... Anh Trần ơi...

Không một tiếng trả lời, Mai vội khoác chiếc áo ngủ bước xuống giường rồi liếc mắt nhìn bình hoa hồng trên chiếc tủ nhỏ. Dưới bình có tờ giấy nhỏ nét chữ của Trần:

"Mai,

Em ngủ thật say, anh gọi không dậy. Có ông quản lý công ty gọi điện thoại xuống cho hay có nhiều việc ở sở cần giải quyết ngay anh phải lo cho xong.

Trưa nay, anh không về ăn cơm.

Đến chiều, lối 5 giờ, anh sẽ về... Đợi anh.

Hôn em 100 cái.

Trần"

Mai mỉm cười, nàng đưa tờ giấy lên môi hôn nhẹ nét chữ ký của chàng. Nàng ngủ thật là say, chàng đã thức dậy ra đi mà nàng không hay biết gì cả. Có lẽ chàng đã đi rón rén đi tới đi lui không dám làm có tiếng động lớn làm nàng thức dậy.

Mai thở một hơi dài nhẹ nhõm, sung sướng và vươn vai cho thoải mái. Vậy mà Trần đã đề trong thơ là đã kêu nàng. Không có Trần, nàng không biết hôm nay phải làm gì ngoài việc luôn luôn nghĩ đến chàng. Phải đợi đến 5 giờ chiều chàng mới về... Thời gian dài làm sao! Nhất là phải đợi chờ.

Rửa mặt xong, nàng cầm kéo cắt mấy nhánh hoa mới định thay bình hoa để trong phòng...

Hôm ấy trời thật đẹp. Ánh nắng chan hoà khắp trên đầu cây ngọn cỏ. Mai rất thích mấy cây liễu rũ ngoài hoa viên, cành cây cúi xuống như u buồn, lá liễu dài như mái tóc của các cô gái trẻ... Cành liễu lại đẹp và trang nhã, cũng lại có vẻ đài các nên thơ.

Mỗi khi chiều vàng xuống, ánh hoàng hôn ngất ngưỡng trên ngọn liễu trông đẹp vô cùng nhất là khi có làn gió nhẹ, cành liễu lao xao như một bản nhạc êm đềm...

Qua khỏi gốc liễu, Mai bước trên con đường trải đá trắng, giọt sương đọng trên cánh hoa chưa khô, long lanh dưới ánh nắng ban mai như những hạt kim cương... Nàng cắt đoá hoa hồng thật đẹp, khi ngẩng đầu lên lại thấy Cao đứng ngoài cổng đang trò chuyện với mấy người làm vườn.

Nhìn thấy Mai chàng ngừng mặt lên... Trong vườn hoa, dưới ánh nắng, Mai đẹp như một tiên nữ giáng trần. Cao khẽ mỉm cười chào:

- Chào chị...

Nàng mỉm cười:

- Anh Trần đã bảo anh nhiên lần cứ gọi tôi là Mai, bộ anh quên rồi sao? À... Anh đang làm gì đó?

- Đang lo đối phó với sâu đây chị.

Cao lấy một cành hồng trên tay Mai nhìn kỹ rồi chỉ một điểm trắng nhỏ cho nàng xem.

- Chị xem kỹ, trứng nó đây nè, loại sâu này đáng ghét lắm, để tôi chỉ cho bác Trương trừ nó, trứng nó do loài kiến tha đi tràn lan tại hại mới to.

- Ủa, kiến tha trứng sâu đi tràn lan làm gì anh?

- Loại sâu này tiết ra một chất ngọt loài kiến rất thích, thế nên kiến muốn sâu sống tràn lan và tìm đủ mọi cách để bảo hộ nó...

Mai mở to đôi mắt ngạc nhiên nhìn Cao, dáng điệu này trông thật khả ái vô cùng.

Cao lại hỏi:

- Anh Trần bắt đầu làm việc rồi hả chị?

- Dạ.

Mai bẻ bớt mấy nhánh hồng có gai rồi tiếp:

- Chiều ảnh mới về...

- Nếu chị ở nhà không làm gì, có buồn thì chị theo chúng tôi xem săn sóc hoa và hái hoa, vui thích lắm chị à!

- Bây giờ đang lo hái hoa đó hả anh?

- Phải, lúc này phải hái nhanh để ướp trà cung cấp cho khách hàng.

Mai vui như là một đứa trẻ:

- Tôi đi hái với anh, anh chỉ cho tôi cách hái, hái làm sao cho giỏi au.

Cao cười:

- Một lát chị ạ, chị đang nắng sao nởi?

- Tại sao anh biết? Hôm nay bắt đầu hái phải không anh?

- Phải.

Cao nhìn đồng hồ đeo tay:

- Chào chị, tôi phải ra vườn ngay.

Mai còn hỏi với:

- Có nữ công nhân làm nhiều không anh?

- Chừng vài mươi người.

- Phải hái mấy ngày mới xong?

- Chừng ba, bốn, năm hôm liên tiếp, nếu chị thích thì ra chơi, hôm nay chúng tôi bắt đầu hái hoa vườn gần nhà.

- Được, tôi đi với...

Mai mỉm cười, vừa định nói gì thêm. Bỗng đâu chị Lan từ trong nhà bước ra:

- Thưa mẹ, bà cho gọi mẹ, bà đang đợi trong nhà.

Mai giựt mình lo ngại, bà mẹ chồng mời nàng vào, đây là lần thứ nhất từ ngày hôn lễ tới giờ, chắc có chuyện gì quan trọng lắm. Nàng hơi lo lắng, nhưng nàng lại chợt nhớ ra nàng không có điều gì làm lỗi. Trong khi chồng đi làm việc đây là một cơ hội tốt để nàng gần gũi thân mật với mẹ chồng, vì thế nàng quay lại mỉm cười bảo Cao:

- Dạ... Để lát nữa tôi ra.

Mai quay lưng đi nhanh vào nhà, lên lầu, nàng đem bó hoa hồng để vào phòng mình, sửa sang y phục lại cho chỉnh tề rồi mới bước qua phòng bà Hai gõ cửa nhẹ nhẹ.

Bên trong có tiếng bà Hai nói vọng ra:

- Cút vào.

Mai xô nhẹ cửa bước vào, trên môi nở một nụ cười dịu hiền. Bà Hai đang đứng gần bên cửa sổ, mặt nhìn ra hoa viên, lưng quay về phía Mai.

Nghe tiếng chân nàng bước vào, bà không hề quay lại, Mai hơi thấp thỏm lo ngại:

- Dạ thưa mẹ.

- Đóng cửa kín lại.

Giọng bà Hai trầm trầm, lạnh lùng như gáo nước lạnh xối trên lưng, nụ cười trên môi nàng biến mất. Nàng khép cửa nhẹ nhàng rồi đứng khép nép nhìn bà Hai.

Bà quay lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Mai làm cho nàng khẽ rùng mình, ánh mắt bà Hai không khác gì hai lưỡi dao nhọn đâm thẳng vào tim nàng.

Bà Hai kéo ghế ngồi xuống, nét mặt vẫn nghiêm khắc, lạnh lùng...

- Con lại đây, mẹ muốn nói chuyện với con một lát...

Mai rụt rè bước tới, sắc mặt nàng không còn chút máu. Nàng chồm chớp đôi mi vừa lo ngại vừa sợ sệt.

- Thưa mẹ, con có làm lỗi điều chi?...

Bà nhìn thẳng vào mặt Mai:

- Con có lỗi rất nhiều.

Mai lo ngại:

- Dạ...

- Bây giờ tôi nói thẳng cho cô biết, trước mặt thằng Trần thì là con con mẹ mẹ được, vì tôi không muốn để cho nó buồn, còn khi vắng mặt, cô chỉ nên gọi tôi là bà... Cô nghe rõ chưa?

Mai nghẹn ngào, sắc mặt nàng càng nhợt nhạt hơn.

- Dạ, ý mẹ là...

- Hừ... Ý của tôi à? Tôi không thích cô!

Bà nhìn thẳng vào mặt Mai:

- Tôi đã biết rõ dĩ vãng của cô hết rồi... Ban đầu tôi chỉ ngỡ thằng Trần chỉ cưới một con làm công, nhưng nào ngờ cô còn tệ hơn một đứa làm công... Thằng Trần thật là dại, nhè đi lấy một cô chơi bời. Cô cũng có nhiều thủ đoạn thật tài tình nên mới bắt xác được nó một cách dễ dàng như thế.

Mai càng mở to đôi mắt hơn... Môi nàng run run tái ngắt trong phút giây ấy, cổ như bị nghẹn, nàng không nói lên được một lời nào cả, cảnh vật xung quanh nàng như chìm trong mông lung và thế giới đầy hạnh phúc của nàng cũng sụp đổ tan tành trong nháy mắt.

Bà Hai tiếp:

- Cô là người thông minh, cô chiếm hữu được thằng Trần, nhưng cô đừng nghĩ rằng cô chiếm luôn được cả tôi. Khi cô vừa đặt chân tới nhà này, tôi đã biết cô là người như thế nào rồi... Cô Mai à, cô không xứng đáng với con tôi đâu.

Mai nhìn thẳng vào mặt bà Hai nhưng thật ra nàng cũng chẳng thấy gì cả vì lệ đã tràn đầy mi. Tay chân nàng lạnh buốt, toàn thân run run, từ một đỉnh cao hạnh phúc nàng bị vất luôn xuống một vực sâu thăm thẳm, và giờ đây nàng vẫn còn bị rơi rơi mãi chưa đến lúc nào đứng lại được.

- Thôi, khóc lóc làm gì.

Giọng bà Hai lạnh lùng vang lên nhứt óc:

- Nước mắt để dành khóc với đàn ông, bây giờ tôi muốn cô cho tôi biết trước khi cô về với thằng Trần cô có trong sạch không?

Mai lặng thinh không nói một lời:

- Ủa... Cô có nghe tôi hỏi không? Tại sao cô làm thinh vậy?

Mai mở to đôi mắt nhìn bà Hai như van lơn cầu khẩn. Nàng nghẹn ngào:

- Con không trong sạch tất cả anh Trần đều biết trước.

- A... Tất cả nó đều biết trước, thằng gan thật mà, cái thằng khó tánh kén vợ gặp ai cũng chê rồi bây giờ lại cười “cùi chuối thúi”.

Bà Hai trợn mắt nhìn Mai giận dữ, gương mặt hiền hoà xanh xao, đôi mắt luôn luôn long lanh ngấn lệ đó là những vũ khí sắc bén Mai đã dùng chinh phục đàn ông, càng nghĩ bà Hai càng tức:

- Cô chọn chỗ lằm rồi cô Mai à. Đáng lẽ cô không nên vào gia đình này, vì còn có tôi... Cô không giữ trò gì được đâu.

Cơ thể Mai như rã rời, nàng loạng choạng muốn té. Nàng phều phào như một kẻ đã bị trọng thương kiệt sức:

- Dạ... Thưa mẹ, bây giờ mẹ muốn con phải như thế nào? Con không được ở đây nữa chẳng?

Bà Hai trừng mắt nhìn nàng:

- Cô không muốn ở đây nữa?

Mai nhìn bà Hai, chân nàng rã rời... Nàng mọp xuống đất, ngừng mặt lên nhìn bà với đôi mắt van lơn cầu khẩn:

- Mẹ ơi! Mẹ đừng đuổi con tội nghiệp. Con biết con không xứng đáng, con là kẻ ô nhục, tì tiện, nhưng con yêu anh ấy mà anh cũng yêu con. Con van mẹ, mẹ đừng đuổi con tội nghiệp.

- Hừ... Tôi biết mà, cô làm sao bỏ nhà này được!

Bà nhướn đôi mắt lên:

- Hoàng Mai Trang! Hừ... Hoàng Mai Trang... Cô đã chiếm được một phần lớn sản nghiệp này rồi...

- Dạ... Thưa mẹ...

- Đừng gọi tôi bằng mẹ nữa.

Nàng nghẹn ngào:

- Dạ.

Mai gơ tay bụm miệng lại như cố không cho tiếng khóc vang ra:

- Dạ... Mẹ hiểu lầm con... Con không bao giờ nghĩ đến sản nghiệp tiền bạc gì cả.

Bà Hai cười lạt:

- Chuyện đó ai mà biết! Thôi cô đừng biện bạch mà làm gì vô ích... Tôi đã biết rõ cô lắm rồi... Cô cứ yên tâm đi, tôi không đuổi cô đâu vì đuổi cô không khác nào đuổi con tôi. Nó đương mê cô, nhưng tôi xin khuyên cô, ở trong nhà này, trước mặt tôi, cô đừng giữ trò giả dối, cô nghe rõ chưa? Tôi còn sống ngày nào thì cô phải kiêng ngày ấy. Cô đừng nghĩ đến việc động chạm tới tài sản này. Cũng đừng mong chiếm đoạt sự nghiệp của thằng Trần.

Mai đau đớn:

- Dạ... Thưa mẹ... Con...

Bà Hai chấn ngang:

- Cô cũng phải nhớ thêm điều này, đừng nên méc thót gì với thằng Trần vô ích.

Mai ôm mặt khóc oà.

Bà Hai gần từng tiếng:

- Nhớ là cô đừng nói gì trước mặt chồng cô cả... Cô nghe rõ chưa?

Bà hăm dọa:

- Nếu cô còn muốn ở đây nữa, thì cô không nên tìm cách phá hoại tình cảm giữa mẹ con tôi. Bằng không cô đừng trách!

Mai nghẹn ngào khóc lớn:

- Dạ con xin vâng lời, con không nói, không nói một lời nào cả.

Bà Hai quay mặt qua phía khác:

- Thôi được rồi, cô đi đi nhưng phải nhớ kỹ lời tôi dặn.

Mai gượng đứng dậy, giơ tay bụm miệng quay đầu lật đật bước ra ngoài nhưng vừa bước tới cửa bỗng bà Hai hắng giọng:

- Đứng lại đó!

Mai giật mình đứng khựng lại đó, bà Hai quất mắt nhìn sang:

- Từ nay về sau, cô phải biết yên phận sống trong nhà này, tôi biết các cô chơi bời lắm, luôn luôn muốn đi rong không thể nào ở nhà được cả. Cậu Cao là người còn trẻ, giỏi dần làm việc, đừng lán la sanh sự với y làm gì. Cô phải nhớ kỹ đừng cảm sùng vào thằng con tôi đa!

Mai nghẹn ngào:

- Dạ... Con...

Nàng không nói thêm được một lời, nước mắt đã thấm ướt cả vạt áo nàng. Mai quay đầu lại đi nhanh ra ngoài như chạy trốn.

Nàng đi thẳng luôn về phòng mình, khép cửa lại rồi ngã vật lên giường, vùi đầu vào gối khóc nức nở, tâm can như bị ai vò nát, xé tung ra làm muôn mảnh.

Cho đến giờ cơm trưa hôm ấy, Mai mới ra khỏi phòng, mặt tái xanh, hai mắt sưng húp, ngồi trên bàn ăn nàng thần thờ như một kẻ mất trí.

Cao từ ngoài vườn trở vào, da chàng ram nắng đôi mắt long lanh. Chàng nhìn Mai, chưa nhận ra được vẻ gì:

- Chị Mai... Chị hứa là sẽ đi hái hoa với chúng tôi rồi không tới hé, làm chờ lâu quá... Sợ đang nắng đen à?

Mai nở một nụ cười miễn cưỡng trên môi, rồi nét mặt nàng trở lại vẻ dàu dàu như cũ. Nàng lặng thinh không nói gì, chỉ cúi đầu như một kẻ mất trí.

Cao ngạc nhiên nhìn nàng không hiểu sao Mai lại buồn thình lình như thế. Xem ra, y như nàng từ dưới địa ngục nhô lên. Cao khẽ liếc mắt nhìn bà Hai, nét mặt bà lạnh lùng khó hiểu. Từ trước đến nay bà vẫn giữ vị thế tôn nghiêm của mình, tỏ vẻ cao quý nhất trong nhà. Nét mặt bà luôn luôn trang trọng, không bao giờ có vẻ dễ dãi, dịu hiền với ai cả.

Hay là bà Hai đã làm gì cho Mai buồn? Cao chợt nghĩ ra như thế, chàng liền quay lại nhìn Mai, nàng cúi xuống thấp hơn, chén cơm vẫn còn nguyên trước mặt nàng.

Hoàng hôn vừa xuống, Mai lững thững bước ra ngoài đường, con đường đá đỏ, bước chậm chậm về phía đầu làng.

Nàng đi thất thểu, không chú ý đến những người hái hoa hai bên đường đang thu dọn dụng cụ để trở về, miệng chuyện trò vui vẻ. Những người ấy phần đông là nhân công, ăn mặc không khác gì nàng mấy của một Mai khi trước, cũng đội nón lá, mặc đồng phục nhàu cũ bằng kaki.

Bất giác, nàng lại chú ý lại những người ấy, nhìn vào đám nữ nhân công đang trò chuyện hồn nhiên. Trước kia, nếu nàng không bị ngắt xỉu trong phòng làm việc của Trần thì bây giờ, chưa chắc gì nàng khác gì những người ấy.

Nàng đưa tay vuốt tóc, rờ lại mặt mình. Nàng thấy phải chi mình được như những người này thì thật là thanh thoi, sung sướng. Họ tuy nghèo khổ nhưng sống thanh thoi, không ai có thể nhục mạ, chửi mắng họ được.

Nhưng nàng lại nghĩ, con người trong hoàn cảnh xã hội hiện nay, biết bao kẻ giàu sang có cái nhục của người giàu sang, người thấp hèn cũng có cái hãnh diện của người thấp kém.

Nàng khẽ lắc đầu:

- “Con người, một loài động vật kỳ lạ nhất, tàn nhẫn, quỷ quyết hơn tất cả loài động vật khác. Các loài khác chỉ giết nhau vì miếng ăn, giết vì không biết suy nghĩ. Còn loài người, họ có thể giết nhau vì bất cứ một lý do nhỏ mọn nào”.

Từ trong vườn, một người bước ra nhìn nàng mỉm cười:

- Chị ra trễ quá, giờ này chúng tôi sửa soạn về rồi. Người ta đang thu dọn đi về kìa.

Mai lắc đầu:

- Không, tôi chỉ đi đón anh Trần.

Cao nhìn thẳng vào mặt Mai rồi hỏi:

- Bác đã làm gì chị buồn rồi à?

Nàng giựt mình lắc đầu lia lịa:

- Không... Không có đâu... Má tôi thương tôi lắm...

Cao gật đầu mỉm cười:

- Vậy thì chị đi đón anh Trần đi.

Chàng mỉm cười tiếp:

- Anh Trần thật là hèn à ghen, trong số nhân công của tôi, tôi chờ mãi mà chẳng ai thèm ngắt xỉu cả.

Mai mỉm cười gượng gạo. Những lời của Cao chỉ loáng thoáng bên tai nàng, tâm trí nàng hiện tại như để đâu đâu.

Thấy gương mặt của nàng cứ dầu dầu mãi, Cao lo ngại. Chàng thăm nhủ trong lòng:

- “Tâm hồn của nàng qua theo hạnh phúc sao? Tại sao mình không thấy được con người mảnh mai, yếu đuối đáng thương này có hạnh phúc lâu dài, dù là chỉ một tuần lễ”.

Mai cúi đầu cằm cúi đi tới. Hoàng hôn đã xuống bóng tối lơ mơ. Dáng nàng thất thểu như một bóng ma.

Cao nhìn theo bỗng dưng rùng mình. Chàng có linh cảm như sắp có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

oOo

Mai lắc đầu lia lịa:

- Không, anh không nên vì em mà làm trở ngại công tác của anh.

Nàng nhìn chàng:

- Anh cho em cùng đi làm việc với anh, em sẽ giúp anh được rất nhiều việc.

- Em thích như thế sao?

- Dạ...

- Đi làm cực, mà em lại vui sao?

Mai cúi đầu lặng thinh.

Chàng gật đầu:

- Thôi được, vậy thì đi làm với anh, y như trước làm thư ký riêng cho anh.

Nàng nhường mày mỉm cười thích chí rồi ôm chặt vai chàng hôn lấy hôn để...

Chiều hôm ấy, nàng như con chim nhỏ liến thoắng lú lo, nhưng hạnh phúc chỉ đến với nàng có một đêm thôi. Sáng hôm sau, trong bữa ăn sáng, bà Hai đổi kế hoạch tấn công.

Bà giả vờ ôn tồn hỏi:

- Ủa, tại sao con Mai nó đi làm việc, như thế người ngoài sẽ xem gia đình ta như thế nào? Hơn nữa, con Mai ở nhà có thể bầu bạn với mẹ cho vui, đàn bà thì phải ở nhà săn sóc gia đình, làm việc thì dành phần cho đàn ông, mẹ thấy con nên ở nhà thì phải hơn.

Mai khẽ liếc mắt nhìn bà Hai, cho đến lúc ấy, nàng đã thấy rõ nhứt định bà Hai không tha nàng, còn nàng, nàng cũng biết mình vĩnh viễn sẽ không thoát khỏi tay bà.

Bà Hai nhìn Mai với vẻ mặt thương yêu, trù mên để cho Trần nhìn thấy.

Trần quay sang phía nàng:

- Thế nào em ở nhà với mẹ được không?

Mai cúi đầu nói nhỏ nhỏ:

- Dạ... Cũng được... Em xin vâng lời mẹ và anh.

Nàng nhìn thấy rõ nét mặt lộ vẻ thắng lợi của bà Hai và cũng nhận thấy rõ đôi mắt sung sướng của Trần, và cũng thấy thái độ như đồng minh, như thương cảm của Cao. Mai gặm đầu xuống ăn cho đến hết bữa, không nói thêm một lời nào cả.

Rồi ngày tháng nặng nề trôi qua, Mai càng ngày càng tiêu tụy hơn làm cho Trần sốt ruột lo lắng. Chàng mời thầy thuốc xem bệnh cho nàng, nhưng không tìm ra bệnh gì, và nàng cứ xanh xao, gầy mòn thêm mãi.

Có đêm, Mai nằm trong lòng chồng, chàng cảm thấy Mai gầy như que củi, chàng thiết tha lo lắng:

- Mai à, tại sao em cứ gầy mòn xơ xác mãi như thế này? Em cho anh biết đi.

Mai chui rúc vào trong lòng chàng, thì thầm:

- Em vẫn mạnh khỏe, không có gì lạ cả đâu anh à, chỉ cần anh yêu em là đủ rồi.

Chàng lắc đầu thở ra:

- Nhưng anh yêu em vẫn không làm cho em mạnh khỏe được.

Chàng nhìn nàng như cố tìm hiểu tận trong tâm tư thầm kín.

Rồi cũng bắt đầu từ đấy, bà Hai bắt đầu nói xấu Mai với Trần.

- Con à, con Mai không phải là một người đàn bà quen sống trong gia đình. Có lẽ trước kia nó sống hoạt động, đi đó đi đây nhiều và không chừng nó có tâm sự gì ở trong lòng, nên tối ngày mặt mày nhăn nhó không vui. Mẹ nghĩ rằng nó không quen sống trong gia đình.

- Chắc không phải vậy đâu mẹ à.

Người Mai trở nên yếu đuối thêm, không đầy đủ sức khỏe như mọi người.

... Đã qua một mùa xuân, mưa bắt đầu rơi lất phất, Mai lại cũng trầm mặc hơn trước, hàng ngày nàng cũng chỉ ngồi dựa bên lan can, ngẩn ngơ nhìn màn mưa màu đục trên đồng ruộng mênh mông. Có lúc nàng vừa cất hoa, mà vừa rơi nước mắt.

Chiều hôm ấy, sau khi Trần về nhà, chàng nhìn nàng, thấy nàng đang ngồi thừ người bên song cửa như một pho tượng, trên gối có để một tờ giấy.

”Mắt đầy ngấn lệ

Hỏi hoa, hoa không nói

Tâm sự này biết tỏ nơi ai... ”

Trần ngừng mặt lên nhìn nàng, nàng cũng đang nhìn chàng với đôi mắt buồn buồn.

Trong giây phút đó, bỗng nhiên chàng hiểu được một phần nào tâm sự của nàng, phải rồi ngôi nhà sang trọng, trang nhã này, đối với nàng không khác gì một chiếc lồng son.

Chàng cầm tay nàng, ngồi xuống kề bên:

- Em à, chúng mình đi du lịch một chuyến giải trí cho vui có được không em?

Nàng như giật mình:

- Thật thế hả anh?

Mặt nàng lộ sắc vui.

- Thật mà, anh để cho ông Triệu lo lắng sắp xếp công việc hàng ngày trong xưởng, chúng mình đi chơi vài ngày, đi cấp, đi Đà Lạt, chừng một tuần, có được không em?

Nàng ôm chặt vai chàng, mặt ràn rụa nước mắt rồi thì thầm như trong giấc mộng:

- Dạ... Em cũng muốn đi chơi vài ngày cho tinh thần được thoải mái.

- Ngày Mai anh sẽ sắp đặt trước mọi việc trong công ty rồi mình sẽ đi cuối tuần, nghe em?

Mai gật đầu sung sướng:

- Dạ.

Nhưng ngay ngày hôm sau, bà Hai gọi nàng vào phòng riêng nói giọng thật nghiêm khắc:

- Hừ, sao cô không để cho nó yên tâm làm ăn mà còn bày đặt đi chơi đi đùa gì nữa. May là mới có đám cưới chưa bao lâu mà đã thấy ngứa tay, ngứa chân rồi đó, sau này còn đến mức nào?

Rồi bà đổi giọng mỉa mai:

- Hừ, hạng người như cô vậy mà vào được gia đình này là may mắn lắm rồi, phải sửa đổi lại đôi chút chứ, đừng để gia đình tôi phải xấu hổ với mọi người thêm.

Vì thế, chiều hôm ấy, Mai phải tìm cách từ chối với chồng về việc đi chơi ấy. Nàng cố gắng nói:

- Anh à, em không muốn đi chơi nữa, mình nên ở nhà lo việc làm ăn thì hay hơn.

Trần ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Dạ... Dạ không có gì cả.

Mai quay mặt sang hướng khác, không muốn cho Trần thấy mình đang khóc.

- Em... Em chỉ không muốn đi thôi anh à.

Trần cau mày nhìn vợ không hiểu ra sao cả. Càng ngày, nàng càng khó hiểu hơn. Hàng ngày, nàng như ẩn mình trong chiếc vỏ kín, làm cho chàng không sao đoán nổi tâm tư nàng. Và trong khi đó, một khoảng cách càng lúc càng đẩy chàng đi xa nàng hơn, Trần chưa nhận rõ điều này.

Chàng bực bội:

- Thôi được, tùy em vậy. Nhưng em có biết là suốt ngày hôm nay anh bận rộn lo cho việc đi chơi này, bây giờ nhờ em mà chẳng còn ra cái giống gì hết.

Mai cắn chặt môi, nghẹn ngào, lệ tràn ướt mi. Nàng cứ quay lưng lại chàng nhìn ra ngoài cửa sổ lặng thinh. Thái độ đó lại bị Trần hiểu lầm là lãnh đạm khiến chàng càng thấy bức tức hơn. Chàng im lặng thay y phục rồi lên giường trùm mền ngủ một mình, không nói với nàng nữa.

Mai lại ngồi bên cạnh giường nhìn chàng lệ tuôn chảy dài trên đôi má gầy gầy. Trần như thế này mãi thế nào cũng nguy hiểm đến hạnh phúc của hai người. Nhưng nàng nào có lỗi gì đâu! Mai thấy lòng mình như bị ai xé nát, nhưng nàng không dám khóc thành tiếng, chỉ im lặng để mặc cho nước mắt tuôn trào.

Trời sáng, Mai vẫn còn ngồi bất động. Trần trở mình rồi ngạc nhiên cầm tay nàng:

- Mai, Mai... Em làm sao thế?

Chàng dụi mắt rồi nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên mặt nàng cùng đôi má đầy lệ.

- Em không ngủ à? Em sao thế hả Mai?

Nàng nhìn chàng nghẹn lời không nói được. Một lúc nàng mới gục đầu vào vai chàng khóc lớn:

- Anh ơi... Anh đừng giận em tội nghiệp... Bây giờ em không còn gì cả, chỉ còn có mình anh nếu anh giận em thì em chẳng thiết gì nữa... Em mà mất anh chắc em... Chết, em không sống nữa đâu...

- Mai...

Chàng ôm chặt vợ:

- Em đừng nghĩ vẩn vơ, anh không bao giờ phiền giận em cả, đừng lo gì cả Mai à, không gì ngăn cách được mình ra đâu.

Chàng hôn nàng qua ngón lệ mặn nồng...

Mấy hôm sau, chàng mua cho nàng một số nữ trang đựng trong chiếc hộp bên ngoài có chạm mấy cánh hoa hồng thật đẹp. Mặc dầu rất thích nhưng Mai không dám đeo thường vì biết bà Hai thấy được sẽ kiểm chuyện rầy la. Nàng thích nhất là sợi dây chuyền hình quả tim có nút nhỏ bấm ló ra hình chàng và nàng chụp chung. Thỉnh thoảng nàng lấy sợi dây chuyền ra đeo nhưng không dám cho bà Hai trông thấy. Dầu chuyện hiểu lầm được giải quyết êm thấm nhưng chàng và nàng cũng thấy mất mát ít nhiều trong tình chồng vợ. Nội nhà chỉ có Cao là hiểu rõ được những nỗi khổ tam của Mai, một người đáng thương... Chính Cao đã chứng kiến tận mắt những thái độ không đẹp của bà Hai đối với Mai, và chính chàng cũng đã nghe rõ những lời day nghiền cay độc của bà. Vì thế, chàng không lấy làm lạ khi càng ngày Mai càng trầm mặc, lạnh lùng hơn.

Buổi chiều hôm ấy, Mai lại bị bà Hai gọi vào phòng riêng, rầy mắng vì vài lý do không đâu. Khi nàng mở cửa bước ra ngoài thì thấy Cao đứng sẵn ngoài hành lang từ bao giờ.

Chàng hỏi nhỏ:

- Chị bận chi không?

Mai cố giữ giọng mình cho không nghẹn ngào:

- Không có chi anh à.

- Chị xuống dưới nhà, tôi có nhiều chuyện cần bàn với chị.

Mai gật đầu, đi xuống phòng khách ngồi trên sa lon, Cao đứng đối diện với nàng.

Chàng hỏi với giọng trách móc:

- Tại sao chị không nói hết sự thật cho anh Trần biết? Chị định chịu đựng tới lúc nào?

Mai ngẩng lên:

- Tôi... Tôi không thể nào làm như vậy được.

Cao nhíu mày:

- Tại sao không chứ?

Mai thở dài:

- Dù sao đối với anh Trần và gia đình anh ấy tôi chỉ là phụ thôi, tôi không muốn có sự bất hoà giữa anh Trần và mẹ vì tôi, tình mẫu tử của gia đình này không thể bị suy suyển vì tôi. Tôi không muốn có sự chọn lựa giữa tôi và mẹ cho anh Trần.

Cao gần giọng:

- Như vậy chị chấp nhận cho bác dần vặt, hành hạ mãi mãi sao? Chị bằng lòng à?

Mai thở dài:

- Chứ tôi làm sao hơn nữa được?

Cao khó chịu:

- Nhưng bộ chị không thấy tình yêu của hai người cũng lần lần bị bác hủy hoại đó sao?

Mai im lặng một lúc rồi cất giọng buồn buồn:

- Có lẽ vận mạng tôi như thế.

Cao hừ một tiếng:

- Vận mạng gì mà vận mạng chứ!

Chàng cười chua chát:

- Chị Mai, sự hiền hậu của chị đáng quý lắm, nhưng chị đã hiền đến độ nhu nhược, tôi là kẻ bàng quan tôi đã thấy nhiều nghe nhiều rồi. Tôi bất bình cho hoàn cảnh của chị lắm. Chị đâu có lỗi lầm gì mà phải chịu khổ chứ. Chị đừng tự ti quá, không thể cúi đầu chịu đựng mãi được, gặp người khác thì họ không bao giờ chịu tới mức ấy đâu. Chị phải thẳng thắn bảo với bác biết...

Mai ấp úng:

- Nhưng hậu quả...

Nàng chớp chớp mắt:

- Bao giờ bà chịu nhin tôi. Chắc chắn như thế sẽ có một cuộc xáo trộn trong gia đình và người đau khổ lại là anh Trần, tôi không muốn ảnh đau khổ anh à. Thà tôi chịu đau khổ một mình, tôi sẵn sàng hy sinh vì tôi yêu anh.

- Sự cao thượng có thể thực hiện khi người ta cũng có một ít gì cao thượng.

Cao bực dọc tiếp:

- Chị soi người trong gương xem chị gầy gò xanh xao lắm rồi, không thể như thế này mãi được.

Mai im lặng, Cao nhìn nàng lắc đầu:

- Chị đã không cho anh Trần hay thì tôi cho anh biết. Tôi chỉ nói những điều mắt thấy tai nghe của tôi. Như thế thì mọi chuyện do tôi chứ đâu ăn nhằm gì chị.

Mai hết hồn:

- Không... Anh đừng làm thế. Anh có biết đâu là anh Trần luôn ngỡ rằng mẹ anh rất thương tôi. Anh là đứa con hiếu thảo mà anh lại rất yêu tôi. Nếu có chuyện gì chắc chắn anh khó xử lắm. Hơn nữa, mẹ tôi buồn vì... Tôi không làm người vui được mà.

Cao trừng mắt nhìn Mai. Chàng nhủ thầm:

- “Trần mà để mất người vợ thuần hậu này thì nó thật là thằng điên, thằng ngu nhất thế giới”.

Chàng lặng thinh bước tới bước lui, không nói một lời.

Mai hỏi lại:

- Tôi van anh đó anh Cao, đừng nói cho Trần biết nghe.

Cao nhìn Mai thở dài:

- Bây giờ tôi còn biết nói gì nữa.

Mai cúi đầu:

- Tôi rất ơn anh.

Bỗng trên thang lầu có tiếng động. Hai người vội ngẩng mặt nhìn lên trên ấy. Bà Hai đang đứng trên đầu thang trông mắt nhìn một người, nét mặt lăm lẹ.

Mai biến sắc, thối lui ngồi xuống sa lon, nét mặt trắng nhợt...

9. Chương 9: Chương 9

Tháng ngày cứ lặng lẽ trôi qua, mùa hái hoa lải cũng vừa xong thì mùa đông cũng đã gần kề. Mưa muộn vẫn còn bay lất phất. Lúc này là lúc Cao rảnh rang nhất vì chàng thường làm trước công việc để nghỉ sớm trong năm, còn Trần lại bận rộn nghiên cứu phẩm lượng của hàng hóa để chuẩn bị trong dịp tết bán cho nhiều. Chàng còn tính kế hoạch mở rộng thêm xưởng để phát triển sự nghiệp mình ngày càng lớn rộng hơn.

Trần mua luôn vài căn nhà kề cận, mở rộng thêm diện tích đó, mua máy móc mới, mướn thêm chuyên viên. Minh chàng đứng ra lo những việc ấy, nên bận rộn suốt ngày.

Có lúc gần Mai, chàng vuốt ve nàng:

- Em mang đến cho anh nhiều điều may mắn trên đường sự nghiệp, em đúng là hạnh phúc, là thành công của anh.

Mai nhìn chàng mỉm cười, nàng mong sao cho chàng say sưa trong công việc, nỗ lực mở mang sự nghiệp. Còn nàng, dù có đau khổ chịu đựng cách mấy cho chàng được vui, nàng cũng cam lòng.

Còn bà Hai thì vẫn không buông tha nàng, bà gọi nàng lên phòng riêng mỗi ngày để may vá, đan áo, không để người làm công mà bắt Mai phải làm. Hoặc bà bảo nàng đọc truyện kiếm hiệp cho bà nghe.

Bà nói thẳng cho Mai biết:

- Cô phải ở luôn bên cạnh tôi để gìn giữ danh dự của con trai tôi, của gia đình tôi.

Mai cúi đầu:

- Dạ...

Bà Hai xua tay:

- Cô đừng nói gì cả, tôi hiểu cô nhiều lắm rồi, tôi hiểu cô là hạng thế nào mà.

Mai lặng thinh không biện bạch gì cả. Hơn nữa, thời gian qua, nàng cảm thấy từ tinh thần đến thể xác đều mệt mỏi. Thôi thì cứ phó mặc cho số mệnh... Nàng luôn luôn vâng lời bà Hai. Không buồn cãi, không biện bạch mình oan gì cả. Trong những khi Trần vắng nhà, nàng như thành một cái máy, một bóng ma thờ thần. Mai mặc tình để bà Hai nhiech mắng, rầy la, nàng cứ để nhiên tai là êm xuôi cả.

Nhưng không giản dị thế. Vì không phản ứng mà vô tình nàng làm cho bà Hai tức giận thêm. Bà cho rằng Mai là người lý lợm, mặt dày mày dạn, không biết xấu hổ... Nhưng dầu sao đi nữa, cùng lắm là Mai chỉ thở dài, cúi đầu rồi thôi, không than oán chi cả.

Phần bà Hai thì càng thấy mình bị xem thường bị khinh khi. Như thế thì Mai xem bà đâu có giá trị gì? Không xứng đáng để cho nàng trả lời nữa hay sao? Rồi bà đi đến chỗ tàn tệ là tiết lộ chuyện xấu trong nhà. Thật ra chuyện cũng chẳng có chi là xấu cả, nhưng bà lại cố tự khuấy ra rồi ngồi lê đôi mách.

Bà thường than với bạn hàng xóm:

- Dâu chị thể là phước lắm rồi, còn con dâu tôi, trời ơi có mượn gì thì như tượng gỗ nói nó như nói với người điếc. Thế mà khi gặp đàn ông lại tía lia như kết mẹ. Sau này hỏi ra tôi mới biết nó thuộc vào hạng chơi bời trước kia đó.

Đối với những lời như thế, Mai vẫn cứ mắt lấp tai ngơ.

Nhưng những lời đồn đãi vô tình lại không thể ngơ lấp như nàng, càng ngày chúng càng truyền ra xa mãi. Vì gia đình Trần là cự phú trong vùng nên có chuyện gì mọi người đều chú ý bàn tán rùm beng một thành mười, mười thành trăm, ai cũng tỏ ra ta đây biết nhiều nên cứ thêm mắm muối vô. Nhất là chuyện vợ chồng trai gái thì họ càng thích rỉ tai nhau thì thầm hơn nữa.

Vì thế chỉ vài tháng là cả làng đều biết. Qua năm sau, các nhân công trong hãg đã có một huyền thoại về Mai, họ nói lung tung lên cả, làm như Mai là một nhân vật huyền hoặc một công chúa trong vũng bùn được hoàng tử vớt lên.

Cũng may là mọi người chỉ bàn tán nhưng chẳng có chút ác ý nào với nàng, chỉ xem nàng như tượng trưng cho sự may mắn nên Mai cũng chẳng phải để ý đến. Hơn nữa, còn một chuyện khác làm nàng sung sướng vô cùng, quên được tất cả mọi chuyện khác.

Nàng đã có thai...

Biết tin Mai có thai, Trần mừng đến điên được. Chàng đã ngoài 30 tuổi, từng tuổi ấy ai cũng mong có một đứa con đầu lòng nho nhỏ để nuông chiều. Chàng cưng Mai hơn nữa. Chàng luôn chiều ý nàng và không cho nàng làm những việc nặng sợ có hại cho đứa bé. Trần cũng để ý thấy nàng không còn buồn vắng vợ như lúc trước mà thường cười tươi, da dẻ hồng hào, đôi mắt trong sáng.

Chàng tự nhủ:

- “Sau khi sanh rồi, chắc nàng còn vui vẻ và mạnh khỏe hơn xưa, lúc đó không biết Mai đẹp tới chừng nào”.

Nhưng trái lại, bà Hai nghe tin ấy chẳng những không vui gì mà càng thấy Mai gần Trần hơn. Bà tìm cách nói với Trần:

- Con phải coi chừng vợ con đấy.

Trần ngạc nhiên:

- Coi chừng thể nào hả mẹ? Con luôn luôn không cho nàng làm việc nặng, không cho đọc sách hồi hộp và tìm thuốc bổ, thuốc dưỡng thai cho nàng, con ngờ đã đủ rồi chứ.

Bà Hai lắc đầu:

- Không phải, má muốn nói con coi chừng coi có phải...

- Phải cái gì hả má?

Bà làm bộ nói nhanh:

- Con thì bận rộn suốt ngày ở công ty, trong khi vợ con hiu quạnh ở nhà một mình, mà trong nhà lại có một chàng thanh niên hoạt bát và đào hoa nữa.

Trần cau mày:

- Mẹ muốn nói gì?

Bà Hai nhún vai:

- Mẹ chỉ muốn cho con chú ý thôi...

Trần thắc mắc hết sức:

- Nhưng chú ý cái gì?

- Thì chuyện con Mai đó...

Bà cười gằn:

- Má sợ nó quen đường cũ...
- Nàng có làm gì quấy chẳng mẹ?

Bà Hai nói thật khôn khéo:

- Thì con chú ý lần lần sẽ biết, chứ mẹ không muốn mang tiếng là người đi thọt ra nói vào cho vợ chồng con.

Trần nóng nảy:

- Chuyện gì mẹ cứ nói cho con biết ngay đi.

Bà làm bộ nói phớt qua:

- Thật ra thì cũng chẳng có chuyện gì, má chỉ mới thấy họ nắm tay nhau nói chuyện thôi.

Trần hỏi gằn lại:

- Nắm tay nhau trò chuyện?
- Có sao đâu?

Bà làm như không mấy quan tâm đến chuyện mà chính bà đã tự đặt ra. Bà tiếp:

- Cũng có thể là chúng con bây giờ xem chuyện ấy chẳng có chi quan trọng. Cao là bạn của con thì cũng là bạn của vợ con, nắm tay nhau trò chuyện đúng phép xã giao chứ gì.

Trần im lặng, bà Hai bồi thêm:

- Hơn nữa, chúng cũng có những ý thích giống nhau!

Trần lẩm bẩm:

- Ý thích giống nhau?
- Ồ, con Mai thì có vẻ thích hoa hồng lắm thì phải, Cao cũng thế, nó từng nghiên cứu về hoa hồng hồi còn là sinh viên Nông Lâm Súc đó. Họ cùng nhau trồng hoa, xới đất vui vẻ lắm, còn chuyện kia thì chắc là chuyện tầm thường, nhưng mẹ chỉ muốn lưu ý với con vậy thôi. Con không nên làm quá mà oan cho vợ con.

Trần im lặng, chàng đã bắt đầu tin lời mẹ, bắt đầu nghi ngờ người vợ trung thành của mình. Chàng nghĩ:

- “Chẳng trách gì nàng cứ tự lự, buồn buồn hoài, và có lẽ cũng có thể vì thế mà nàng không muốn đi đâu cả.”

Càng suy nghĩ Trần càng thấy khó khăn, càng lo lắng hơn. Nhưng cuối cùng, Trần vẫn lắc đầu:

- Không, Mai là một người tốt, khó có thể có những chuyện đó được.

Bà Hai nhếch mép cười:

- Tất nhiên, nhưng tình cảm rất lạ lùng khó hiểu. Không thể dùng lý trí xét đoán suông được.

Trần lặng thinh, trong lòng cứ lo lắng, suy nghĩ mãi về câu chuyện ấy.

Rồi tuy không nói hay hỏi Mai điều gì, nhưng tính tình Trần lại thay đổi, chàng nóng nảy, đa nghi hơn trước.

Mai nhận ra ngay sự thay đổi của Trần, nhưng nàng cũng không nói gì.

Một vắng mây đen lại kéo tới, chắn ngang giữa hai vợ chồng son.

Sau thời gian bị hành hạ vì bào thai trong bụng đầu tiên, Mai lần lần trở lại bình thường, rồi tiếp đến mùa nóng bức làm cho Mai bức dọc khó chịu.

Và phần bà Hai, thì hành động của bà càng ngày độc ác hơn. Riết rồi bà không còn giữ thể diện gì cho Mai nữa, trước mặt Cao và những người làm công, bà mắng vào mặt nàng như tát nước.

Mai luôn luôn kiên nhẫn chịu đựng, nhưng uất ức trong lòng ngày cứ chồng chất thêm lên, như một ngọn núi lửa tuy bên ngoài vẫn thường vì lớp đá cố nén miệng, nhưng càng lúc càng sôi sục hơn thì bắt buộc phải có một ngày...

Một hôm, vào bữa cơm trưa, bà Hai liếc nhìn Mai:

- Sao hôm nay cô không đi chơi đâu vậy?

Mai thấy bức tức vô cùng, cái thai đã làm nàng khó chịu, thêm vào sự nóng nực của khí trời...

Nàng cố nhịn:

- Dạ... Con ngủ.

Bà Hai cười gằn:

- Cha, ngủ... Sướng quá hé, thật con người sang trọng có khác. Hồi tôi làm dâu tôi đâu có sướng như thế bao giờ...

Mai ngẩng lên nhìn bà Hai, lòng nàng bùng lên giận dữ, nhưng nàng vẫn cố dằn, ngực như bị nghẹn lại vì tức tối. Nhưng Mai chỉ trừng mắt nhìn bà Hai rồi lặng thinh.

Nhưng ánh mắt đó khiến bà Hai tái mặt, bà tức quá đứng phắt dậy la hét om sòm:

- Cô dám như thế với tôi hả? Tôi như vậy mà cô dám trừng mắt với tôi à? Cô muốn gì?

Mai cắn môi im lặng.

Bà Hai vẫn không chịu yên.

- Cô muốn gì?

Mai bật nói:

- Con có gì mà muốn được chứ.

Bà Hai dằn mạnh chén xuống bàn, nhìn vào mặt Mai với đôi mắt đỏ lửa căm hờn:

- Cô muốn nói gì?

Mai chậm rãi đáp rõ ràng:

- Dạ... Thôi, những gì con muốn nói con thấy hơi thừa khi phải nói với một người “hiền hậu” như mẹ.

Cao liếc nhìn Mai, chàng không ngờ nàng phản kháng thành linh như vậy. Chàng nhìn Mai với ánh mắt ái ngại.

Bà Hai liếc nhìn hai người, lắp bắp không thành tiếng rồi bỏ đi thẳng lên lầu.

Sau khi bà khuất thang lầu, Cao lắc đầu:

- Chị nói thế cũng phải, nhưng phải coi chừng, bác sẽ không để yên cho chị đâu.

Mai thở dài:

- Tôi biết, nhưng tôi không thể làm khác được.

Cao đáp ứng:

- Hay là chị để tôi nói trước với anh Trần đi, coi chừng đấy chị à, không phải chuyện chơi đâu.

Mai lắc đầu:

- Thôi anh à, để tôi chịu tất cả cho.

Cao thở dài, lặng thinh...

Một lát sau, Trần hấp tấp trở về nhà, dáng điệu thật vội vã, bà Hai đã gọi điện thoại bảo chàng về thật gấp.

Sau hơn nửa giờ ở phòng bà Hai, chàng trở về phòng riêng, nhìn Mai với cặp mắt khó hiểu.

Mai lặng thinh, nàng biết bà Hai đã nói thế nào với chàng rồi, nhưng nàng vẫn không mở lời, cứ chờ đợi những lời trách mắng.

Trần bước đến bên nàng:

- Mai, tại sao vậy?

Giọng chàng nghiêm trang lạnh lùng:

- Tại sao em đối với mẹ như thế? Mẹ vẫn đối với em như bát nước đầy, vẫn săn sóc cho em từng chút một, tại sao em không biết mà còn hành động như thế?

Mai lặng thinh nhìn chồng, đôi mắt ươn ướt, nhưng nàng vẫn chưa nói một lời.

Trần thở dài:

- Em đổi tánh rồi sao Mai?

Hai dòng lệ chảy dài trên má Mai:

- Không, em vẫn yêu anh...

- Anh biết nhưng tánh em thay đổi đến độ không ai có thể hiểu em được nữa... Em có tâm sự gì không?

Mai lắc đầu lặng thinh...

Trần hỏi tới:

- Hay gia đình có gì làm cho em bất mãn hay anh có thiếu sót gì với em không?

Mai đáp ứng:

- Anh... Anh không hiểu được đâu...

- Tại sao? Em nói cho anh biết đi...

Mai vẫn không nói, nàng chỉ cúi đầu nước mắt chảy quanh đôi má gầy của nàng.

Trần thấy lòng mình mềm nhũn trước những giọt lệ của vợ nhưng nàng cố nghiêm giọng:

- Mai, lau nước mắt đi, đến xin lỗi mẹ.

Mai khe khẽ lắc đầu, Trần cau mày:

- Đi ngay đi em!

Mai nhìn chàng, nàng vẫn lắc đầu:

- Không... Em đâu có lỗi gì...

Trần nói nhanh:

- Anh bảo em phải đi xin lỗi mẹ.

- Không... Em không đi.

Trần tức giận:

- Em phải đi, nghe không?

Mai uất ức:

- Anh đừng bức bách em, em không có lỗi gì tại sao em phải xin lỗi mẹ.

Trần hất mạnh vai nàng:

- Tôi bức bách đó, dầu ai đi nữa mẹ muốn là phải xin lỗi, mẹ là người lớn nhất trong gia đình này. Tôi là con trai một của mẹ, tôi không thể để vợ tôi lộng với mẹ tôi được, em muốn cho thiên hạ chửi vào mặt tôi là quân bất hiếu phải không? Nếu em là một người còn biết suy nghĩ, tôi yêu cầu em hãy đi xin lỗi mẹ ngay.

Trần quả quyết hơn:

- Chỉ còn có một cách duy nhất ấy mà thôi em phải đi xin lỗi mẹ, bằng không...

Mai vụt ngẩng lên:

- Anh đã nhất quyết bắt buộc em?

- Phải...

Mai mím môi đứng dậy, bước tới bên chàng:

- Em sẽ xin lỗi, sẽ làm ngược lại với em nếu anh đã muốn thế, em đi đây, em đi xin lỗi mẹ đây.

Trần hơi cau mày, phản ứng của Mai khiến chàng phân vân, chàng thấy dường như nàng bị ép buộc trong chuyện gì kinh khủng lắm, bây giờ thì lại biến chứng ra khác hơn nữa.

Mai đã bước ra tới cửa nói tiếp:

- Em cứ kể mình chỉ là một cái xác, còn những lời em sắp nói là do xác em nói chứ không phải tự em, tại anh bảo.

Trần nắm tay nàng:

- Em bảo sao? Em muốn nói gì, em xin lỗi có chết không?

Mai thở dài, nhưng giọng vẫn cương quyết:

- Có lẽ sau này anh sẽ hối hận...

Trần ngạc nhiên, toan hỏi nữa thì Mai đã quay lưng đi về phía phòng của bà Hai.

Nàng bước tới trước mặt bà Hai, nói giọng trả bài như đang nói với một khúc gỗ:

- Thưa mẹ, con có lỗi, xin mẹ tha thứ cho con bần tiện, khốn nạn, đã dám xúc động tới mẹ, xin mẹ rộng lòng tha thứ cho.

Dứt lời, không đợi bà Hai trả lời, nàng quay lưng bước thật nhanh trở về phòng mình. Nàng hành động như cái máy nhưng vẫn không tránh khỏi xúc động. Từ nãy giờ nàng vẫn thấy tức tối, chần ngang ngực đến phát tức.

Vừa ra khỏi phòng, nàng đã thấy chóng mặt, trời đất quay cuồng. Mai đưa tay vịn vách, nhưng không kịp nữa, nàng đã ngã luôn xuống đất, nằm thiếp đi.

Trần hốt hoảng bước tới đỡ nàng:

- Mai... Em sao thế?

Người Mai mềm nhũn trong lòng Trần nàng không còn biết gì nữa cả.

Tiếp theo, liên tiếp mấy ngày, Mai vẫn nằm liệt giường, giữa Trần và nàng có một bức tường chần ngang, một bên chỉ liếc mắt nhìn nhau, không ai nói một lời.

Mai càng xanh xao và tiều tụy hơn, nhìn trong gương nàng thường lắm bầm:

- Chắc là mình phải chết, người mình đã mất hết sự sống rồi.

Mai thở dài, nàng không can tâm chết một cách oan uổng. Nàng bước xuống lầu, dưới chân thang có một gian phòng riêng dùng làm phòng đọc sách cho Trần nhưng chàng quá lo bận rộn công việc làm ăn ngoài xưởng từ khi vào đó để đọc sách.

Mai mở cửa bước vào lấy một xấp giấy có in hình hoa hồng màu lợt, nàng có ý định phải viết, viết những tâm tư mình trên mặt giấy. Trên mảnh giấy đầu, nàng viết mấy dòng chữ:

“Còn nhớ hôm ấy, chúng ta gặp nhau bên khóm hoa... Em đã thì thầm bên tai anh...”

Mùa hạ nóng bức lại đến mang theo mấy đám mưa rào, đối với Mai những ngày đó thật là dài đằng đẵng và cũng đầy giống bão như ngoài trời.

Bà Hai đối với nàng như một kẻ thù địch hằn hòi, và đó cũng là nguyên nhân của những tai nạn, những đau khổ của nàng.

Bắt đầu mùa hè năm ấy, bà Hai lại nghĩ thêm được một kế để dày dạn và làm nhục nàng. Bà bắt nàng đọc chuyện cho bà nghe, gặp đoạn nào nói đến chuyện những người đàn bà dâm ô, bà bắt ngưng lại, rồi nhìn nàng chua chát:

- Cô không khác gì con đó, thế nào cũng bị trời phạt à coi.

Rồi sau đó bà lại dạy cho nàng cách nói năng đi đứng.

- Cô phải bỏ những lối sống chơi bời đó đi, cô phải học những cách sống của những người đàn bà sang trọng. Cái bản mặt của cô, hể nhìn qua là biết ngay.

Mai không chịu nổi những lời chua chát đó. Có lần nàng dầm mưa chạy tuốt ra đường, đi thẳng luôn về phía cầu sắt. Sau mỗi cơn mưa lớn, dòng sông đen ngầu, chảy cuộn cuộn...

Chạy đến bờ sông thì phía sau lưng đã có Cao chạy theo níu nàng lại. Chàng thở hào hển:

- Chị Mai, chị làm gì vậy?

Nàng khóc oà:

- Anh để tôi đi, để tôi đi luôn, tôi không thể nào chịu đựng nữa được.

Cao nhìn nàng:

- Chị cố gắng mạnh dạn vượt qua khó khăn gian khổ.

Chàng thở dài tiếp:

- Chị chịu nhục nhằn đau khổ quá nhiều, cũng vì yêu Trần, nếu chị quyết chí chết đi, thì những sự hy sinh cũng không còn giá trị gì nữa cả. Chị hãy mạnh dạn lên, chị là người đàn bà dũng cảm nhất mà từ trước tới nay tôi không bao giờ gặp được. Có một ngày nào đó, anh Trần sẽ hiểu chị thì sẽ có những đền bù cho chị. Chị Mai ơi! Chị hãy mạnh dạn mà sống, vì anh Trần và vì bào thai trong bụng.

Phải, vì anh Trần và vì đứa con mà Mai không thể chết được, nàng cúi đầu thất thủ đi theo Cao về nhà, và cũng từ đó Cao chú ý theo dõi sát nàng bảo hộ nàng. Lúc nào rảnh rang, chàng tìm cách cho nàng giải khuây. Chàng cũng không cho Trần biết chuyện nàng có lúc quyết chí muốn quyên sinh, vì nàng không muốn cho Trần hiểu lầm mình thêm. Và cũng từ đó, chẳng biết từ đâu ra thêm một tiếng đồn về sự thân mật giữa chàng và Mai.

Về phần Mai, sau bữa dầm mưa nàng ngã bệnh luôn mấy ngày. Đến khi gượng ngồi dậy được thì mình gầy như que củi, bước đi lảo đảo như một bóng ma, thỉnh thoảng lại bị ngất xỉu bất thành linh.

Khi tỉnh dậy nàng bảo Cao:

- Anh đừng cho Trần biết làm gì, vì không bao giờ anh quan tâm tới tôi nữa đâu.

Thật ra Trần cũng có chú ý tới sức khỏe của Mai, chàng thấy rõ ràng ngày càng khô héo đi, nhưng chàng nhìn tình hình ấy với những ý nghĩ khác lạ. Chàng cho rằng sở dĩ nàng xác xơ cũng chỉ vì một người khác! Chàng nghi ngờ nàng, rồi chua chát, mỉa mai nàng luôn nhưng Mai cũng chỉ lặng thinh chịu đựng.

Nhiều lần chàng nằm trên giường nói một mình:

- Vợ với chồng... Hừ, thằng Cao không cưới mà còn hơn...

Mai trào nước mắt, nhưng nàng không nói gì, nàng đã hy sinh một cách hơi vô lý vì Trần. Bây giờ, gia đình không còn là nơi mà nàng thường mơ ước khi nhỏ, không phải là nơi tràn đầy hạnh phúc mà là một nơi không kém địa ngục bao nhiêu.

Trần càng ngày càng chua chát với nàng hơn nhiều lúc, chàng về, nàng pha nước bưng ra:

- Anh dùng nước.

Trần lơ đãng, thay y phục rồi bước lại lấy ly tự rót nước uống, không thèm nhìn tới mặt nàng.

Mai ghen ngào hỏi:

- Anh... Sao vậy?

Trần cau có:

- Tôi có sao đâu.

- Em... Em pha nước cho anh sao anh không uống? Anh lại đi rót nước uống như thế? Anh...

Trần nhún vai cắt lời nàng:

- Tôi tưởng cô rót nước cho người khác chứ!

- Nhưng thường ngày em vẫn rót nước cho anh mà.

Trần cười gằn:

- Biết đâu cô rót nước cho người khác bấy lâu nay mà tôi tưởng lầm là cho tôi?

Mai kêu lên:

- Anh Trần...

Trần lạnh lùng:

- Gì thế...?

- Anh... Anh... Như thế với em sao?

Trần hừ nhỏ:

- Tại người ta không tốt lành gì với tôi mà, phụ lòng tốt của tôi quá mà.

Mai chưa kịp nói gì thêm thì chàng bước sang phòng bà Hai luôn, nàng nằm vật lên giường, khóc rưng rức. Nàng vẫn im lặng không nói gì về chuyện oan ức của mình, nỗi uất ức trong lòng càng lúc càng tăng cao lên mãi, nhưng Mai vẫn ráng chịu một mình. Nàng không ngờ là vì yêu Trần mà nàng làm cho vợ chồng càng ngày càng xa cách nhau hơn, tình yêu của hai người bây giờ chỉ mong manh như sợi tơ trước gió, Trần sẵn sàng cắt đứt đi bất cứ lúc nào, trong khi Mai lại quá tiêu cực.

Trần thì tính tình quá nông nổi, chàng xét đoán một cách thật nông cạn với con người, người sâu sắc như Mai qua những lời ghen ghét của người mẹ lỗi thời.

Chàng lạnh lùng nhưng nhỏ nhen, để ý từng cử chỉ của vợ, thấy càng lúc, nàng càng ít nói chuyện với mình hơn thì cho rằng nàng muốn lánh xa mình. Nhưng chàng không nhớ rằng mỗi lần Mai nói chuyện với chàng, đều được chàng đáp trả lại bằng những lời nhạt nhẽo gần như tàn nhẫn như những gáo nước lạnh tạt vào mặt Mai, như thế làm sao nàng dám nói chuyện mãi với chàng. Rồi mỗi lần nàng nói chuyện với Cao, bà Hai đều nói lại với Trần, dĩ nhiên là không nói đúng câu chuyện bao giờ, bà nói đến nỗi Trần chắc chắn là Mai đã yêu Cao.

Một lần Mai chỉ nói với Cao hai câu:

- Tôi mệt mỏi quá rồi, không biết còn chịu đến bao giờ nữa.

- Tôi như chị một là nói với anh Trần, hai là hai người thôi nhau, như thế còn có hạnh phúc hơn.

- Không anh à, tôi vẫn yêu anh như thuở nào.

Và Trần nghe được là:

- Tôi chán anh lắm rồi, không biết sẽ thôi lúc nào.

- Đúng rồi, chị thôi là phải, người gì đâu mà ngủ ngờ...

- Vậy mà khi trước tôi tưởng là yêu anh, nếu gặp anh sớm thì...

Toàn là những mẫu chuyện được như thế lại thì làm sao Trần giữ mãi tình yêu với Mai được. Chàng chán đến cùng cực rồi.

Một hôm, thấy nàng ngồi trầm tư bên cửa sổ, nước mắt đầm đìa. Trần bĩu môi ngậm nhỏ:

- Hận ai, ai không biết

Giọt lệ vẫn dài rơi...

Mai vụt hỏi:

- Tôi mới đáng là người hận, anh biết em hận ai không?

- Thánh mới biết.

Chàng nhún vai rồi bước luôn ra ngoài.

Trần và nàng đã cách xa nhau quá rồi. Mai ngồi bệt xuống ghế, cơ thể như chìm ngấm trong đau khổ, tuyệt vọng, buồn rầu. Nàng lắc đầu nhẹ nhẹ, miệng lẩm bẩm:

- Anh Trần... Anh không nên nói thế, anh có biết đâu, em vẫn yêu anh như thuở ban đầu.

Nhưng không bao giờ Trần nghe những câu ấy vì chàng đâu còn muốn nghe những câu yêu đương tha thiết của nàng nữa. Ghen tuông và nghi ngờ làm cho Trần như mờ mắt, điếc tai đi phần nào, chàng như khép chặt cửa lòng, bỏ Mai bên ngoài, không cho nàng vào nữa.

Trong những ngày dài đầy buồn rầu và đau khổ ấy, một đứa bé ra đời khi cha mẹ chúng cách xa lòng.

Vì cơ thể Mai ốm yếu, tinh thần nàng bị khủng hoảng nên Oanh rất ẻo lả, nhỏ bé, không mũm mĩm dễ thương như bao đứa bé khác.

Mặc dầu Trần không mấy thương, nhưng chàng cũng chú ý nhiều đến Oanh biết đâu nó là con chàng thật.

Trong khi đó, vì sự ghen tức vô lý, bà Hai lại tìm cách làm cho Trần ghét bỏ luôn Oanh, cháu nội bà. Bà thường nói xa gần:

- Con bé thật kỳ, con thằng Trần mà không giống cha nó một chút, giọng giống nhà này không lẽ bị lai?

Ngôn ngữ, lợi khí của con người nơi phát ra những tiếng yêu thương đặc biệt của con người bây giờ được bà Hai tận dụng để làm một khí giới độc hại không kém gì các loại độc dược. Lần lần Trần mất vui, vì nghi ngờ mà chàng mất dần tình cảm đối với con, nhiều lúc chàng nhìn sững Oanh, nhìn thật lâu xem nó giống ai, có giống mình hay không?

Oanh rất khó nuôi, thường hay khóc, hay la, Trần rất bực dọc mỗi lần bị con quấy rầy. Mỗi lần Oanh khóc, chàng nạt nộ:

- Khóc... Khóc mãi tới ngày, nhức đầu muốn chết. Ừ, cứ khóc nữa đi, thử xem mày khóc tới chừng nào.

Mai rất nhạy cảm, nàng biết ngay là chồng không thích con. Nàng càng đau đớn hơn... Nhiều khi trời đã thật khuya, ôm Oanh trong lòng, nhìn ra cửa sổ nàng rơi nước mắt:

- Oanh ơi, con sanh ra làm gì trong khung cảnh này, chẳng thà mẹ chịu một mình còn hơn... Con thấy không, có ai thương mẹ con mình đâu, cả ba con cũng bị người ta lung lạc mà!

Thật ra thì Oanh cũng có chỗ dễ mến, nhưng vì Trần chỉ có những thành kiến xấu về con nên chàng nhìn Oanh ở những khía cạnh xấu do bà Hai đưa ra.

Còn Cao thì trái lại, chàng thấy tội nghiệp con bé vô cùng, chàng vô tình lại tỏ ra quá ân cần với nó, dẫu nó từng chút mà không ngờ rằng Trần và bà Hai đang nhìn sau lưng chàng với cặp mắt đầy nghi ngờ, ghen ghét khó chịu.

Bà Hai nhân cơ hội:

- Con Oanh cũng kỳ, nó thích thằng Cao ghê đi mà mẹ cũng lạ, từ trước đến nay mẹ chưa thấy thằng con trai nào thích con nít như thằng Cao khi đứa bé không phải là con nó.

Mấy mù giăng mắc khắp Hoàng Mai Trang, dông bão sẽ tàn phá hạnh phúc của gia đình này!

Và trận giông bão của trời đất đã mở màn cho dông bão trong gia đình của Mai và Trần.

Hôm ấy, bão thật to, từ trước đến nay chưa bao giờ có. Nhà cửa lung lay, cành cây thi nhau gãy đổ. Mưa to đông lớn như thế này cả ngày, thiên ám địa hôn. Mấy cành liễu ngoài vườn hoa ngã rạp, lá bay tơi tả như đàn bướm xác xơ. Mấy đóa hồng cũng gãy cành đổ lá, từng cánh bay tan tán, lẫn lốc dưới mặt đất. Hoàng Mai Trang cửa đóng then cài, gió vẫn luồn vào được, làm mái ngói kêu răng rắc.

Trần từ ngoài xường, chạy hết tốc lực về nhà, chạy thật nhanh vào cho khỏi ướt.

Vừa bước vào trong, chàng thấy Cao ăm Oanh ngồi trong phòng khách, đùa với con bé:

- Oanh đừng khóc, đừng la nữa nhé... Đừng sợ mưa gió bão dông gì cả, lớn lên làm nữ anh hùng mới được.

Mai thì đứng kề bên cầm chai sữa lắc lắc au nguội.

Trần tức giận vô cùng, chàng nhủ thầm:

- “Cha, hạnh phúc ghê ta!”

Chàng im lặng bước ngang qua mặt hai người, cởi chiếc áo mưa ướt sũng quăng mạnh lên bàn ăn.

Mai hỏi chồng:

- Mưa lớn lắm hả anh?

Trần hờ hững:

- Bộ em không thấy à?

Mai nói:

- Chị Lan nhà mình mới về nói nước sông dâng cao lắm, chắc bây giờ cầu sắt ngập rồi, vào làng cũng khó.

Trần lạnh lùng:

- Mặc xác nó, ngập cầu hay ngập gì cũng được đừng ngập gia đình này là xong.

Mai nhìn chồng ghen ngào, thấy tủi thân vô cùng dù nàng chưa biết Trần cau có về chuyện gì. Nàng ấp úng:

- Anh... Anh có sao không?

- Không sao hết.

Nàng cầm bình sữa đưa cho Cao, Cao vẫn còn bồng Oanh trong tay, cho nó bú.

Mai nói:

- Con Oanh sợ trời gầm cứ khóc hoài, em dỗ cũng không nín, vậy mà anh Cao bồng lên là nó nín khe.

- Hừ...

Trần nói giọng chua chát:

- Vậy còn đỡ à, nếu nó gặp tôi chắc nó khóc sập nhà này quá, thật là chán. Con cái gì mà làm cho tôi có cảm tưởng như tôi không phải là... Là người nó phải kính vậy.

Mai cau mày, Trần nói thêm:

- Nhưng còn Cao, lo gì.

Mai nhìn chồng:

- Anh nói như thế nghĩa gì?

Trần nhún vai:

- Không có gì cả, chỉ buồn cho em...

- Buồn cho em?

- Phải.

Mai ngơ ngác lẫn tức tối:

- Anh nói gì em chẳng hiểu gì hết.

- Đáng lẽ em không nên chọn anh làm chồng mà em nên chọn... Chọn người mà em thích đó.

Mai nhìn sững Trần, run giọng:

- Anh nói gì kỳ vậy, anh...

Trần cười mũi:

- Vậy là kỳ đó à?

Chàng nhìn thẳng vào mặt nàng, Trần có vẻ giận dữ ghê lắm, dường như bao điều giận hờn, nghi ngờ, phẫn uất trong lòng chàng đã bộc lộ ra hết. Chàng nói luôn:

- Tôi mong nếu cô muốn thân mật với Cao xin tìm chỗ khác, đừng ở trong nhà này, trước mặt kẻ ăn người ở Mai, dù sao cô cũng nên giữ thể diện cho tôi một chút chứ.

Mai lặng người:

- Anh Trần...

Nàng đã uất ức đến cùng cực rồi... Đôi môi run run, nàng nghẹn ngào uất ức:

- Anh Trần... Bộ anh nghi là em với anh Cao... Trời ơi! Cho đến cả anh cũng tin những lời vô tình đó! Người ta đồn đãi bấy bọ, người ta oán ghét em mà...

Trần nạt lớn:

- Đồn đãi bấy bọ à? Tôi nói là có bằng chứng chứ không bao giờ nói vô duyên cớ.

- Bằng chứng gì?

- Mẹ thấy cô và thằng Cao đang nắm tay nhau thân mật nhau, anh em, em anh với nhau mà... Trời ơi, khổn nạn!

Chàng xiết chặt vai Mai khiến nàng đau đớn vô cùng, người co rúm lại, như con gà con dưới móng điều hâu. Trần gằn giọng:

- Cô nói thật đi, Oanh là con ai?

Mai nghe như có tiếng sét vừa nổ sát bên tai nàng, nàng choáng váng mặt mày, tâm can như vỡ nát.

Bên ngoài đông bão vẫn đầy trời, mái ngói rung rung dưới những cơn gió thật vô tình.

Mai đứng run rẩy, nước mắt trào ra như suối. Nàng muốn nói nhưng nghẹn lời không nói được, nàng đã biết rõ, một điều mà nàng sợ nhất đã tới rồi, đời nàng tan nát rồi...

- Cô nói đi, nói mau lên.

Mai nấc nghẹn:

- Anh Trần... Anh tặc lăm!

Trần tát mạnh vào mặt Mai nàng ngã chúi xuống đất.

- Phải, tôi tặc lăm, tôi là một thằng ngu mà, tôi biết như thế, chỉ là kẻ bị cấm sừng làm sao không tặc?

Chàng nghiêng răng:

- Nhưng tôi không bần tiện.

Mai ngẩng lên, cắn chặt đôi môi đến rướm máu. Nàng run giọng, ấp úng nói không nên lời:

- Anh... Anh Trần... Tất cả cũng tại nơi anh, em vẫn luôn luôn yêu anh, vẫn tha thiết yêu anh... Nhưng trời ơi, như vậy là hết tất cả rồi, tại anh, anh sẽ thấy..., em sẽ chứng minh...

Trần hơi chùn trước những lời nói của nàng nhưng chàng nhớ tới những lời đốc thúc của bà Hai, chàng lại bĩu môi:

- Thật là đồ không biết xấu hổ.

Mai gượng đứng dậy, nói với tất cả uất nghẹn trong lòng:

- Anh Trần, em xin nói với anh một lần chót, anh đã hiểu lầm tất cả rồi... Em vẫn tha thiết yêu anh...

Trần lắc đầu:

- Cô phải nói là cô yêu cái tài sản này mới đúng.

Mai gục xuống, nàng thấy tất cả đất trời như sụp đổ hoàn toàn. Bên phòng kia, tiếng con Oanh khóc ré lên... Nàng cũng nghe tiếng the the của bà Hai:

- Hai đứa bay thật là tệ, anh em gần như ruột với nhau mà còn gây gổ vì con đàn bà trắc nết... Hừ...

Mai thấy cổ mình như nghẹn lại, nàng tối tăm mảy mặt rồi thiếp đi không còn hay biết gì nữa.

Nàng tỉnh dậy khi trời đã tối mịt, khoảng 3, 4 giờ sáng chi đó. Nàng vẫn còn nằm dưới đất, lạnh lùng.

Cơn dông bão bên ngoài đã lịm dần, nhưng mưa vẫn ào ào trên mái ngói, từng dòng nước lũ lượt rơi xuống đất nghe thật buồn...

Một lúc lâu, nàng vịn thành giường gượng đứng dậy quờ quạng tìm công tắc rồi bật đèn.

Nàng ngồi trên giường lặng thinh... Có lẽ mọi người đã ngủ hết rồi. Cuộc cãi vã ấy đã đến đâu và kết thúc thế nào nàng cũng không hề hay biết. Còn Oanh, tội nghiệp nó có làm gì nên tội mà bà nó lại nhấn tâm từ bỏ nó như thế?

Nàng gượng bước ra phòng Oanh, nó đang ngủ say trong nôi.

Chị Lan ngáp dài, nhìn thấy nàng vội vã đứng dậy:

- Thưa cô...

Mai nghẹn ngào:

- Chị sẵn sóc nó gím tôi... Tội nghiệp...

- Dạ...

Lan tưởng đâu đó là lời dặn sẵn sóc trong đêm này, chị đâu có biết đó là lời trần trối của người nữ chủ nhân đáng mến, đáng kính này.

Mai cúi xuống hôn con thật lâu, nước mắt nàng đầm ướt cả má Oanh.

- Ông đâu rồi?

- Dạ ngủ trong phòng khách.

- Còn Cao?

- Dạ đang thu xếp đồ đạc định ngày mai sẽ đi luôn.

Mai lặng thinh, nhìn con thật lâu, nước mắt bỗng trào ra khoé mắt, nàng thở dài:

- Con... Mẹ đi...

Chị Lan ngạc nhiên nhìn theo người chủ dụi hiên bước nhanh khỏi phòng...

Mai bước thẫn thờ xuống lầu, mở cửa vào phòng đọc sách. Nàng kéo ngăn tủ riêng lấy ra chiếc hộp nhỏ, bên trong là quyển nhật ký và những món nữ trang của Trần mua cho nàng.

Mai ngồi xuống bàn, mở hộp nữ trang lấy quyển sách đặt lên bàn đóng hộp trở lại.

Lật quyển sách nhật ký, nàng xé một trang giấy có nổi hình hoa hồng, đặt trên bìa sách viết:

”Anh Trần,

Em đi đây, vì chỉ có sự ra đi của em mới có thể cho anh hiểu được lòng em, trước khi đi xa vĩnh viễn cái thế giới đầy đau khổ này, em xin được phép nói câu:

- Em hận anh mãi mãi...

Sự đau đớn tột cùng do mẹ trực tiếp gây ra cho em và gián tiếp mượn tay anh gây cho em, em không khổ sở bằng bị anh hiểu lầm em không ngờ anh thiếu suy nghĩ đến thế.

Đây là quyển nhật ký ghi lại tất cả những gì em đã gặp, những cảm tưởng chân thành nhất của em, quyển nhật ký em viết bằng mực pha nước mắt mỗi lần trong phòng mẹ bước ra.

Xin anh nhớ một điều, em vẫn yêu anh, vẫn yêu anh hơn ai hết trên đời này. Nhưng tình yêu mình đã pha uất hận!

Những món nữ trang em để lại đây là những món mà em yêu quý nhất vì chính tay anh mua tặng em, nhưng em nhận thấy mình không xứng đáng giữ qua câu nói:

- “Cô yêu gia tài này thì đúng hơn.” Của anh.

Em xin anh giữ lại để trao ột người đàn bà xứng đáng khác.

Trước khi mượn dòng nước rửa mối hận trong lòng em chỉ còn một nguyện ước chót là xin anh thương gím Oanh, nó chẳng có tội tình gì cả em cũng chẳng có tội. Chắc chắn là như thế, nhưng em xin nhận tất cả hình phạt, tất cả hình phạt do mẹ và anh ban xuống, em không muốn kẻ chịu đau khổ sau em là con của chúng mình, em lập lại là CON CỦA CHÚNG MÌNH.

Vợ của anh,

Mai

Tuyệt bút!”

Mai bỏ viết xuống, cắn môi, nước mắt đã thấm ướt lá thư cuối cùng của đời nàng.

Nàng đứng lên, với tay ngắt một cánh hoa hồng vẫn còn tươi trong bình, gắn vào túi áo rồi mở cửa bước ra, đi luôn ra sân.

Vườn hoa hồng đã tan nát, cánh hoa còn trơ lại cùi xơ xác, hoa rụng đầy sân, lênh bênh trôi dưới cơn gió.

Chiếc áo bay phấp phất dưới gió đêm, Mai rút người vào, rùng mình khe khẽ. Nàng nhìn lại Hoàng Mai Trang lần cuối cùng rồi thở dài, bước đi, những bước vĩnh viễn rời xa...

Hai giòng lệ chảy dài, nóng hổi, vị mặn mặn hòa với nước mưa thấm ướt mặt nàng. Trời vẫn mưa, mưa mãi, trong vườn hoa, từng cánh hồng vẫn tiếp tục rã tan, tan rã...

10. Chương 10: Chương 10

Cơn dông bão trong lòng cũng như trong trời đất ấy đã trở thành dĩ vãng, một dĩ vãng quá xa xưa rồi.

Sương thưa mình tỉnh dậy, nàng chớp chớp mắt, thấy mình đang nằm ngủ trong phòng riêng, phòng của cô giáo Sương. Bình hoa hồng trên đầu giường vẫn phảng phất mùi hương nhẹ nhẹ, mùi hương nàng yêu mến. Nàng ngồi dậy bốp trán khó chịu, đầu nhức vô cùng.

Bây giờ nàng là Sương, là cô giáo Sương rồi, còn Mai đã chết từ lâu, chết từ đêm mưa gió năm nào. Nàng nhìn lại, thấy Trần đang ngồi mở to đôi mắt, như cố muốn thấy được nàng. Nàng thở ra, Trần vội bước tới:

- Mai... Em...

Sương lùi lại, sát vào vách, cau mày:

- Thưa ông, ông gọi ai?

- Mai ơi...

Giọng chàng tha thiết vô cùng, chàng đưa tay tìm nàng, nắm được tay nàng và nắm mãi, không bỏ ra nữa, như sợ nàng tan biến mất.

Chàng cúi đầu, giọng đầy sự hối hận:

- Mai... Hãy tha thứ cho anh...

Trần thở hào hển:

- Hơn mười năm nay, anh đã chịu biết bao đau khổ rồi, anh nghĩ như thế tội anh chưa đền bù được sao? Mai... Suốt mười năm nay, một năm 365 ngày, một ngày 24 giờ, mỗi giờ là 60 phút anh đau khổ, anh ăn năn, thật ra anh cũng không đủ can đảm để sống tới bây giờ, sống những ngày khốn nạn, nhưng anh phải sống để anh đền bù tội lỗi với em...

Nàng im lặng trong khi Trần cúi hôn tay nàng thật thắm thiết, chàng thì thào:

- Mai... Em vẫn còn sống... Anh điên lên vì sung sướng được mà.

Mai lặng thinh nhìn Trần, nàng thấy đứng đưng, trước nhiệt tình của chàng. Nàng chỉ thấy đau đớn trong từng hơi thở, từng câu nói của Trần từ nãy giờ, nó đã khêu gợi lại vết thương lòng quá đau đớn mà nàng đã chôn giấu từ mười năm nay. Đôi mi nàng uơn ướn, cảnh vật trước mắt như bị nhấn chìm trong suối lệ của Mai. Mai muốn rút tay lại nhưng không biết một sức mạnh vô hình nào không cho nàng rút.

- Mai... Em sẽ ở bên anh luôn bằng bất cứ giá nào anh cũng phải giữ em lại, dù chết cũng phải giữ em lại với anh...

Mai bỗng vùng mạnh:

- Ông buông tôi ra, tôi không phải là Mai, Mai của ông đã chết dưới cầu mười năm nay rồi, chết nhờ sự "sáng suốt" của ông mà.

Nàng nghẹn ngào, rơi nước mắt.

Trần cũng thấy trái tim mình đau quặn thắt, tất cả cũng chỉ tại chàng mà.

Mai nói thật nhanh:

- Tại sao ông cứ bảo tôi là Mai chứ? Mai đê tiện, Mai phóng túng mà ông từng chửi, mẹ ông từng mắng nhiếc đã chết rồi, chết cho vừa lòng gia đình ông rồi.

Trần biết Mai khó có thể tha thứ ỉn được, chàng ôm tai:

- Mai... Đừng nói nữa...

Sắc mặt trắng nhợt, chàng nghẹn ngào:

- Mai... Chửi anh nữa đi, em cứ làm gì cho anh đau, cho anh khổ, đau khổ bao nhiêu cũng được nhưng em đừng bỏ anh... Mai, đừng bỏ anh ghen em. Anh van em mà.

Chàng mân mê cánh tay, đôi vai nàng như cố tìm lại hình ảnh của người vợ năm xưa. Chàng vuốt má nàng:

- Mai... Em vẫn còn sống đây mà, anh biết lắm mà... Tử thần đâu thể cướp được một người như em...

Mai lạnh lùng:

- Yêu cầu ông đứng đắn, ông không có quyền đụng chạm vào người tôi, ông biết không?

Trần buông tay, sắc mặt đau khổ đến tột cùng. Chàng thở dài:

- Anh biết, tội anh nặng lắm...

Mai cười gằn:

- Đợi cho người ta chết rồi ông mới biết thì sướng quá rồi. Nói thật với ông, trong suốt mười năm nay, không lúc nào mà tôi nguôi hận, dù chỉ trong giây phút.

Nàng thở ra:

- Nhưng tôi bây giờ là Sương, tôi hoàn toàn không phải là con người đã chết đuối trong đêm mưa gió. Tôi đâu có hành động gì gọi là rửa hận đâu, tôi là người khác mà.

Nàng chưa chất tiếp:

- Tôi yêu cầu ông một lần chót, ông hãy tránh xa tôi, ông không có tư cách, ông hiểu chưa?

- Mai ơi...

Chàng ôm mặt:

- Trời ơi, làm thế nào Mai tha thứ cho tôi được nè trời, tôi biết làm sao?...

- Không, không bao giờ tôi tha thứ cho ông cả.

Trần ngẩng lên:

- Mai... Em hãy để cho anh một khoảng thời gian để chuộc lỗi, có được không Mai?

Nàng lạnh lùng:

- Không, ông sẽ không có một khoảng thời gian nào cả, đáng lẽ ông không nên biết tôi là ai, không nên rước ông Cao lại. Bây giờ, tất cả đã lỡ hết rồi, tôi phải ra đi, đi lập tức.

Mai như nhớ ra điều gì:

- À, anh nói cho tôi biết là đêm hôm ấy trong Hoàng Mai Trang hoang tàn, anh có biết là đã chụp được tay tôi không, chụp tay cô giáo Sương đó không?

Trần chớp mắt:

- Lúc ấy tôi hoang mang không dám quả quyết. Nhưng tôi hy vọng người đó chính là Mai.

Mai cười:

- Anh dùng mưu đồ để lừa em vào tròng hả? Đến lúc nào anh mới quả quyết em là Mai?

- Lúc anh bệnh mê man, khi tỉnh dậy biết Mai đang ngủ trên ghế, và bác tài cũng bảo trong đêm ấy, khi về Mai có đánh rơi một cánh hoa hồng ở Hoàng Mai Trang, lúc đó anh quả quyết ngay.

Trần hút một hơi thuốc:

- Anh nghĩ lại, so sánh giữa cô giáo Sương và người vợ cũ thì anh biết ra ngay.

- Rồi anh gọi anh Cao về?

Trần gật đầu:

- Để cho em không tránh né anh được nữa và cũng để biết chắc em là Mai.

- Thì bây giờ anh đã biết.

Nàng trầm giọng:

- Nhưng em đã có ý định từ trước là hễ khi nào bị nhìn ra, là em phải rời khỏi nhà này ngay.

Trần khẩn thiết:

- Mai... Anh không có ý định là sẽ được em tha thứ, nhưng em hãy nghĩ tới con Oanh.

Mai bỗng cau mày, giọng nàng hơi bức tức:

- Đừng đem con ra nói.

Nàng bước lại bên cửa sổ:

- Tôi không muốn anh xem Oanh như một vũ khí để thắng, để thuyết phục tôi.

Trần lắc đầu:

- Mai... Anh đâu nghĩ thế.

Mai cười buồn:

- Anh yêu thương gì con Oanh đâu!

Trần thở dài:

- Em ở đây hôm rày chắc cũng thấy nỗi khổ tâm của anh. Anh muốn lo cho nó lắm. Nhưng chỉ trong phạm vi của người mù thôi, em cũng nên hiểu gím anh.

Mai nhún vai:

- Thì nếu anh yêu thương nó thật tình em nghĩ là cũng đủ rồi, cha lo cho con cũng đủ...

- Anh không muốn nó thiếu tình mẫu tử.

Mai không biết trả lời thế nào, Trần đã nói trúng chỗ yếu của nàng, nàng không thể nói gì thêm. Đâu thể nào nàng nhẫn tâm bỏ Oanh! Mặc dầu ngoài miệng cứng rắn, nhưng trong lòng Mai đã mềm nhũn. Nàng sẵn sàng hy sinh tất cả cho Oanh chứ nàng không thể rời xa Oanh được. Mai vịn vào thành cửa sổ, thấy se sắt trong lòng.

Cao nói:

- Chị nên ở lại, chị Mai à. Bây giờ tôi dám chắc anh Trần sẽ hy sinh tất cả để cho con Oanh được gần mẹ nó.

Trần gật đầu:

- Phải.

Chàng đứng dậy, lần mò đến bên Mai:

- Chỉ cần Mai ở lại thôi. Anh bắt cần tất cả.

Mai lặng thinh hồi lâu:

- Thật thế không?

Trần quả quyết:

- Em đặt điều kiện gì cũng được.

- Anh sẽ ăn năn khi nghe điều kiện của em, anh có chắc sẽ giữ lời hứa không?

Trần gật đầu:

- Anh sẽ giữ lời hứa.

Chàng tiếp:

- Em ra điều kiện đi.

Mai gật đầu:

- Trước hết, em là Sương chứ không phải là Mai, anh không được gọi em là Mai, mà phải gọi là Sương, cô giáo Sương, cô giáo kèm riêng cho con Oanh. Anh bằng lòng chứ?

- Anh bằng lòng...

Mai tiếp, giọng cứng rắn:

- Và anh không được đụng chạm tới người em, cũng như không được tỏ tình cảm gì cả.

Trần thở ra:

- Mai...

Mai cười chua chát:

- Anh bằng lòng không?

Trần cắn môi:

- Được... Anh bằng lòng.

- Và chuyện cần thiết nhất là em không muốn ai biết chuyện này ngoài ba chúng ta, chúng ta phải thận trọng giữ được hiện trạng này mãi, anh chịu chứ?

Trần gật đầu.

Mai suy nghĩ rồi tiếp:

- Còn một điều chót nữa.

Trần lo lắng:

- Điều gì?

- Anh phải hoà thuận với Lan.

Trần ngạc nhiên:

- Em bảo sao?

Mai dần mạnh từng tiếng:

- Anh phải hoà thuận với Lan, vì Lan là vợ anh, nếu không có em thì gia đình anh đâu có chuyện gì đáng tiếc, hơn nữa, em biết Lan rất yêu anh, tại tánh nàng hơi nóng.

Trần lắc đầu:

- Em nỡ làm khổ anh như vậy sao Mai?

Mai nhắc:

- Sương, em là Sương.

- À... Sương, sao em lại đặt điều kiện đó nữa? Anh... không đồng ý với em về điểm đó.

Sương lắc đầu:

- Không, ở đây chỉ có em đặt điều kiện, anh thi hành hay không là tùy anh.

Trần khẩn thiết:

- Anh van em... Mai... Hãy bỏ qua tất cả lỗi lầm của anh.

Tình cảm và lý trí đang đẩy nàng về một hướng. Mai không làm sao cưỡng lại được. Bỗng nàng chợt nhớ đến Oanh:

- Ủa, con Oanh đâu rồi?

Từ khi nàng ngắt xỉu tới giờ cũng khá lâu, Mai không thấy Oanh ở đâu cả.

- Anh Cao đã đưa nó đi chơi, nó là con nít...

Trần đứng lên:

- Thôi, Mai xuống ăn cơm chiều đi...

Mai khó chịu:

- Tôi không đói, tôi không muốn ăn uống gì cả.

Trần nói:

- Để tôi bảo chị Châu chuẩn bị thức ăn sẵn, chừng nào Mai muốn ăn thì ăn, từ sáng tới giờ hình như Mai chưa ăn gì mà.

Chàng quờ quạng bước ra cửa, gần tới khuôn cửa, Trần bỗng ngừng lại gọi:

- Mai!

Mai lắc đầu, chậm rãi:

- Gọi tôi là Sương, Mai đã chết rồi.

Trần lẩm bẩm:

- Sương à... Sương...

Rồi bỗng một tia hy vọng loé lên trong óc chàng:

- Phải Mai đã chết với khoảng đời đau khổ cũ, bây giờ Sương với cuộc đời mới vui tươi.

Mai cười gần:

- Chưa chắc là vui tươi đâu. Tôi đang quyết định có nên rời khỏi nhà này ngay bây giờ hay không đây.

Trần kiên nhẫn:

- Chuyện ấy chúng ta sẽ bàn sau. Bây giờ, Mai nên xuống ăn một chút gì đi cho lại sức.

Trần bỗng thấy không còn sợ những trở ngại, khó khăn nữa, chàng như phục hồi được cái khí phách mà chàng đã mất từ khi mất Mai, khiến chàng ngán ngại, sợ gian nan.

Đêm lần về khuya, Oanh đi chơi ngủ say trong lòng Cao, chàng về đặt nó lên giường. Con bé ngủ say trong giấc ngủ nhiều mộng đẹp nên thỉnh thoảng lại nhòe miệng cười, nó có biết đâu gia đình nó đang trở mình trước một biến động dữ dội vô cùng.

Sương cũng như mọi ngày, qua phòng Oanh sửa lại giường ngủ, thay đồ ngủ cho Oanh.

Oanh hé đôi mắt:

- Chúc cô ngủ ngon như mọi đêm.

Sương mỉm cười, hôm nay đi chơi suốt ngày, con bé cũng không quên câu chúc ngủ ngon cho nàng như thường ngày. Đợi cho Oanh ngủ say lại, Sương đứng lên bước trở về phòng mình, đôi mi uơn ướn. Một lúc, nàng bước xuống phòng khách theo lời mời của Trần. Trong nhà chỉ còn Trần, Cao và nàng vẫn còn thức, mọi người khác đều đã ngủ say. Trần và Cao tới giờ cũng chưa dám tin chắc là mình đã gặp Mai, người đàn bà đã chết từ bao lâu nay.

Cao kể lại những việc khi trước:

- Lúc đó, không thể nào mò vớt xác chị được hết, vì nước chảy rất nhanh, rơi xuống thì nước cuốn đi xa lắm rồi, mấy người dân chài bảo rằng như thế ấy chắc chắn xác chị sẽ chìm tận đáy, mà ở xa lắm, làm sao mò được. Nhưng tôi khi ấy lại không tin là chị có thể chết được. một người như chị làm sao chết như thế được. Thế mà hai tuần sau, quá vô vọng nên tôi ngỡ rằng chị... đã...

Trần chận ngang:

- Không, đâu bao giờ tôi nghĩ là Mai chết, bằng chứng là những tháng sau đó, tôi về Saigon đi khắp quán rượu, các vũ trường, hy vọng Mai trong lúc buồn...

Mai cười chua chát:

- Ông tưởng tôi sẽ bước vào con đường cũ, truy lục hả ông? Thưa ông, khi còn làm vũ nữ, tôi cũng đâu làm điều gì xấu ngoài việc nhảy với bất cứ người đàn ông nào. Nhưng tôi không bao giờ quay lại cái nghề nhục nhã ấy đâu...

Trần lắc đầu:

- Không... Vì trong cơn bối rối, tôi nghĩ ngợi không chính chắn, hơn nữa, tôi vào ấy như một đứa bé làm việc với hy vọng hảo huyền. Nhưng dù sao cũng là hy vọng.

Chàng hút một hơi thuốc dài:

- Lúc đó... Anh như người lãng trí...

Cao cười:

- Còn gì nữa mà không lãng trí.

Chàng vẫn giữ nụ cười, nhưng đã nhuốm vẻ buồn, một vẻ buồn xa xăm của quá khứ:

- Tôi nhớ hôm đó, tôi là người thức dậy sớm nhất, vì tôi đã có ý định phải ra đi. Đến cửa, tôi thấy cổng sắt ai đã mở rồi thì hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không chú ý lắm. Trên đường, nước ngập tới ống quyển, tôi nhớ là lòng thấy buồn khi nhìn vườn hoa không còn một cái nào nguyên vẹn. Trời lúc ấy mưa vẫn còn dầm dề, trận mưa rớt sau cơn dông bão đêm qua. Tôi vẫn đi, cúi mặt đi mãi đến nỗi suýt lọt xuống chiếc cầu sắt đã gãy làm đôi, nước chảy ào ào. Vừa ngẩng lên thì tôi trông thấy chiếc áo ngoài của chị, rõ ràng là chiếc áo màu xanh nhạt mà chị thường mặc. Tôi kinh hoàng, lặng người đi một chút rồi vọt như bay về nhà xem có chuyện gì đã xảy ra không? Vừa tới cửa thì anh Trần chạy ra như điên, ảnh chụp áo tôi hỏi có thấy chị ở đâu không. Tôi vội vã tóm tắt câu chuyện rồi hai đứa cùng hốt hải chạy ra cầu sắt.

Cao ngưng lại, hút một hơi thuốc thật dài...

Mai lặng thinh nghe câu chuyện trong Hoàng Mai Trang sau khi mình đã “chết”. Tay nàng cầm tách trà, nhắm từng chút, hương vị của loài trà xanh này thơm ngào ngạt, loại trà đặc biệt của gia đình nàng khi xưa.

Cao tiếp:

- Tới nơi, vừa trông thấy cái áo của chị là anh Trần đứng như trời trồng, mặt mày tái mét. Một lúc ảnh chạy đại tới, mặc dầu cầu đã sập, hai bên nối nhau bằng một thanh sắt nhỏ mà ảnh vẫn chạy như bay qua, chụp lấy chiếc áo rồi chạy về. Trong túi áo còn một cánh hoa hồng, chiếc mề đay hình trái tim của ảnh cho chị khi trước. Anh Trần đứng yên dưới mưa thật lâu, nước mắt cứ trào ra mãi, rồi ảnh định nhảy xuống sông tìm chị. Nước chảy thật mạnh, nhảy xuống chắc chắn là sẽ chết, tôi ôm chặt ảnh, ảnh đánh tôi túi bụi, hai đứa ôm nhau vật lộn trên đầu cầu.

Cao nhìn Mai:

- Chắc chị cũng biết được những chuyện sau đó chứ gì?

Mai vẫn im lặng, mắt nhìn mông lung vào màn đêm mù mịt, ôn lại cuốn phim dĩ vãng.

Cao tiếp:

- Bác tài chạy ra kịp thời chứ tôi lúc ấy không giữ nổi anh Trần. Ảnh mạnh kinh khủng, một người phụ nhau định lôi ảnh về. Nhưng lúc đó ảnh lại tỉnh ra. Ảnh nói giọng cương quyết: “Khoan, đừng về, tôi biết vợ tôi còn đâu đây, Mai còn vương vấn đâu đây. Mai không chết đâu, tôi chắc chắn như thế”. Vì thế, tôi phải điện thoại cho cảnh sát, mấy người trong xóm cũng kéo ra giúp, có mấy ông dân chài lên thăm bà con trong xóm, lặn cả giờ đồng hồ để kiếm chị, cảnh sát cũng tìm thật lâu nhưng chẳng có kết quả gì, ai cũng bảo: “Nước chảy như vậy thì xác cô Mai chắc trôi đi xa lắm rồi, kiếm không được đâu”. Liên tiếp mấy ngày sau, ngoài khoảng thì giờ lớn để ngồi trong bót lấy lời khai thì chúng tôi đi dọc theo bờ sông để tìm, nhưng tìm mãi vẫn không thấy gì cả.

Mai im lặng mãi, nhưng tách trà trong tay nàng rung động vì những giọt lệ rơi vào...

- Rồi anh Trần ngã bệnh, bệnh thập tử nhất sinh hôn mê liên tiếp mấy hôm tưởng đã đi luôn rồi chứ. Khi lành bệnh thì ảnh lại thành như lãng trí, đi thất tha thất thểu ngoài đường. Ảnh thường bảo tôi lên xe với ảnh, ảnh lái thật bạt mạng, đi khắp các vũ trường, nhà hàng, quán ăn nhưng không gặp. Tối nào ảnh cũng nằm trong phòng khách, đọc đi đọc lại cho tới sáng, người trong nhà đều tưởng ảnh điên rồi.

Cao ngưng lại một chút, Trần dựa vào sa lon gương mặt như rắn lại sau làn khói thuốc mịt mờ.

Cao lắc đầu:

- Thật anh Trần cũng cố chấp, khi trước anh cố chấp với chị vì bác bao nhiêu thì sau này anh cố chấp với bác vì chị bấy nhiêu. Ngay cả lúc bệnh, bác săn sóc thì anh cứ quay mặt vào tường, không thêm nói một lời, thật lúc đó tôi thấy tội nghiệp bác hết sức. Dù sao, mọi chuyện bác làm cũng vì thương anh cả. Rồi khi anh Trần lành bệnh, anh cũng chẳng thêm nói với bác một lời nào cho bác vui được. Tới khi mà con Oanh bị sưng phổi, hấp hối trên giường, tưởng chết không hà, lúc đó anh Trần và bác cùng trắng đêm săn sóc con bé, anh mới chịu nói chuyện với mẹ. Tới khi ấy là trong gia đình ai cũng định là chị chết rồi. Nhưng trong Hoàng Mai Trang, tất cả người ăn kẻ ở đều thương mến, tiếc nuôi chị, đến nỗi có người còn bảo thỉnh thoảng chị hiện lên thấp thoáng đó đây nữa... Những ngày đó là những ngày buồn thảm và dài nhất đời tôi, vì thế nên sau thời gian ở lại vì tai nạn của chị, tôi ra đi đầu anh Trần cố thuyết phục tôi ở lại nhưng tôi cũng đi Đà Lạt để hùn vốn với mấy người bạn quen mở hãng.

Cao ngừng giây lát, ngẩng mặt lên nhìn Mai, đầu đôi mi nàng ướt ướt, nhưng sắc mặt nàng vẫn sâu sắc, khó đoán được tình cảm trong lòng nàng ra sao.

Cao hộp một ngụm trà:

- Đó, sau khi chị đi cho tới ngày tôi đi, có những chuyện biến đổi đó xảy ra.

Trần ngồi thẳng lên:

- Bao nhiêu đó mới chỉ là giai đoạn mở đầu hà, những chuyện sau này còn đáng sợ hơn. Sau khi Cao đi, tôi thấy một ngày dài như một thế kỷ. Tôi mất thêm người bạn quý. Trời ơi! Thật là một hình phạt nặng nề khi phải sống trong sự hối hận, đau khổ, nhớ nhung triền miên ray rứt suốt ngày quanh tháng.

Trần búng mẩu thuốc ra cửa sổ:

- Nhiều lúc tôi có ảo giác như Mai trở về với tôi, có khi nằm trên sa lon, tôi thấy Mai bước đến bên tôi nhưng hễ tôi ngồi dậy là nàng biến mất, như thế mãi. Vì những ảo giác như thế, tôi càng tin chắc là có phần hồn của Mai ở gần mình, thỉnh thoảng tôi ngồi nói chuyện một mình, tưởng tượng như đang nói với Mai, vì thế những người làm công càng tin chắc là trong Hoàng Mai Trang có Mai hiện lên. Rồi một đêm, Lan đi phố khuya về, chạy ào vào nhà hào hển nói là thấy có người cắt hoa hồng, càng làm cho tôi nghĩ ngợi hơn về con người ở thế giới bên kia. Tôi đi hỏi nhiều người lớn tuổi, họ đều xác nhận là linh hồn vẫn tồn tại sau khi thể xác bị hủy diệt, và linh hồn có thể về những nơi khi sống họ thường ở. Điều đó làm tôi tin tưởng là Mai thường về nhà và những ảo giác lại sinh ra càng nhiều, lời đồn đãi ma quái càng đi xa. Nhiều lúc tôi thầm nghĩ: “Có lẽ Mai chỉ phá mình chứ không hiện hình ình tạ lỗi, hay là nàng hiện hình không được?” Nghĩ thế nên tôi muốn tìm cách làm thế nào để thấy được Mai nên gởi mua tận ngoại quốc những sách về khoa thần học, nghiên cứu về cõi hư vô. Vì thế ban đầu tôi cầu cơ, nhưng sau đó để thấy được hình ảnh người chết, tôi theo cách phủ vải đen khắp phòng vào buổi tối, thắp một ngọn đèn ‘cây trắng rồi ngồi lim dim mắt trên chiếc ghế độc nhất trong phòng để chờ Mai.

Trần lắc đầu thiếu não:

- Tôi thật là ngu, nhưng vì quá tin tưởng nên tôi cứ làm thế một cách kiên nhẫn, kéo dài một tháng mấy...

Mai có vẻ cảm động, sắc mặt nàng hoà dịu hơn trước, Cao nhận ra ngay điều này.

Giọng Trần vẫn đều đều:

- Rồi sau đó, tôi lại để ngọn đèn nhỏ hơn, để một năm rưỡi vậy đó. Để rồi đến một đêm, chiếc ghế tôi ngồi bị gãy, tôi bất tỉnh... Khi tỉnh dậy tôi thấy mình đang nằm ngoài vườn hoa, xung quanh tiếng người nhốn nháo ồn ào... Xung quanh tôi, Hoàng Mai Trang đang cháy sáng rực, từng cột nhà cong lại, gục xuống... Tôi ngơ ngác la lên, Lan nói rằng ngọn đèn sắp trong phòng tôi bị chiếc ghế gãy nên ngã xuống, bắt vào thảm trải đất, cháy nhà luôn, người ta lôi tôi ra trễ nửa phút là vong mạng rồi. Biết mọi người trong nhà đều thoát nạn, tôi cũng an lòng, nhưng nhớ lại quyển nhật ký của Mai, tôi lại chạy băng vào, lôi ra chiếc hộp nữ trang cùng quyển nhật ký, khi chạy ra thì nhà đổ, tôi bị một thanh lửa chạm mạnh vào đầu, nhưng thoát ra được. Rồi không còn thấy gì nữa. Khi vào bệnh viện bác sĩ bảo là thần kinh mắt bị hư, nếu giải phẫu thì có nhiều hy vọng nhưng tôi không chịu. Tôi nghĩ rằng có sáng mắt cuộc đời tôi cũng không có nghĩa lý gì cả khi mất Mai vĩnh viễn. Tôi giữ y cảnh hoang tàn đổ nát của Hoàng Mai Trang mà cất lại một ngôi nhà

khác tức ngôi nhà hiện tại này. Hai năm sau, tôi cưới Lan, nhưng tâm trí vẫn để cả nơi Mai, sau khi cháy nhà, tôi vẫn còn tin tưởng ở linh hồn Mai nên thường đến Hoàng Mai Trang để chờ đợi luôn...

Chàng thở dài:

- Nhưng chờ đợi suốt một thời gian dài, mãi đến bây giờ đã mười năm Mai mới trở lại mà bằng xương bằng thịt...

Mai vẫn cầm tách trà kề sát môi mình, tách trà đã lạnh ngắt từ lâu nàng cũng không biết.

Cao nhìn nàng:

- Nhưng... Chị Mai, làm sao chị sống lại được? Hơn nữa, khi bỏ nhà ra đi như thế, chị sống bằng gì?

Mai mỉm cười chua chát, nàng im lặng đứng lên, bưng tách trà bước lại gần cửa sổ, nhìn ra ngoài...

Đêm đã khuya, cảnh vật như chìm trong làn khói đục mù sương vẫn mỗi lúc một dày...

Khúc phim dĩ vãng như quay lại một lần nữa trong đầu Mai, với một giọng xa vời, nàng nói:

- Câu chuyện của tôi thì rất đơn giản, vì tôi đâu có tự tử, hay đúng hơn, tôi chưa tự tử được...

Nàng quay đầu lại nhìn Trần:

- Đêm ấy, nước sông chảy cuộn cuộn, cảnh vật thì mù tịt bão dông, thật là rùng rợn...

Cao lên tiếng:

- Nhưng sao chiếc áo mưa của chị lại dính trên lan can, rõ ràng là áo của chị mà.

Mai thở dài:

- Tôi đâu phải sợ chết mà không tự tử, lúc ấy cái chết hay sống đã vô nghĩa rồi. Tôi đâu muốn sống mà khổ ải mãi thế, thà chết còn nhẹ nhàng hơn. Lúc ấy, dòng nước cuộn chảy đối với tôi là một chiếc giường êm ấm đưa tôi đến một giấc ngủ yên lành, bất tận. Tôi đứng trên lan can cầu nhìn xuống và hơi ngạc nhiên, không ngờ dòng nước lại chảy xiết như thế, chưa bao giờ tôi thấy nước sông chảy ghê gớm đến thế. Chiếc cầu rung rinh như oằn oại giữa cơn cuồng loạn của dòng nước đen sì sì... Tôi nghĩ: “Như vậy là thế nào cầu cũng sụp đổ, chắc nó đang sụp từ từ cũng nên.”

Mai bưng tách trà bước lại sa lon, Cao nhìn nàng, chờ đợi, Trần cúi xuống mỗi một điều thuốc khác nữa.

- Tôi đứng thật lâu trên cây cầu, lắng nghe tiếng nước chảy thật mạnh dưới chân, tôi nhón chân leo lên lan can cầu để nhảy xuống thì...

Nàng ngồi xuống sa lon, tạo một khoảng yên lặng cho hai người ngồi đối diện chú ý vào câu chuyện hơn nữa:

- Chiếc cầu bỗng run lên dữ dội, tôi nhìn ra đầu cầu, cảm thấy đang chú xuống lần lần, và tôi đứng đấy biết rằng không cần nhảy nước cũng sẽ cuốn tôi đi, rồi tôi lần lần đi tới nơi cầu bị sụp, nước từ từ lên tới đầu gối, tới đùi, rồi gần như tôi lội... Sức nước dán sát tôi vào thanh sắt ở giữa cầu, tôi phải cởi áo mưa để khỏi vướng. Rồi vụt một cái, tôi thấy mình bị tung ra thật nhanh cuộn tròn dưới làn lũ. Tôi chờ đợi, nhưng một vật gì luồn qua dưới bụng tôi, tôi nhìn lại thì thấy một mảnh ván lớn, bị sức nước làm xoay tít, quay tôi theo như chong chóng. Tôi ngất đi một lúc, khi tỉnh giấc khoảng 6 giờ sáng, thấy mình nằm trên bờ sông, mảnh ván còn nằm gần đó. Lúc ấy, trong tiềm thức tôi như nói với tôi: “Mai... Tại sao mày không chết, tại sao miếng ván nhỏ như thế lại không bị chìm giữa những xoáy nước khổng lồ? Mày chưa chết được đâu, hãy sống nữa đi, sống cho hết cuộc đời đã...” Tôi nằm dài xuống, ngẫm nghĩ: “Ồ nhỉ! Tại sao mình chưa chết?” Tôi ngẩng nhìn mặt trời rồi tự hỏi, tại sao mình phải chết? Chết để làm gì?... Rồi tôi như một con ve thoát xác, thành một thân ve khác, tràn đầy nhựa sống... Tôi đã vượt qua dòng nước thật dữ dội, bây giờ, tôi không phải là Mai nhu nhược, chịu khuất phục với hoàn cảnh nữa, tôi là một con người khác, con người không chịu khuất phục bất cứ việc gì. Tôi nghe có tiếng nước chảy ào ào dưới sông, tôi nghe tiếng gió gào thét và tôi đã nắm chặt tay, cắn răng: “Mai... Mai... Người đã chết dưới cầu này rồi. Bây giờ ta là một người mới”. Rồi tôi quay mình đi thẳng về phía thành phố.

Mai lặng thinh thở một hơi dài, Trần ngồi lặng thinh như thu mình trong ghế sa lon, tàn thuốc rơi trên áo chàng, điều thuốc đã bị quên lãng từ mấy hơi đầu. Rồi chàng ngẩng đầu lên, chớp mắt, vẻ mặt đầy tin tưởng chứ không đầy thất vọng như bao lâu nay.

Mai tiếp:

- Hai tiếng đồng hồ sau, tôi đến thành phố với chiếc xe bò chở cải mà tôi đã quá giang. Một mình, tôi không dám vô khách sạn, nên tôi suy nghĩ một chút rồi đi thẳng lại bến xe đò... Lúc ấy, tôi mới nhận thấy mình may mắn vì khi đi, tôi vô tình chụp ví da theo thói quen nên còn một số tiền khá lớn và một mớ giấy tờ đầy đủ. Tôi lên một chiếc xe đò về miền Tây, lúc ấy tôi cũng không biết mình về nơi ấy làm gì. Tôi chỉ muốn đi thật xa, để không ai tìm được tôi nữa và phải nhận là tôi đã chết... Tôi đã quyết tâm không bao giờ trở lại Hoàng Mai Trang nữa. Đến Cần Thơ, việc đầu tiên của tôi là mua một bộ đồ thường, tìm một khách sạn nhỏ ở trọ, tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ một giấc thật ngon, không bận tâm gì cả. Thức giấc, tôi tính ngay chuyện sống trước mắt. Gần 50 ngàn trong bóp không đủ nuôi tôi lâu được, phải tìm việc làm và một căn nhà nhỏ để ở. Nhất quyết không xài phạm vào số tiền dự trữ. Tôi phải đi làm ngay hôm đó với nghề bán rong trong chợ, bánh ngọt và kẹo. Sáng tôi bán, chiều đi tìm việc làm, nhưng chẳng được. Cho đến ba, bốn ngày sau, tôi gặp lại một người bạn cũ, học chung từ đệ thất đến khi lấy hai cái tú tài. Nhà chị ấy cũng gần chợ tôi không cho biết hoàn cảnh thực mà chỉ nói là gặp cơn sa sút, tìm việc gấp không được phải tạm bán bánh như thế cho đỡ.

Trần khẽ thở dài, Mai nhìn chàng rồi tiếp:

- Chị ấy thương hoàn cảnh tôi nên sốt sắng đề nghị là nên về ở chung với chị ấy cho đến khi nào có việc làm đúng khả năng đàng hoàng, không cần phải bán dạo như thế.

Mai ngưng lại một lúc rồi tiếp:

- Chị ấy đang lo thủ tục xuất ngoại với học bổng của chánh phủ, ba của chị ấy cũng là nhân viên cao cấp trong chánh phủ nên có lẽ dễ dàng, chỉ bảo: “Em lo thủ tục luôn thử xem”. Trong hoàn cảnh như thế, em thấy nếu xin được thì tiện vô cùng, sống trong cảnh vật khác lạ chắc cũng quên được phần nào chuyện cũ, được học thêm với học bổng của chánh phủ, tương lai càng thêm chắc. Nhưng nghĩ kỹ lại, em chẳng có bao nhiêu tiền để mang theo phòng thân, hơn nữa, tiền mua quần áo cũng gần sáu, bảy ngàn mới được một bộ, tiền đầu mua sách vở hàng năm, em đành... Bán chiếc nhẫn kim cương mới đủ...

Nàng liếc mắt nhìn Trần:

- Nhờ nó mà em đủ điều kiện để theo đuổi việc học vấn, có lẽ lúc anh tìm em ở các vũ trường Saigon thì em đã hàng ngày tới ngồi trong giảng đường đại học ngoại quốc.

Trần ngồi thẳng người, cảm động:

- Nhờ trời phật phù hộ chúng ta...

Chàng gật gù:

- Em bắt đầu cuộc sống mới trong khi anh sa vào địa ngục tối tăm, cũng là luật quả báo.

Mai nhìn Trần như tìm hiểu, Cao dúi tàn thuốc vào đĩa gạt, hỏi:

- Sao chị không ở luôn bên ấy, mà chị học xong chưa?

- Em nghiên cứu ngành giáo dục nhì đồng, luận án của em được giải nhì năm ấy, lấy xong bằng thạc sĩ, em dạy lại ngay trong đại học ấy suốt mười năm. Kể ra cũng chán vì chỉ có mình là người Vietnam mà vững hơn nhiều người nên cũng không được mấy cảm tình. Điều làm em khổ tâm nhất là con Oanh, cứ nghĩ tới nó luôn, ngày đêm nghĩ tới nó... Một giáo sư dạy chung với em trong đại học ấy tên tắt là Jacky đeo đuổi em và sau cùng em hứa hôn với anh.

Trần biến sắc, Mai tiếp:

- Em đã đổi tên lại là Sương, em không muốn mang tên Mai nữa, hơn nữa, tên ấy chỉ do cha mẹ nuôi của em đặt cho. Sau khi hứa hôn với Jacky, em lại càng nhớ Oanh nhiều hơn, nên cứ hẹn dây dưa với anh ta. Mãi sau cùng em nói thẳng là đã có con bên Vietnam và sẽ về thăm trong dịp nghỉ ba tuần sắp tới, nếu có thể sẽ

xin nghỉ luôn. Jacky thản nhiên bảo là nếu được, cứ đem Oanh về ở chung, nhưng em chỉ muốn nhìn được Oanh no ấm, đủ hạnh phúc là yên tâm kết hôn cùng anh chàng ngoại quốc. Dĩ vãng của em, Jacky không biết gì cả và cũng không buồn tìm hiểu, người ngoại quốc dễ dàng lắm, họ chỉ cần hiện tại. Và tháng năm rồi, em trở lại Saigon. Rồi em gặp lại anh trong một buổi chiều tháng năm tại Hoàng Mai Trang đổ nát. Em không ngờ là Hoàng Mai Trang đã thành như thế và cũng không ngờ là anh đã bị tàn tật rồi, cốt ý của em lúc đó chỉ là con Oanh mà thôi. Nhìn thấy anh tật nguyên, em cũng thấy khổ tâm, nhưng không muốn cho anh biết tung tích, em nghĩ là sau thời gian quá lâu ở ngoại quốc, giọng nói của em đã lơ lớ phần nào...

Trần lắc đầu:

- Em lầm rồi, ngay sau khi nghe câu nói đầu tiên, anh đã ngạc nhiên vô cùng, không ngờ có người mang giọng nói giống hệt em ngày trước như thế.

Mai mỉm cười:

- Và cũng hôm ấy, em gặp lại Oanh... Các anh không thể tưởng tượng được cảm giác rộn ràng, sôi sục của một người mẹ gặp lại con mình sau mười năm xa cách. Con bé gầy gò, ốm yếu nhưng lại hiền hậu, thật dễ thương. Nó lại mất mẹ, mất nửa tình thương trong đời. Em quyết định ngay là phải ở lại để săn sóc nó bằng cách này hay cách khác. Em biết là những người làm cũ đã nghỉ việc gần hết rồi, còn vài người cũng đã đi xa. Như anh Cao chẳng hạn, hơn nữa, em cũng đã khác trước phần nào nên em ở lại đây dạy cho trường tiểu học này. Dè dặt hơn, em ăn mặc khác hơn và đeo kính nữa...

Cao mỉm cười:

- Dù cho chị có cải trang thế nào đi nữa cũng không xong, y phục và thời gian đâu thể biến đổi chị được. Chị vẫn đẹp như thuở nào, nhưng mạnh khỏe sành sỏi hơn.

Mai nhìn Cao:

- Mai đã chết rồi anh à, tôi không phải là Mai, mà là cô giáo Sương, nghĩ thế nên tôi mạnh dạn vào dạy trong nhà này để được gần con tôi hơn, tất cả đều cho nó đó.

Trần nói:

- Khi Mai tới ăn cơm khách, anh nghĩ ngay là em rồi. Anh nghĩ tới 6, 7 phần nên mượn người dọn căn phòng y như trước, từ lâu anh không trồng hoa hồng vì sợ nó khơi lại kỷ niệm xưa, nhưng hôm đó anh chuẩn bị ngay một bình hoa hồng đó. Em xem, đâu phải anh hoàn toàn không nhận ra em đâu. Nhưng hình như em đã tìm đủ mọi cách để tránh né nhưng anh vẫn tìm đủ mọi cách chứng minh em là Mai của anh. Mai ơi! Anh dò lâu lắm rồi...

- Anh nghi ngờ từ lâu à?

- Phải, càng ngày anh càng nghi ngờ hơn. Hồi trước không thể chắc chắn là em chết được. Hơn nữa, anh quyết đoán hơn sau khi nghe lời của bác tài.

Mai ngạc nhiên:

- Hồi trước đâu có bác tài nào?

Trần cười:

- Phải, em không biết đâu, hồi trước bác lái xe cho xưởng mà, bác chỉ gặp vài lần nên không nhớ rõ, nhưng theo lời bác tả lại, anh chắc tới 8 phần.

- Hèn gì bác ấy gặp em là nhìn trân trân, ai ngờ là điếm chỉ viên của anh.

- Em đừng trách bác ấy, bác ấy rất kính mến em. Bác nói: “Ngay sau khi em vào ở nhà này, bác và chị Châu đã coi em như bà chủ rồi”.

Mai cười chua chát:

- Bà chủ? Xin lỗi... Tôi không dám.

Trần lo lắng:

- Không, người nói không dám phải là anh mới đúng.

Mai cười buồn:

- Đúng là loài người lộn xộn, khi còn cầm trong tay thì cho là xấu, ghét bỏ, tới lúc mất đi rồi thì tìm kiếm tiếc thương.

Trần gật đầu:

- Em nói đúng, nhưng bây giờ anh đã có kinh nghiệm, một kinh nghiệm quá đắt giá!

- Tôi không dám tin ai nữa hết.

Trần nhắm nghiền đôi mắt vô hồn lại, chàng nghe choáng váng mặt mày, câu nói mà chàng sợ nhất mong cho nó dừng tới nhất lại là từ miệng Mai vừa thốt ra rồi. Chàng van lơn:

- Mai... Đừng đi em... Anh van em mà.

- Không...

- Anh hứa là không bao giờ đụng chạm tới em trong suốt thời gian em chưa tha thứ cho anh, điều chánh hết là anh xin em đừng đi đâu cả, cứ ở lại đây...

Mai lắc đầu:

- Không được, tôi bây giờ không còn là một cô giáo kèm trẻ trong gia đình này nữa.

- Phải, Mai là chủ nhà này...

Mai chua chát:

- Thưa ông, tôi không yêu cái gia tài này đâu thưa ông, hình như tôi từng đau khổ vì nó rồi...

Trần ôm lấy đầu:

- Đừng nhắc lại chuyện cũ nữa Mai ơi... Về phần Lan, tôi sẽ ly hôn với cô ta tức khắc, có thể tôi sẽ giao hết xưởng trà lại cho Lan... Bây giờ tôi không có gì quan trọng bằng Mai, bằng tình yêu đang hồi sinh của chúng ta cả... Tôi sẽ ly hôn ngay...

Mai lạnh lùng:

- Đó là chuyện riêng của ông, đừng nói với tôi làm gì.

- Nhưng em không nên...

Mai gần từng tiếng:

- Tôi phải rời khỏi nhà này, tôi đã quyết định rồi ông à, đừng nói nữa vô ích...

Trần im lặng, sắc mặt trầm trầm, sự đau khổ đã đến sự tột cùng của nó, không còn biểu lộ trên gương mặt được nữa:

- Mai... Không còn gì để nói nữa sao Mai?

- Đúng.

Trần cúi đầu lặng thinh, vầng trán chàng như hằn thêm nhiều nét nhăn nheo, hai khoé mắt long lanh lệ.

Mai bỗng rung mình, nàng nhớ lại... Cách đây mười năm, gương mặt đau khổ ấy từng làm khổ nàng đến chết được. Phải... Người đàn ông ấy từng đóng vai chánh trong đời nàng, là một người yêu đáng mến nhất, là một người chồng biết thương yêu chiều chuộng vợ nhất... Và cũng chính chàng, một người chồng ghen tuông vô lối, mù quáng vì ghen tuông để tàn nhẫn, hạ nhục vợ đến uất ức phải tự tử. Tất cả cũng vì chàng yêu nàng...

Nàng nhìn chàng, rồi cũng không ngăn được dòng lệ chảy dài trên đôi má.

Chàng thở dài rồi nói:

- Em nói đúng, anh không có tư cách gì hết. Trước kia anh không ra gì, bây giờ anh lại là một kẻ tàn phế, còn em, trước kia em trong sạch, thanh cao, bây giờ em vẫn còn rục rở, anh làm sao... Làm sao đủ tư cách để xin em tha thứ...

Mai cau mày, những lời nói của Trần thật chí tình, đầy vẻ chua xót nhưng nàng biết mình đã bị chàng hiểu lầm, chàng tưởng nàng đang tự cao tự đại chăng? Chàng nghĩ rằng vì chàng tàn tật, nhưng nàng nào có khinh thị người mù đâu. Đó là một chuyện khác, chàng không nên ghép điều hận cũ, mối chảnh trong vấn đề.

Trần tiếp:

- Vì thế, tôi không khi nào dám ép buộc Mai, nhưng còn Oanh, Mai không nghĩ tới con sao?

Mai khó chịu:

- Đừng đem con tôi ra làm áp lực với tôi.

Trần lắc đầu:

- Không, nhưng sự thật là vậy. Oanh vẫn yêu mến Mai, xem Mai như mẹ nó dù nó chưa biết, còn Mai, Mai cũng biết là nó cần tình thương, bù đắp vào những chỗ thiếu thốn của nó, những lúc nó ốm đau, bệnh hoạn lấy ai săn sóc chu đáo cho nó được?

Mai lặng thinh... Tất cả những gì nàng đã hàng động đều nhắm vào Oanh, cho Oanh cả. Oanh là một sợi dây ràng buộc nàng với ngôi nhà này vì nó mà Mai không trở về ngoại quốc, và cũng vì nó mà nàng làm một việc vô cùng mạo hiểm là tới ở ngay trong ngôi nhà của Trần. Vì Oanh, nàng sẵn sàng xung đột với bà Lan. Bây giờ... Liệu nàng có bỏ nó được không? Nàng lúng túng, lặng thinh suy nghĩ nhưng càng suy nghĩ lại càng thấy rối loạn hơn, rối loạn đến nỗi không còn phân tách được chuyện gì để suy nghĩ nữa.

- Thế à?

Trần thở một hơi dài:

- Tôi cũng đoán như thế. Anh Cao... Anh nghĩ xem coi có được không? Tôi sẽ tranh thủ với Mai cho kỳ được.

Cao lặng thinh hồi lâu:

- Theo ý tôi thì anh nên chậm rãi, từ từ, muốn có kết quả thì càng dè dặt càng tốt.

- Anh định...

Cao nói tiếp:

- Mai bây giờ không phải như Mai ngày trước đâu, nếu anh nhìn thấy được chắc chắn anh cũng có ý kiến như tôi.

Chàng nhìn ra xa:

- Chị ấy không còn là một cô gái hiền hậu đến nhu nhược nữa. Chỉ đã trưởng thành và đã già dặn lắm rồi... Theo tôi thì nếu thấy chưa có sự thay đổi gì của chị thì nên giữ y thái độ, nếu không có thể chị ấy sẽ ra đi à.

Trần buồn rầu:

- Có lẽ Mai không còn nghĩ đến những ân tình cũ nữa.

Cao cười:

- Ân tình à?

Chàng tiếp:

- Đặt anh trong trường hợp chị Mai, yêu tha thiết người nào, người ấy lại hành hạ lại mình cho đến mức phải tự tử, mình còn sống, vẫn sống một mình trong khi người ấy lập gia đình, nếu anh trong trường hợp đó anh có nghĩ đến ân tình không?

Trần đứng ngăn người ra. Một lúc chàng lẩm bẩm:

- Phải rồi... Còn tư cách gì đâu mà mong Mai nhớ tới chữ ân tình hay ân nghĩa.
- Nhưng anh đừng chán nản.

Cao đặt tay lên vai Trần:

- Trong đời, cũng có những việc bất ngờ, không sao đoán trước được. Anh xem chúng ta đây, ai ai cũng cho là chị ấy đã chết, thế mà sau mười năm, chị ấy lại xuất hiện với bằng cấp cao, làm giáo sư đại học ngoại quốc, rồi chị ấy lại đẹp hơn, v.v...

Chàng nói có vẻ tin tưởng hơn:

- Tinh thần tự lập của chỉ coi bộ còn vững vàng gấp hai chúng ta nữa, nếu không chắc gì chỉ còn sống. Anh nên nhớ rằng chị Mai không như bao nhiêu người đàn bà tầm thường khác. Đừng để mất.

Chàng lắc đầu:

- Vậy mà trước kia... Nhớ lại tôi còn giận anh.

Trần cười đau đớn:

- Tôi đã trả một giá quá đắt về chuyện sai lầm của mình trước kia, nhưng bây giờ dầu thế nào cũng được, miễn giữ được lại Mai là có chết tôi cũng vui.
- Mười năm nay, anh tự hành hạ mình đã quá nhiều.

Trần ưỡn ngực:

- Tôi sẽ tu chỉnh lại từ vật chất đến tinh thần làm sao cho xứng đáng với Mai.
- Anh coi chừng, Mai bây giờ là cánh hồng thật đẹp nhưng cũng đầy gai nhọn, coi chừng, không khéo anh sẽ bị thương vì gai của cây hoa đẹp.
- Tôi không sợ bị thương, tôi tin tưởng có công mài sắt có ngày nên kim... Tôi sẽ đạt mục đích mà...

Cao cười tươi:

- Tôi chúc anh thành công... Tôi hy vọng anh sẽ trùng tu lại Hoàng Mai Trang, từ bên ngoài cho đến gia đình êm ấm bên trong.
- Trùng tu lại Hoàng Mai Trang à?

Trần mỉm cười:

- Anh vừa nhắc tôi một chuyện rất hay... Phải rồi, tôi phải trùng tu lại ngôi nhà ấy... Phải trồng lại vườn hồng xinh xắn đó, nàng vẫn yêu hoa hồng.

Trần chợt nhớ lại:

- À, anh Cao, công việc làm ăn của anh thế nào? Chị và mấy cháu vẫn mạnh cả chứ? Hôm qua tối giờ rồi trí quá tôi không nhớ được việc gì cả, thật là bậy.
- Cám ơn anh, vợ con tôi vẫn mạnh.

Cao có vợ từ sáu năm nay, đã có hai con.

Chàng tiếp:

- Ngoài ấy khí hậu tốt nên ít khi bị bệnh hoạn lắm. Còn công việc làm ăn thì chẳng có gì khá cả, thường thôi.
- Xưởng của anh ngoài ấy lớn không?
- Kêu là xưởng chó thật ra chừng 50 nhân công à, tôi làm giám đốc luôn.

- Anh có thể giao cho người khác trông nom không? Trong này tôi cần người như anh giúp đỡ, tôi thấy sự nghiệp của mình đang xuống, có thể nguy lắm.

Cao lặng thinh suy nghĩ, chàng nhớ lại mười năm về trước, hăng của Trần đứng vào hạng nhất nhì ở , bây giờ, chỉ còn là một hăng bậc trung. Xuống quá rồi, chàng đi, Trần mù mắt, chỉ có ông quản lý Triệu là trông nom được thôi. Nhưng một mình ông ta làm sao gánh vác mọi công việc nổi.

Trần hỏi lại:

- Anh nghĩ thế nào?

Cao chưa trả lời, Trần nói thêm:

- Kể như tội mình hùn vốn vậy, không có anh lần lần tôi cũng chết, mà anh khai thác trên ấy cũng chẳng được bao nhiêu.

Cao đáp:

- Bây giờ tôi chưa thể quyết định gì được, tôi cũng muốn trở về đây lắm. Nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Nhưng trên kia, xưởng nhỏ mà là sở hữu hoàn toàn của mình, có phần dễ hơn.

Trần lắc đầu:

- Tôi hiểu ý anh rồi. Anh nghĩ là dù sao cơ nghiệp này cũng không phải là của anh à? Không, anh lầm ý tôi rồi, tôi đã nói là kể như chúng ta hùn vốn, lời chung ăn, lỗ chung chịu.

Cao cười:

- Hoàn cảnh tôi cũng khác xưa rồi. Bây giờ, tôi đã có gia đình phiền phức, để tôi suy nghĩ lại.

- Anh Cao, rồi tôi sẽ trùng tu lại Hoàng Mai Trang, chừng đó thì lo gì chỗ ở nữa, hiện giờ anh chị về đây ở, cũng còn rộng chán mà, nhà này cũng lớn.

Cao lặng thinh một chút rồi ngẩng lên:

- Anh định trùng tu lại Hoàng Mai Trang để về ở với chị Lan sao? Như thế...

Trần vội lắc đầu:

- Không... Không bao giờ có chuyện đó. Tôi sẽ ly hôn với Lan, Mai còn sống mà.

Cao hỏi ngay:

- Còn lời cam kết với chị Mai?

Trần bối rối:

- Ờ... Ờ... Đó chỉ chuyện bất đắc dĩ...

Cao lắc đầu:

- Anh coi chừng, chị Mai không giống như ngày trước đâu, chỉ đã bắt anh thực hành thì nên cẩn thận.

Trần gật đầu:

- Dĩ nhiên là tôi sẽ thuyết phục Mai trước. Hoàng Mai Trang phải là nơi xum họp của chúng tôi sau mười năm gian nan...

Cao mỉm cười:

- Tôi mong rằng anh sẽ thực hiện được điều đó. Tôi hứa với anh chừng nào anh thuyết phục được chị Mai, giải quyết chuyện hôn nhân với chị Lan xong hết tất cả, tôi sẽ trở lại với anh.

Trần ngẩng lên:

- Thật không anh?

- Sao lại không.
- Như thế kể như chúng ta đã giao ước với nhau rồi đó. Tới lúc ấy anh phải về đây với bất cứ giá nào, không thể tìm một lý do nào để thoái thác ghen.
- Tất nhiên, nhưng tôi chỉ ngại quãng đường anh sắp trải qua, anh nên nhớ là nó không dễ dàng gì đâu.

Trần đáp giọng tin tưởng:

- Tôi biết nhưng tôi không sợ, tôi sẽ ráng, phải cố gắng cho hạnh phúc của tôi, Mai và Oanh.

Trần xiết chặt tay Cao, tình hữu nghị trở lại như xưa, không còn dấu vết gì của sự bất hoà.

Cao hơi ngạc nhiên với Trần. Chàng như một người xưa sống lại, đầy tự tin, kiên quyết.

Trời đã xế chiều, Sương cầm tay Oanh bước ra khỏi lớp học thì nàng đã thấy Trần và Cao đứng ngoài sân trường.

Oanh buông tay Sương:

- Ba... Chú Cao...

Trần cầm tay con, mỉm cười vuốt mái tóc óng mượt:

- Hôm nay con học giỏi không? Có bị cô cho ăn ốc vệt không?

Oanh vui vẻ:

- Dạ không, cô khen con lúc này học đã giỏi lắm, chỉ cần cố thêm nữa là đứng đầu lớp, con sẽ cố lên cho ba coi.
- Thật không?
- Ba hỏi cô con đi.

Oanh đứng sang một bên nhìn Trần, nó vừa chợt nhận thấy cha nó thay đổi thật nhanh chóng.

Trần vui tươi, hoà dịu và chan chứa nhiệt tình hơn bao giờ hết, chàng như một kẻ vừa “tái sinh”.

Sương cũng nhận thấy thế. Nàng đang đứng ngẩn ngơ thì Oanh đã chạy đến kề bên:

- Cô à... Cô cho ba con biết đi.

Trần quay lại phía Sương:

- Oanh nó nói nó học giỏi đó... Cô Sương.

Giọng chàng thật hoà nhã, sắc mặt vui tươi.

Sương gật đầu:

- Dạ, tháng này Oanh đứng hạng nhì.

Oanh vui vô cùng nhất là hôm nay cha nó vui vẻ, nó thấy sung sướng hẳn lên:

- Đó, thấy không ba?

Rồi nó quay sang Cao:

- Chú ở đây chơi với cháu luôn nghe?

Cao lắc đầu:

- Ngày mai chú phải về.

Oanh nhăn mặt:

- Sao mau vậy chú? Thôi, ở luôn hồng được, vậy chú ở với cháu một tuần, chịu hông?

Cao bật cười:

- Chú cũng muốn ở chơi với cháu, nhưng không được.
- Sao vậy hở chú?
- Còn mấy em và thím của cháu ở ngoài ấy nữa.

Trần xen vào:

- Oanh, con dặn chú kỳ sau vào chơi nhớ đem mấy em vào chơi chung với con nghe.

Sương chột hỏi:

- Anh Cao có gia đình rồi à?
- Cũng năm, sáu năm rồi chị ạ.
- Mấy cháu rồi anh?
- Hai, còn nhỏ xíu hà.
- Chắc hai đứa kháu lắm phải không anh?

Cao cười:

- Không nhẽ chịu không nổi chị ơi.

Chàng nắm tay Oanh:

- Chú cháu mình đi đua xem ai về trước nghe?

Oanh lắc đầu:

- Chú phải cho cháu đi trước mười phút cháu mới chịu.
- Năm phút thôi.
- Ủa, cũng được nữa, lần này Oanh chấp chú đó nghe.

Ba người đều bật cười, Oanh lấp xấp chạy trước, mái tóc bay dưới làn gió chiều thật dễ thương.

Cao nhìn Sương:

- Chị thấy nó dễ thương không?

Rồi chàng bước nhanh theo Oanh, cố tạo cho Trần và Sương được gần nhau tự do.

Mai nhìn theo lưng Cao một lúc rồi quay sang Trần:

- Ông Trần... Chúng ta về...

Trần cau mày:

- Ông à? Tại sao Sương gọi thế?

Sương lắc đầu:

- Tôi đã nói là chúng ta phải xem như chuyện hôm qua không có xảy ra, đừng để người khác chú ý.

Trần thở ra, hai người lặng thinh đi tới.

Lát sau, Trần hỏi:

- Hôm nay chắc Sương mệt lắm. Đêm qua đâu có nghỉ ngơi gì.
- Dạ, cũng không mệt gì lắm.
- Tôi định sửa chữa lại Hoàng Mai Trang, trồng lại vườn hồng, Sương nghĩ thế nào?

Trần tiếp giọng tha thiết hơn:

- Vườn hồng sẽ đẹp lại như xưa, Sương thích chứ?

Sương lạnh lùng:

- Vườn hồng của ông chứ đâu phải của tôi mà tôi thích. Còn việc sửa chữa nhà cửa là của riêng ông.

Trần thở ra, buồn bã.

Chàng nói nhỏ nhỏ:

- Sương ghét tôi lắm phải không?

Chàng tiếp:

- Người bạn trai của Sương ở ngoại quốc chắc hẳn nhiều tiền và đẹp trai lắm.

Sương chua chát:

- Dĩ nhiên.

- Sương không về bên ấy đúng hẹn, rồi... Anh ta phải làm sao?

Sương nhún vai:

- Thì y phải chờ chứ sao?

Thật ra, Sương nói vậy để nỡ hận trong lòng chứ thật ra sau ba, bốn lá thư hồi nàng về của Jacky, anh ta đã hỏi thẳng vấn đề là chịu về hay không? Sương đáp không thì anh ta đi tìm vợ khác ngay. Sương không hề thấy tiếc gì cả và nhận thấy việc mình quyết định ở lại quê hương là đúng.

Trần buồn rầu nói:

- Sương định ra ngoại quốc nữa không?

Sương vẫn “đùa dai”:

- Có lẽ sớm muộn gì cũng phải trở qua ấy.

Trần giựt mình:

- Thật không?

Chàng tiếp nhanh:

- Sao Sương hứa là sẽ ở lại?

- Thì tôi sẽ ở lại trong khoảng thời gian này.

Trần cắn môi, những vòng gân xanh nổi lên trên trán, chàng không ngờ câu chuyện như thế. Chàng lắc đầu:

- Bây giờ Sương thay đổi nhiều quá!

- Thế à, tôi chẳng hay.

- Sương tàn nhẫn lắm.

Nàng cay đắng:

- Người ta dạy tôi đó.

Trần kêu lên:

- Sương... Sao Sương vô tình thế?

Sương cười chua chát:

- Ngày xưa, tôi có lần suýt chết vì có tình với người ta và ngu dại giữ tình đó.

Trần nghẹn lời, chàng biết không thể nói gì thêm được nữa, chỉ vô ích thôi. Chàng lặng thinh, tiếp tục đi tới, Sương cũng không nói gì, chậm rãi bước sau chàng.

Hồi nãy khi tới trường với Cao sắc mặt Trần vui tươi bao nhiêu thì giờ buồn bã bấy nhiêu. Chàng bước từng bước nặng nề, cây gậy quờ quạng trên mặt đất, nét mặt buồn dầu dầu. Buồn rầu, thất chí nên đầu gậy chạm vào một cột đèn mà Trần vẫn không để ý, cứ bước thẳng tới.

Sương hết hồn:

- Coi chừng.

Nàng chạy nhanh tới trong khi Trần nghe kêu đứng khựng lại theo phản xạ. Sương tránh không kịp ngã vào người Trần, Trần vội đưa tay đỡ nàng lên, chàng nắm chặt tay nàng:

- Mai...

Sương lặng người đi giây lát rồi bỗng vùng mạnh tay ra, giọng nàng giận dữ:

- Ông không giữ lời hứa à? Tôi muốn ở lại mà, tại sao ông muốn tôi phạm vào mãi?

Trần đáp:

- Mai... À Sương... Tôi lỡ, xin cô bỏ qua lần này vì việc quá bất ngờ và tôi hay xúc động...

Sương định nói gì thì đằng xa Oanh đã chạy lại, vừa thở hổn hển vừa nói:

- Ba... Con ăn chú Cao rồi.

Nó quay sang Sương:

- Chú Cao con ăn gian lắm cô, chú cố để cho con ăn hà, con biết chú đi từ từ đó.

Rồi nó bỗng lùi về sau:

- Ủa, cô và ba giận nhau hả?

Nó lắc tay Sương:

- Cô giận ba con đó à?

Trần chụp ngay cơ hội tốt:

- Cô con muốn bỏ cha con mình đó.

Oanh giựt mình:

- Hả?

- Cô định bỏ con đó.

Oanh lắc mạnh tay Sương:

- Cô... Sao vậy cô?

Nó ôm chặt lấy Sương, nhìn nàng trân trân:

11. Chương 11: Chương 11

Cô... Con có làm gì cho cô giận đâu, ba làm cho cô giận hả cô? Sao cô bỏ con?

Oanh ghen ngào như muốn khóc...

Trần tiếp:

- Phải, Oanh đâu có làm gì nên tội.

Sương trừng mắt nhìn Trần nhưng chàng có thấy gì đâu, nhưng trước mặt Oanh, nàng đành nén cơn giận dữ. Nàng xoa đầu Oanh an ủi:

- Hồng có ai giận ai hết cưng à.
- Thật không cô?
- Thật, ba con đùa đó.

Oanh nhăn mặt:

- Ba làm con hết hồn hà.

Rồi nó vui mừng, một tay nắm lấy tay Sương, một tay nắm tay Trần, vừa đi vừa hát nho nhỏ:

- "Tía má em hừng đông đi cày bừa...

Má em hừng đông đi cày bừa... "

Đôi mắt Sương ươn ướt lúc nào nàng cũng không hay, nàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé, dịu mềm đó.

Giọng hát trong trẻo với bài ca thơ ngây đó khiến nàng cảm động... Làm sao nàng xa nó được. Trần cũng bị tiếng ca đó làm tinh thần xúc động, chàng chớp chớp đôi mi.

Oanh đi giữa, vui vẻ hát, hát càng lúc càng lớn hơn. Trần bước bên phải, Sương bên trái nó. Ba người chậm chậm đi dưới ánh hoàng hôn.

Trần chỉ mơ ước được cảnh đoàn tụ như thế mà thôi. Nhưng đáng buồn là nó có thể chấm dứt bất cứ lúc nào. Chàng có thể lưu nàng, một người lạnh lùng, bằng giá ở lại bao lâu nữa, chừng nào nàng sẽ ra đi?

Hai người chậm rãi bước, Oanh vẫn hát vang. Trần và Sương đều lặng yên đeo đuổi ý nghĩ của mình nhưng cả hai đều xúc động trước giọng hát của đứa con.

Cao đứng chờ mọi người ở cổng, thấy cảnh đoàn tụ ấy, chàng cũng thấy vui.

Chiều hôm ấy, theo lời Trần dặn trước, chị bếp dọn cơm sớm hơn mọi bữa.

Trần lại bảo:

- Oanh hôm nay khỏi học thêm, để cho cô Sương ngủ, đêm qua cô thức sáng đêm đó, đừng quấy rầy cô nghen con.

Oanh nghe Sương mệt thì hỏi ngay:

- Cô bệnh hả ba?
- Không, cô Sương mệt thôi, nếu con quấy rầy cô hôm nay thì ngày mai cô bệnh.
- Vậy thì con chơi một mình, ngày mai cô hết bệnh cô chơi với con nghen cô.

Sau một đêm thức trắng, sáng sớm lại phải đi dạy suốt ngày, Sương cũng mệt như nên gật đầu:

- Ồ... Ngày mai mình học thêm.

Dùng cơm xong, nàng trở về phòng riêng ngay, nàng định ngủ một giấc cho tỉnh táo hầu quyết định được những việc cần kíp.

Vừa bước vô phòng, nàng đã nghe mùi thơm ngát của hoa hồng, các chậu hoa ngoài lan can, các bình nhỏ trên đầu giường đều được thay bằng hoa mới, còn thật tươi. Bất giác Sương khẽ thở dài... Nàng thay đồ ngủ, chải sơ mái tóc rồi bước lại gần giường, định ngã vật xuống.

Nàng bỗng thấy một mẫu giấy nhỏ dưới bình hoa trên đầu giường, mẫu giấy nổi hình hoa hồng.

Một dòng chữ cứng nét nhưng không ngay thẳng:

- "Chúc Sương được nhiều mộng đẹp."

Sương im lặng, nghĩ ngợi giây lát rồi nằm lên giường. Trước khi đi vào giấc ngủ, nàng còn thấy những hoa hồng như cười vui với mình, chúc tụng nàng bằng hương thơm ngào ngạt...

Sáng sớm hôm sau, Cao từ già mọi người rồi ra bến xe đi ngay.

Chiều, khi tan học, Sương và Oanh về nhà thì đã gặp Lan trong phòng khách.

Lan mặc đồ thường ở trong nhà, ngồi trên salon, mắt chăm chú nhìn các cành hoa hồng như suy nghĩ điều gì. Trong phòng ăn, trên bàn cũng có một bình hoa như thế, không biết từ lúc nào, hoa hồng xuất hiện đầy nhà. Thấy Sương và Oanh bước vào, Lan ngẩng lên, thờ ơ hỏi giọng cộc lốc:

- Oanh, ba mày đâu?

Oanh đáp nhỏ:

- Dạ, chắc ba đi rồi... Con không biết rõ lắm, con mới đi học về đây nè má.

Oanh nhìn Lan với ánh mắt sợ sệt, gặp Lan nó có vẻ như chuột gặp phải mèo.

Sương liếc nhìn ra nhà xe cũng không thấy xe và bác tài, chắc Trần đã đi đâu rồi.

Có tiếng Lan:

- Ảnh bệnh không biết đã bớt chưa?

Sương liếc nhìn Lan, Lan đang cúi xuống rửa móng tay, không biết đã hỏi nàng hay Oanh. Nàng lên tiếng:

- Thưa bà, bớt rồi...

Nàng lễ phép:

- Bà về bao lâu rồi, thưa bà?

Lan không ngẩng đầu lên:

- Tôi về hồi xế.

Lan bỗng đặt chiếc đĩa xuống bàn, đứng lên phủi quần áo rồi hỏi Sương:

- Tôi muốn nói chuyện riêng với cô một lát, được không?

Sương ngồi xuống, trao cặp da cho Oanh:

- Cháu cất cặp này vào phòng cô dùm, chút tối mình còn học nữa, cháu làm toán hôm qua đi.

- Dạ.

Oanh khệ nệ mang một chiếc cặp lên lầu. Sương quay lại thấy Lan đang chăm chú nhìn mình như tìm hiểu với ánh mắt soi mói tỉ mỉ, rất lạ lùng khiến nàng phải khó chịu.

Lan chậm rãi:

- Cô Sương, cô thích trẻ em lắm phải không?

Sương gật đầu:

- Dạ.

Lan cười cười:

- Cô Sương à, xin lỗi cho tôi hỏi một câu hỏi mà có lẽ vượt qua phạm vi tôi.

Sương lạnh lùng:

- Bà cứ hỏi.

- Tại sao cô không lấy chồng?

Sương giũt mình, nàng gượng cười ngẩng lên nhìn Lan, không ngờ Lan lại đặt câu hỏi lạ lùng như thế. Bà tìm nàng trò chuyện đủ thấy lạ rồi, chắc có chuyện gì không bình thường đã xảy ra. Hay là bà đã biết... Không thể được, bà chưa gặp Trần mà, không thể được...

Lan hỏi tới:

- Cô đừng phiền, sao vậy cô?

Sương cau mày:

- Thưa bà, mỗi người đều có hoàn cảnh riêng.

Lan mỉm cười:

- Cô đã... Yêu đương lần nào chưa?

- Dạ rồi...

- Và cô đã gặp chuyện buồn phải không?

- Dạ.

Sương nhìn Lan, nhủ thầm:

- “Mình phải nắm thế chủ động, không cho bà ta tìm hiểu mình mãi như thế được.”

Nàng nói nhanh:

- Bà nên biết không phải người nào cũng may mắn như bà, cũng được hạnh phúc như bà.

Lan cười nhạt:

- Đừng mỉa mai tôi chứ! Hừ... Hạnh phúc...

Sương lắc đầu:

- Tôi không nói mỉa mai đâu. Nếu bà muốn hạnh phúc là có ngay, hạnh phúc đang chờ bà.

Lan ngơ ngác:

- Cô bảo sao?

- Thưa bà...

Giọng Sương tha thiết:

- Bà có thể thay đổi cái không khí trong nhà này nếu bà muốn. Ông Trần và bé Oanh đang cần bà...

Lan nhướng mày:

- Sao cô biết?

Bà lộ sắc giận:

- Cô không biết gì đâu! Họ không cần tới tôi, họ chỉ yêu chỉ thương cái con ma nào đó.

Sương khẽ rùng mình.

Lan lắc đầu:

- Tôi là người sống mà bị coi chẳng ra gì, còn cái cô Mai gì đó, chết rồi thế cũng sướng.

Sương im lặng, Lan nhìn nàng rồi nói sang chuyện khác:

- Trong lúc tôi vắng nhà có xảy ra chuyện gì khác lạ không cô? Hay cũng chỉ như thường?

Sương hơi lúng túng:

- Dạ.... Cũng không có gì... Có chú gì của Oanh đó đến chơi và về rồi.

- Chú Cao đó phải không?

- Dạ phải rồi.

Lan lẩm bẩm:

- Ủa, y đến làm gì?

Sương lắc đầu:

- Tôi không rõ...

Lan nhìn mấy bình hoa rồi vụt hỏi:

- Còn mấy bình hoa này?

- Dạ?

- Chưng cho ai mà nhiều dữ vậy?

Sương ngập ngừng:

- Tôi cũng không rõ...

Bà Lan cười gằn:

- Từ trước đến nay chưa bao giờ trong phòng khách lại chưng hoa hồng, bây giờ lại đầy nhóc, tới cả nhà bếp nữa. Sao có chuyện lạ vậy kia?

Sương đáp nhanh:

- Dạ xin lỗi bà, tôi không hiểu?

- Thật không?

Sương cau mày:

- Sao bà lại hỏi tôi như thế?

Lan nhìn thẳng vào mặt Sương:

- Vì trong phòng cô có nhiều hoa nhất.

Sương giận vô cùng, như thế là bà ta đã vào trong phòng riêng của mình để xem xét. Nàng nhìn thẳng vào mặt Lan, bà ta trầm tĩnh vô cùng, Sương biết ngay mình đã gặp kinh địch. Nàng đáp giọng cứng rắn:

- Thưa bà, trong nhà này không lẽ có lệ cấm đặt để nhiều hoa trong phòng à?

Lan liếc mắt nhìn Sương rồi lặng thinh, không khí giữa hai người đã căng thẳng tột độ.

Sương không bao giờ muốn có sự xung đột xảy ra vì dù sao, trong gia đình này, nàng chỉ là một cô giáo kèm trẻ, ở nhờ nhà người ta, chủ nhân là Lan.

Lan cười nham hiểm:

- Phải, đâu ai cấm cô... Nhưng xin lỗi, tại vì tánh tôi hay hỏi, tôi thấy... ngộ quá!

Sương đứng lên:

- Thưa bà, nếu và thấy bức mình vì chúng thì tôi xin bỏ nó ngay, tôi cũng không thấy cần mấy.

Lan vội khoát tay:

- Không, tôi có nói là tôi khó chịu vì hoa bao giờ, hoa luôn luôn cũng làm cho người ta thấy vui vẻ.

Bà nhún vai:

- Tôi chỉ tội nghiệp chị Châu mất công lặn lội đi mua những thứ thật đắt tiền.

Sương nhìn bà ta, chưa đoán rõ được ý định của Lan như thế nào. Lan chỉ chiếc ghế:

- Ngồi xuống đi cô.

Rồi bà cúi xuống dũa móng tay, không hề chú ý tới Sương nữa, bà cứ dũa mãi không thôi.

Thái độ miệt thị, tự cao ấy làm Sương khó chịu, nàng đứng lên nhìn Lan nói lớn:

- Thưa bà, bà bảo tôi ngồi lại có chuyện gì không?

Lan vẫn không nhìn Sương, bà ta đưa tay ngắm nghía hồi lâu rồi mỉm cười hỏi:

- Cô có rành sơn móng tay không?

Sương ngạc nhiên:

- Bà hỏi tôi?

- Phải, nếu cô rành thì sơn gím tôi.

Sương cau mày, thì ra bà ta khinh nàng tới mức ấy, bà muốn làm nhục mình mà! Nàng lắc đầu:

- Xin lỗi bà, tôi chưa sơn móng ta lần nào cả.

Lan nhún vai:

- Cô không biết sơn móng tay?

Bà cười gằn nhìn Sương:

- Cô chỉ biết phục dịch, nịnh bợ một thằng mù à?

Sương đứng phắt dậy, nàng không còn chịu được nữa, nàng trừng mắt nhìn Lan:

- Bà nói vậy với ý gì?

Lan nhếch mép cười lạt:

- Tôi có ý gì đâu, thấy sao nói vậy, sao cô nóng tính quá thế. Có tật nhúc nhích à?

Bà đứng lên quăng chiếc dũa móng tay lên bàn, bước lại gần cửa sổ nhìn ra ngoài. Có tiếng còi xe ngoài ngõ, Trần đã về.

Sương nói lớn:

- Yêu cầu bà thận trọng lời nói hơn một chút.

Nàng giận đến ghen lời, đúng là bà ta muốn hạ nhục mình. Tình hình trước mắt thật rắc rối, khó xử, nàng cũng khó mà làm ở đây được lâu... Nàng làm sao có kiên nhẫn ở đây mãi khi thái độ của Lan như thế đó.

Nàng quay lưng bước lên lầu, vừa tới chân thang, nàng bỗng nghe sau lưng có tiếng Trần gọi:

- Cô Sương ơi! Cô có ở đây không?

Sương quay lại, Trần đã bước vào cửa phòng khách, trên tay một gói giấy gương mặt vui vẻ, tươi cười.

Sương chưa kịp nói gì thì Lan hứ một tiếng, nét mặt Trần vụt sa sầm, chàng quay mặt về phía cửa sổ:

- Lan đó hả?

Lan gằn giọng:

- Phải tôi đây.

Bà liếc mắt nhìn Sương:

- Nếu anh cần tìm cô Sương, thì cô ấy hiện cũng đang có mặt tại đây.

Sương thở dài lặng thinh, không khí như thế thà nàng ra đi còn hơn, nàng đi thẳng luôn lên lầu, nhưng bà Lan đã gọi nàng lại:

- Khoan đã cô Sương.

Sương ngạc nhiên quay lại nhìn. Bà Lan với vẻ mặt bực tức:

- Cô không nghe tiếng ông chủ gọi cô sao? Sao cô đi luôn lên lầu? Hãy trở lại ngay!

Sương đứng thẳng người, tay cầm chặt lan can, từ trên cao nàng nhìn xuống dưới phòng khách, nét mặt Trần tái mét.

- Lan, làm gì vậy? Cô ấy có tự do riêng của cô. Cô Sương muốn lên hay xuống thì tùy ý.

Lan gần giọng:

- Thế à? Cô ấy là chủ nhà này sao? Tôi cần gọi cô ấy xuống! Tôi nghĩ rằng không bao lâu cô ấy sẽ làm chủ nhà này à coi. Cô có nghe rõ không cô Sương?

Sương đứng trước một tình hình nghiêm trọng, nếu nàng trở xuống thì còn gì là tự tôn của mình, nếu nàng đi thẳng luôn tất nhiên sẽ phải xa Oanh.

Nàng đứng một chỗ, trong khi Trần giận dữ, chàng đi nhanh về phía Lan la lớn:

- Bà không có quyền gì ra lệnh cho cô Sương cả và cô ấy cũng không bắt buộc phải nghe theo lệnh bà. Nếu bà là người biết tự trọng thì nên dè dặt một chút.

Bà Lan đứng thẳng người, nhướn đôi mày sếch, mắt mở to, mặt tái xanh vì giận dữ, bà hăm hăm bước tới gần, giọng đầy uất hận:

- Anh Trần, anh thật là một con người đê tiện, anh là một người tàn tật, không thấy, không biết gì cả sao lại bảo hộ cô này? Tôi biết mà... Tuy anh mù nhưng vẫn chưa biết phận mình. Tôi cho anh biết, hôm nay tôi phải đuổi con nhỏ này đi vì tôi là chủ nhà này.

Lan quay về phía Sương:

- Cô có nghe không? Sửa soạn đồ đạc rời khỏi gia đình này lập tức.

Trần la lớn:

- Cô Sương... Cô cứ ở lại đây... Không phải Lan mời cô đến...

Lan gần giọng:

- Cô hãy đi đi! Cô có nghe rõ lời tôi hay không? Nếu cô là người có tự ái thì không nên sống bám vào người khác. Cô có nghe rõ chưa? Cô hãy đi đi, đi ngay lập tức.

Sương cắn chặt răng tức giận đến nghẹn cổ... Nàng giận đến nổi hoa mắt, cảnh vật trước mắt nhoè nhoẹt đi... Sương nắm chặt lấy thành lan can, cổ trấn tĩnh lại, nàng nghe có tiếng Trần vắng vắng nhưng không biết chàng nói gì. Giây lát, nàng bước nhanh lên lầu như một cái máy.

Trần gọi lớn:

- Cô Sương, xin cô nghe lời tôi, cô đừng đi đâu cả.

Trần bước nhanh lên thang theo Sương, chàng vấp phải một chiếc ghế ở đầu thang lầu, trầy suốt cả tay, nhưng chàng vẫn không để ý, đá mạnh chiếc ghế qua rồi bước tới:

- Sương... Cô Sương ơi...

Sương nghẹn cả cổ, nàng lắc đầu bước thật nhanh về phía trước, bất kể lời Trần. Nàng bỗng khựng lại vì thấy Oanh đang đứng trước mặt mình, hai tay nắm chặt lan can, mắt mở to ra.

Mặt Oanh tái hắc đi, đôi môi run run:

- Cô...

Con bé chìa tay ra như kêu cứu, hai dòng lệ lăn dài trên đôi má thơ ngây.

- Cô ơi...

- Oanh...

Sương nắm tay nó dẫn vào phòng rồi đóng chặt cửa lại.

Nàng vuốt mái tóc óng mượt của con, ôm chặt nó vào lòng, hôn lên má, lên trán nó. Nước mắt hai mẹ con hoà lẫn với nhau.

Con bé hỏi:

- Cô... Sao cô lại khóc?

Sương ghen ngào:

- Oanh ơi...

Oanh mếu máo:

- Cô đừng bỏ con tội nghiệp...

Sương đau đớn nhìn gương mặt thơ ngây của Oanh qua làn nước mắt. Oanh là con của nàng, gia đình này cũng là gia đình của nàng, thế mà bây giờ nàng lại phải sắp rời khỏi gia đình vì lời xua đuổi của Lan. Nàng ôm chặt lấy Oanh vào lòng, ngồi thẩn thờ như một pho tượng, không suy nghĩ gì được cả.

Dưới lầu, tiếng gậy gõ giữa Lan và Trần vẫn còn vang dội, dường như mỗi lúc càng kịch liệt hơn. Xen lẫn vào tiếng chửi rủa, tiếng đồ đạc đổ vỡ vang lên đom đóp, không khí bên dưới thật hỗn loạn. Rồi sau cùng, tiếng còi và vệt ngưng bật rồi có tiếng rồ máy xe hơi. Nhìn qua cửa sổ, Sương thấy xe của Trần vọt nhanh ra ngoài.

Lan đã bỏ đi, Sương đoán thế nào Trần cũng sẽ lên lầu và gõ cửa phòng này. Nhưng đã thật lâu mà cũng chẳng có động tĩnh gì, nàng thầm lo ngại không biết đã có chuyện gì.

Bên dưới, Trần ngồi trầm ngâm trên chiếc salon, mặt chàng rần rần, hút từng hơi thuốc thật mạnh thở ra với nỗi bức tức. Chị Châu rón rén nhặt từng mảnh vụn của các bình hoa vỡ, những cánh hoa hồng rơi lả tả trong phòng.

Giấy lát, chị thưa nhỏ:

- Ông... dùng cơm không? Tôi dọn rồi.

Trần nói:

- Lên mời cô Sương và Oanh xuống ăn luôn.

Không khí trên bàn ăn thật nặng nề, Trần cứ lặng thinh ra chiều suy nghĩ. Chàng như chờ đợi một việc gì xảy ra, chờ đợi những lời giận dữ của Sương, nhưng nàng vẫn thản nhiên, không nhắc gì đến chuyện đáng buồn vừa xảy ra cả. Nàng biết chuyện vừa rồi hoàn toàn không phải do lỗi của Trần mà dù có trách chàng cũng chẳng ích lợi gì. Oanh thì lăm lét hết nhìn cha lại quay sang nhìn Sương, lòng vừa buồn vừa sợ.

Bữa cơm trôi qua và kết thúc trong không khí nặng nề.

Sau bữa cơm, Oanh cùng Sương lên lầu, nàng vấp phải cuộn giấy có lẽ trong gói giấy Trần cầm khi này. Sương mở ra xem thì thấy đó là một đồ án kiến trúc thật tỉ mỉ, bên dưới có chữ:

“Đồ án tái thiết Hoàng Mai Trang”

Nàng biết ra Trần đã làm gì lúc chàng vắng nhà. Chàng đã nhờ một kiến trúc sư vẽ kiểu ngôi nhà xưa. Sương thấy chưa xót trong lòng, nàng mang đặt bên Trần:

- Ông Trần, đồ án thiết kế của ông nè.

Trần cầm cuộn giấy lặng thinh, mặt quay về phía nàng như chờ đợi những câu kế tiếp.

Nhưng Sương lặng thinh không nói gì, cổ nàng như nghẹn lại, nàng không muốn mở lời vì sợ chàng tìm hiểu được tâm trạng hiện tại của mình. Sương dẫn Oanh bước nhanh lên lầu như đi trốn, lòng se thắt lại vì vẻ mặt thâm trầm của Trần.

Đêm ấy, sau khi ôn bài, cho toán riêng để Oanh làm xong, nàng đưa Oanh vào phòng, trò chuyện cho đến khuya. Khi Oanh ngủ, nàng đặt nó lên giường Oanh hé mắt ra mỉm cười, Sương cũng mỉm cười ru nho nhỏ.

Một lúc, Oanh bỗng nói nho nhỏ:

- Cô giống mẹ con quá hà.

Sương thở dài, vuốt tóc nó, hôn nhẹ lên mí mắt thơ ngây đó, tiếp tục ru:

- "Gió mùa thu mẹ ru con ngủ..."

Năm canh chầy thức đủ năm canh..."

Oanh đã ngủ say, Sương cầm con búp bê để vào lòng nó rồi lặng thinh nhìn con thật lâu, hai dòng lệ lăn dài trên má. Lát sau, nàng quay lưng trở ra và khép cửa phòng Oanh, định trở về phòng.

Nàng giựt mình, thấy Trần đứng kế bên khung cửa phía ngoài, nét mặt nghiêm trang. Nàng đứng khựng lại nhìn chàng rồi cúi đầu bước vòng qua Trần, chàng vội chặn lại:

- Sương, tại sao Sương lặng thinh hoài vậy, từ chiều tới giờ Sương vẫn chưa nói câu nào, Sương giận sao?

Sương vẫn im lặng, lệ vẫn tiếp tục lăn trên má, nàng lách mình tránh Trần rồi bước đi. Trần đứng im, buồn rầu, đau đớn... Đến cửa phòng mình, nàng quay lại nói nhỏ:

- Chào ông.

Sương khép nhanh cửa phòng không dám nhìn gương mặt của Trần lâu.

Đêm đã khuya, Sương nằm trên giường, ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, nhìn với ánh mắt vô hồn.

Bên giường, chiếc valy to đã mở sẵn, tất cả vật dụng nàng đã sắp đặt xong xuôi. Nàng định bỏ đi, không cho ai hay cả, nhưng trong giây phút cuối cùng nàng lại phân vân mãi. Hơn nữa, nàng còn muốn dạy cho hết năm, không thể bỏ dở số học trò đang ở năm thi. Nếu bỏ đi, nàng có thể sẽ mượn nhà trọ, dạy học mỗi ngày nhưng cũng vô ích, nhà Trần đâu có cách trường bao xa, Oanh vẫn đi học mỗi ngày, nàng đâu tránh được.

Nàng lắc đầu:

- "Thật là khó khăn, rắc rối".

Suy nghĩ tới lui mãi, mí mắt nàng đã nặng trĩu xuống, nhưng lại không ngủ được... Nàng đâu thể nào ở lại gia đình này sau cuộc va chạm vừa rồi với Lan, không thể nào ở được nữa! Bây giờ, bắt buộc nàng phải đi, dù thể nào cũng phải đi, tuy nàng khó có thể xa Oanh. Nàng chỉ còn duy nhất một con đường, không thể nào chọn ngã khác hơn được. Phải, nàng phải đi, không thể gặp lại mặt Lan trong ngôi nhà này nữa, nàng đã bị nhục quá nhiều.

Trên danh nghĩa thì nàng ra đi cũng đúng lắm rồi, bà chủ nhà có quyền đuổi cô giáo tư bất cứ trường hợp nào, giờ phút nào, nàng đâu có quyền gì cưỡng lại.

Sương ngồi dậy, thở dài, khóa va ly bỏ vào trong góc phòng. Chiếc va ly đựng ít vật dụng thường, mang đi hay không cũng được vì bây giờ nàng đã không như ngày trước, nàng có một số nữ trang trị giá rất to và một số vốn lớn.

Mặc xong chiếc áo ngoài, Sương cầm chiếc "sắc" mắt nàng bỗng nhìn vào bình hoa hồng trên bàn... Sương ngẫm nghĩ:

- "Mười năm trước đây... Hừ, lần thứ hai mình bị xua đuổi khỏi gia đình này".

Nàng kéo cổ áo lên cao, mở cửa phòng, bước nhanh ra ngoài.

Bốn bề im lặng, tất cả nhà đều ngủ say, phòng Trần cũng đóng cửa im lìm có lẽ chàng cũng đã ngủ say. Nàng rón rén bước đi như một con mèo trong lúc rình mồi. Bước tới cầu thang nhìn xuống, phòng khách tối om, hiu quạnh trong bóng tối mịt mờ. Nàng không dám bật đèn vì sợ kinh động các người trong nhà và rón rén lần mò ra cửa. Sau cùng, nàng tới cửa cái, Sương đưa tay nắm lấy chốt cửa, nhưng một bàn tay cứng rắn đã nắm lấy tay nàng.

Sương hét cả hồn vía:

- A...

Toàn thân nàng bị ôm chặt, rồi có tiếng thì thầm, giọng nghẹn ngào tha thiết:

- Mai ơi... Tôi biết thế nào em cũng đi nên đứng chờ sẵn đây. Mai, em không được đi đâu cả, bất cứ giá nào tôi cũng phải giữ Mai ở lại đây, vĩnh viễn ở lại đây.

Mai vùng vẫy mạnh nhưng không thoát khỏi tay Trần, chàng ôm chặt nàng hơn, hơi thở nóng bỏng trên má nàng:

- Mai... Nghe anh không?

Sương khó chịu:

- Anh đừng làm thế này, vô ích lắm.

Nàng vẫn vùng vẫy:

- Anh có buông tôi ra không? Anh không có quyền gì để giữ tôi lại đây hết.

Trần thở dài:

- Anh biết, anh đã cố sức làm cho Mai không còn ý định ra đi nữa mà, Mai hãy ở lại đây.

Sương chua chát:

- Ở lại cho vợ anh làm nhục hả?

Trần quả quyết:

- Tôi hứa với Mai là sẽ không để ai nặng lời với Mai nữa cả, tôi dám chắc như thế.

Sương gần giọng:

- Không, anh không thể hứa hẹn, bảo đảm bất cứ điều gì được cả, anh không có tư cách.

Nàng hất tay chàng:

- Tôi phải đi trước khi vợ anh về.

Trần vẫn ôm nàng:

- Không, chính em mới là vợ anh.

Sương khựng lại, đứng yên, bao nhiêu uất hận từ mấy năm nay bỗng bùng lên dữ dội. Nàng nghiêng răng cắn mạnh từng tiếng:

- Anh còn dám nói câu đó à?

Trần lặng thinh.

- Trong mười năm qua, ông đã làm được gì cho tôi? Đã giúp tôi sung sướng được phút giây nào chưa?

Trần thở dài:

- Anh luôn luôn tưởng nhớ em...

Sương cười chua chát:

- Tưởng nhớ tới tôi quá sức nên mới cưới Lan về đó à, phải thế không? Ông Trần?

Trần đáp giọng tức nghẹn:

- Đó là theo lời mẹ anh. Em có biết đâu sau khi em đi, mẹ anh đã hối hận vô cùng, anh lại tức giận mà tàn nhẫn, lạnh lùng với bà, bà đau khổ triền miên, bà thay đổi thành một người khác hẳn. Sau anh hối hận với mẹ, không muốn làm phiền lòng mẹ khi mẹ muốn xây dựng lại gia đình vui vẻ như trước.

Sương lắc đầu lia lịa:

- Ngụy biện, tôi không muốn nghe lời nào nữa!

Nàng vùng vẫy:

- Ông bỏ tôi ra cho tôi đi ngay bây giờ.

- Không...

Trần càng ôm chặt lấy nàng hơn nữa:

- Mai có thể giết anh, có thể làm bất cứ điều gì, trừ điều em rời khỏi nơi đây.

Mai thở hào hển:

- Anh làm thế này vô ích, anh đâu thể kiểm soát tôi trong hàng giờ hàng phút được, giữ tôi vài giờ nữa có ích lợi gì? Hay anh nhận thấy Lan làm nhục tôi chưa đủ?

Nàng vùng thật mạnh:

- Buông tôi ra... Buông tôi ra...

Trần cố giữ chặt.

- Không... Không bao giờ...

Chàng cũng thở hào hển:

- Mười năm trước đây, anh đã mất em trong một đêm lạnh lùng, bây giờ anh không thể nào anh để chuyện ấy tái diễn được. Mai... Anh có linh cảm nếu Mai đi lần này, anh sẽ vĩnh viễn mất Mai. Không thể được... Mai ơi, hãy hiểu gút anh và hãy tha thứ cho anh đi, nếu anh mất em nữa, anh sẽ chết ngay...

Sương nhắm nghiền đôi mắt:

- Không... Tôi không muốn nghe gì nữa hết... Đừng nói những lời đó với tôi...

Nàng vùng vẩy mãi:

- Bỏ tôi ra...

- Không.

- Tôi nhất định đi rồi.

- Đừng Mai...

- Buông tôi ra...

- Không.

- Buông tôi ra...

Nàng cắn, quào tay chàng đến rớm máu.

- Không, thà chết chứ tôi không thể mất Mai...

Sương vẫn tiếp tục cào cấu, nhưng Trần vẫn ôm chặt lấy nàng, bặm môi chịu đựng.

Sương thở hào hển:

- Buông tôi ra... Tôi là à...

Trần vẫn cương quyết:

- Bất cứ chuyện gì tôi cũng chấp nhận để giữ Mai... Không, không thể mất Mai được...

Sương tức giận:

- Ông buông ra không?

- Không...

Chát.

Sương tát Trần một tát tai thật mạnh.

Trần lặng thinh, gương mặt đau khổ in hằn năm vết ngón tay đỏ ửng, những vết tay của tức giận.

Sương hơi khựng lại, nàng không hiểu tại sao mình lại có những cử chỉ quá mạnh bạo như thế. Từ trước đến nay, chưa bao giờ nàng đánh ai cả, bây giờ nàng lại đánh, mà đánh Trần. Sương lặng người, cố nhìn gương mặt Trần trong bóng tối, hơi thở chàng dồn dập hơn...

Giọng chàng trĩu buồn:

- Mai... Em giết anh, anh cũng yêu em...

Trong phút giây ấy, mối thương xót Trần làm Mai bủn rủn, ý chí chống đối tan biến thật nhanh. Nàng thấy mình hoàn toàn chiến bại, không thể chống lại với tình yêu tha thiết của Trần. Đôi mi nàng ràn rụa, hình ảnh Trần lơ mơ vì bóng tối càng nhoè nhoẹt hơn vì nước mắt. Nàng không còn năng lực nào để kháng cự nữa. Mai ôm mặt khóc rưng rức...

Những tủi nhục, đau khổ từ mười năm nay biến tan theo nước mắt, trào tuôn như suối, không thể nào ngăn được.

Vòng tay chàng lơ lửng ra và chàng đưa tay gỡ hai bàn tay đang bịt mắt của nàng. Chàng cúi xuống sát mặt nàng hơn, rồi bờ môi chàng áp sát vào trườn hơi nóng sang môi nàng.

Sương rụng rời cả tay chân, tâm hồn bấn loạn, nàng thấy choáng váng, ngã quỵ luôn ra đất.

Chàng cũng ngã theo nàng, nhưng vẫn ôm chặt lấy nàng, hôn lên má, lên trán, thì thầm:

- Mai ơi... Anh vẫn tha thiết yêu em, trong suốt mười năm nay, không lúc nào anh không nhớ đến em...

Nàng khóc tức tưởi, dựa hẳn vào ngực chàng như một đứa bé tìm nơi nương tựa. Cơ thể nàng rã rời, tay chân đều run rẩy trong cơn xúc động mãnh liệt nhất.

Chàng dịu dàng lại sa lon:

- Mai ơi... Em đừng bỏ anh đi đâu cả... Chúng ta sẽ bắt đầu lại cuộc sống mới, cuộc sống sung sướng hơn... Chúng ta sẽ tìm lại những gì đã mất...

Nước mắt Mai vẫn tuôn rơi, lời cuốn theo bao nhiêu nỗi oán hờn chất chứa...

Tiếng Trần vẫn thiết tha:

- Chúng ta đã khổ quá nhiều rồi... Mai, tại sao mình cứ làm khổ nhau mãi thế?

Sương chỉ lặng thinh, dựa người vào Trần, thời gian lặng lẽ trôi qua không biết bao lâu. Sương bỗng nhồm đậy vì tiếng còi xe bên ngoài.

Trần lẩm bẩm:

- Lan đã về...

Sương nói:

- Thôi...

Trần kéo nàng lại:

- Mai cứ ngồi đây, đừng động đây.

Sương ngạc nhiên:

- Anh định làm gì vậy?

Trần quả quyết:

- Chúng ta phải đối diện với sự thực một lần... Mai à, nếu trốn lánh hoài làm sao có kết quả.

Sương lắc đầu lia lịa:

- Không... Không thể nào được...

Nàng chưa kịp nói gì thêm thì cánh cửa đã bật mở, tiếp theo là tiếng mở công tắc điện, ánh sáng tràn ngập khắp gian phòng. Sương chói mắt nhắm nghiền một lúc rồi mở ra. Lan đang đứng đối diện, mặt mày đỏ gay, đầu bù tóc rối. Bà trợn mắt nhìn hai người, không dám tin đó là sự thật, lòng hết sức hoang mang...

Một lúc bà loạng choạng bước tới:

- A... Đã tới mức này rồi à? Vậy mà tôi có hay gì đâu, thật tôi ngu ngốc lắm.

Bà chỉ ngay vào mặt Sương tiếp:

- Cô Sương, thủ đoạn của cô ghê gớm lắm, tên mù này không dễ quyến rũ, nhưng cô đã thành công ngoài sức tưởng tượng của tôi, tôi thành thật khen ngợi cô đó.

Sương lặng thinh, nàng không ngờ Lan say mềm như thế mà còn lái xe về đến nhà được.

Trần bước tới gần Lan, giọng trầm tĩnh:

- Em uống nhiều rượu lắm rồi phải không?

Lan bật cười chua chát:

- Ủa, anh cũng quan tâm đến tôi nữa sao? Tôi tưởng cả hồn ma của Mai còn bị anh bỏ rơi thì sá chi con này.

Rồi nàng bật cười khanh khách như điên rồi ngã người vào Trần, mặt nàng chạm vào mặt chàng:

- Hà hà... Tôi nói toạc cho anh biết... Không phải tôi cần gì anh đâu. Vì ngoài anh ra, còn hàng tá thằng khác, Phi Luật Tân có, Đại Hàn có, Mỹ có, Pháp có, thằng nào cũng giàu sụ, khỏe mạnh và bằng lòng đưa tiền cho tôi đi khiêu vũ, đánh bài, hút thuốc, nhậu rượu bất cứ giờ nào, đừng tưởng là anh ngon. Hà hà... Anh chỉ là một thằng đui, một thằng đui không hơn không kém mà cũng phách.

Trần nghiêng mình qua một bên, Lan lại muốn té, nàng chụp được thành ghế, ngồi xuống đối diện với Sương.

Lan chỉ vào Trần:

- Cô Sương, cô đê tiện lắm, tôi sẵn sàng nhường thằng mù này lại cho cô đó. Nhưng tôi chỉ hơi thất vọng khi thấy cô trừ được con quỷ chết trôi ở Hoàng Mai Trang.

Trần bước tới, giọng nghiêm nghị:

- Lan, nghe tôi nói...

Chàng lắc đầu tiếp:

- Đáng lẽ tôi phải bàn với Lan một chuyện nhưng em say thế này rồi còn bàn bạc gì được nữa, thôi đi ngủ đi rồi ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện.

- Hừ... Bàn hoài mà cũng chẳng có gì đáng bàn giữa tôi và anh cả, anh mà cũng bàn...

Trần nắm tay Lan:

- Thôi đi nghỉ đi.

Lan vùng mạnh:

- Đừng đụng tới người tôi nữa. Tôi chán anh rồi, chán đến độ thù ghét anh luôn.

Lan hét rất lớn, Sương ngỡ rằng cả nhà phải giựt mình nhưng mọi người đều có kinh nghiệm nên chỉ im lặng cố tiếp tục ngủ.

Lan bỗng gục đầu xuống sa lon khóc òa:

- Anh đi khuất mắt tôi đi... Tôi hận lắm... Tôi hận anh lắm... Đi cho khuất mắt tôi đi...

Trần bình thản:

- Lan đã say lắm rồi. Say đến độ không còn tâm trí gì nữa cả, uống chỉ nhiều dữ vậy?

Sương bước đến bên Lan, nhỏ nhẹ:

- Lan đi ngủ đi.
- Đừng động tới tôi.

Sương vẫn ôn tồn:

- Lan say nhiều rồi, để tôi dìu lên phòng cho, không nên cố sức mãi như thế.

Lan giãy giụa như một đứa trẻ:

- Không... Không...

Rồi cứ tiếp tục khóc...

Trần cau có:

- Kệ thầy nó, bỏ nó đi Sương.

Sương liếc mắt nhìn Trần rồi cúi xuống:

- Tôi sẽ đưa Lan về phòng, khuya lắm rồi, đừng nên làm ồn, ngày mai sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Trần bỗng nói:

- Sương phải hứa chắc với tôi là không được lên ra đi.

Sương gật đầu:

- Được rồi, tôi hứa.

Nàng dìu Lan, Lan đã mềm nhũn người, choàng tay qua vai Sương, Sương ôm ngang lưng:

- Phải ngủ một chút cho lại sức, say quá...

Lan đã không còn sức gì nữa, nàng nghe theo Sương như một đứa trẻ ngoan. Đầu dựa vào vai Sương, nàng bước từng bước lên lầu, miệng vẫn khóc rầm rức.

Sương hết sức vất vả mới dìu lên được và đưa Lan vào phòng, nàng cởi giày dùm Lan, đắp chăn, bỏ màn cẩn thận rồi đứng thẩn thờ bên đầu giường của Lan. Nhìn gương mặt tuyệt đẹp của Lan, bất giác Sương thở dài.

Lan bỗng trở mình lẩm bẩm:

- Khát quá... Xin miếng nước...

Sương bước lại múc nước, kề tận môi Lan, Lan hồi hã uống một hơi hết chén nước ngay. Nàng gục đầu xuống, mặt đỏ gay, hơi thở nóng hừng hực:

- Trời ơi... Nóng quá...

Sương khoát tay:

- Cần uống thêm không?
- Không... Nhưng tại sao tôi bứt rứt, khó chịu đến như vậy? Tôi chết... Chết mất...

Sương vội nói:

- Không sao đâu, Lan cứ nằm yên đi.

Sương định đi nhưng Lan đã chụp tay nàng:

- Sương, đừng đi... Ở đây với Lan... Căn phòng này lạnh lùng như mồ huyệt... Lan sợ lắm...

Sương bỗng thấy thương Lan vô cùng, nàng gật đầu:

- Lan cứ yên trí.

Rồi Sương đi lấy khăn, thấm nước đắp lên trán cho Lan, ngồi xuống bên cạnh giường.

Lan khẽ nghiêng mình qua một bên nhìn Sương, đôi mắt to, đẹp nhưng lơ dờ vì rượu. Lan thấy mình như một đứa trẻ bơ vơ không nơi nương tựa. Bây giờ nàng hiền hậu, dễ thương không còn độc ác, chanh chua như khi nãy nữa.

Lan phều phào:

- Sương... Lan yêu anh Trần... Yêu tha thiết, nhưng tình yêu Lan bị ảnh trả đáp lại bằng một gáo nước lạnh, ảnh cứ tưởng nhớ mãi đến người đã chết... Lan khổ lắm...

Nàng lại bật lên khóc nức nở...

Sương thì thầm:

- Tôi hiểu lòng Lan từ lâu rồi.

Lan ôm mặt:

- Trời ơi... Thật không thể tưởng tượng nỗi sự đau khổ của tôi khi ảnh nằm gần tôi, ngay đêm tân hôn mà cứ lải nhải gọi tên Mai... Mai mãi, làm sao chịu được.

Nàng thở dài:

- Lan tưởng một ngày nào đó, ảnh sẽ hiểu được Lan và yêu Lan nhưng không còn hy vọng gì nữa rồi...

Nàng lại úp mặt xuống gối khóc rưng rức... Giây lát, nàng nghẹn ngào tiếp:

- Trời ơi... Như thế có gì đau khổ hơn không? Sống mãi bên một người chồng không bao giờ nghĩ tới mình thì thật không đau khổ nào hơn được, phải không... Sương?

Nàng lắc đầu tiếp:

- Tôi thử đề nghị ly hôn, ảnh bằng lòng ngay, rồi tôi tức xin thêm xương của ảnh, ảnh chỉ có vẻ hơi ngần ngại, nếu tôi nằng nặc đòi ảnh sẽ cho luôn, miễn ly hôn được thì thôi. Rõ ràng ảnh coi tôi như một món nợ của ảnh mà.

Mặt Sương đã dịu hẳn xuống, nàng cảm thấy thương Lan vô cùng, nàng cúi xuống, thay chiếc khăn trên trán cho Lan.

- Từ trước đến nay, tôi chưa hề biết người con trai nào ngoài ảnh ra, mấy lần giận ảnh, tôi ra Đà Lạt ở ngoài nhà của một người dì để chộc tức ảnh nhưng ảnh cứ đứng đưng... Lòng ảnh đã bị linh hồn cô Mai hốt luôn rồi.

Lan nắm lấy tay Sương:

- Sương... Sương có tin tôi là tôi chưa hề biết một người đàn ông nào ngoài anh Trần không?

Sương gật đầu:

- Tôi tin, tôi hiểu rõ điều đó... Nhưng Lan cứ nghĩ đi cho khỏe, đừng suy nghĩ vớ vẩn có hại...

Lan lim dim đôi mắt, cơ thể mệt mỏi rã rời... Chát rượu đang hoành hành trong cơ thể... Đi bước nặng như chì, tinh thần Lan như bị lơ lửng trên không trung, mông lung, chập chờn... Lan vẫn còn nói, nói mãi, nhưng thứ tự lời nói càng lúc càng lộn xộn hơn, và cuối cùng chỉ còn những tiếng lẩm nhẩm phát ra trong miệng Lan... Lan trở mình, ôm lấy chiếc gối dài, chìm vào giấc ngủ mê mệt, trên má còn đọng hai dòng lệ.

Sương thở ra, cầm khăn lau trên má Lan. Nàng thì thầm:

- “Lan ơi! Chúng ta không thù không oán gì cả nhưng hình như tất cả ai yêu anh Trần đều phải khổ... Điều chánh yếu là chúng ta không nên xem nhau như thù nghịch... Một ngày nào đó Lan sẽ hiểu được tôi, thương tôi và Oanh, con tôi hơn.”

Nàng đứng dậy, thẫn thờ bước ra khỏi phòng trong bóng tối của đêm khuya...

12. Chương 12: Chương 12

Lan ngồi một mình bên cửa sổ, nắng mai thật đẹp nhiều giọt sương còn đọng trên các cánh hoa ngoài vườn.

Sau một đêm say, cho đến bây giờ, đầu óc của nàng vẫn còn nặng nề, choáng váng. Những chuyện xảy ra đêm qua hiện lơ mờ trong trí óc. Nhưng Lan cũng biết đó là một chuyện quan trọng Sương... Cái cô giáo kỳ dị ấy, không biết đã nói với nàng những gì? Nàng đã nói lại ra sao?...

Lan nhớ lại:

- Sương ở bên mình, đưa mình lên giường... Mình đã nói với Sương nhiều lần... Sương cũng nói lại... Và mình đã khóc trước mặt Sương, gối bây giờ còn ẩm lệ...”

Như thế thì Sương đã hiểu rõ những tâm tư thâm kín trong lòng nàng rồi. Hình như Sương cũng nói với nàng những gì liên quan đến tâm sự bí mật của cô ta. Nhưng chỉ bao nhiêu đó, cố nhớ hơn Lan cũng không thể nào nhớ được. Trừ một chuyện...

Đúng rồi, khi mới vào nhà, bật đèn lên Lan đã thấy Sương nằm gọn lỏn trong lòng Trần như một con mèo nhỏ, mặt chàng đầy nhiệt tình tha thiết, chưa bao giờ nàng thấy mặt Trần như thế. Tại sao có chuyện kỳ lạ đến như vậy? Nàng không hiểu đó có phải là ảo giác hay không? Biết đâu đó không phải là sự thực? Nàng nhớ kỹ lại Sương ăn mặc thế nào, Sương không mang kính trắng, để tóc xuống tới gáy... Cô ta cũng đẹp quá chứ. Nhưng sắc đẹp ăn nhằm gì với Trần.

Lan đứng dậy, đi tới đi lui trong phòng, thấy lòng bứt rứt. Cuối cùng, nàng mở cửa ra gọi:

- Chị Châu ơi... Chị Châu...

Chị Châu vội chạy lên:

- Dạ... Mợ gọi em?

Lan nhìn thẳng vào mặt chị ta:

- Cô Sương đâu rồi?

Chị Châu chỉ ra đường lộ:

- Dạ, cô Sương đi rồi. Cổ đi dạy hồi sáng sớm, dắt Oanh theo như mọi ngày.

Chị nhìn Lan với đôi mắt ngạc nhiên.

Lan cắn môi... À, công việc hàng ngày của Sương mà nàng quên. Lan nhủ thầm:

- “Đầu sao đi nữa chiều nay mình cũng phải tìm cách gặp cô ta để nói chuyện.”

Có thể nàng sẽ cho Sương ra khỏi nhà này, một linh hồn ma của Mai nàng còn chịu chưa nổi bây giờ lại thêm Sương.

Chị Châu nói nhỏ:

- Thưa bà, dùng chi không?

- À... Chị cho tôi ly cà phê sữa được rồi.

- Dạ.

Chị Châu xuống lầu, Lan khép cửa ngồi lặng yên suy nghĩ, nàng thấy lòng mình hồi hộp vô cùng, dù đã mấy lượt nàng cố trấn tĩnh lại. Có lẽ tại cơn say chưa hết hẳn, còn dây dưa trong người làm tinh thần nàng bồn chồn. Nàng cũng lấy làm lạ là mỗi lần đụng chạm với Sương, nàng lại thấy tội nghiệp Sương, thật là mâu thuẫn.

Lan lắc lư đầu, lẩm bẩm:

- “Hôm qua không biết mình có nói lời nào nặng nề đối với cô ta không? Mình nhớ không nổi nữa”.

Chị Châu bưng ly cà phê sữa lên đặt trên bàn, rồi chị đặt thêm một bình hoa hồng lên bàn nữa.

Lan hỏi ngay:

- Chị mua nữa hả?

- Dạ, ông bảo phải mua, tôi đặt trước hai, ba bữa mới có, bây giờ mỗi ngày nhà mình lấy ba bó.

- Hừ...

- Bà cần gì nữa không?

- Thôi, cảm ơn chị. Chị xuống dưới đi.

Lan bước ra cửa nhìn xuống phía dưới vườn hoa, trong lòng rối loạn nhiều hơn.

Trong nhà này nhất định đã có gì thay đổi. Hoa hồng... Hoa hồng... Và tất cả vấn đề đều do nơi cô giáo ấy mà ra cả.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa nhẹ, và không đợi người bên trong trả lời, cánh cửa từ từ mở ra.

Lan giật mình quay lại nhìn, thì ra là Trần. Nàng không ngờ chàng lại bước vào phòng này, từ trước đến nay chưa bao giờ chàng vào đây cả.

Hôm nay chàng ăn mặc chỉnh tề, thái độ tươi tỉnh... Lan ngạc nhiên nhìn chàng, và không hiểu từ lúc nào chàng đã thoát bỏ được gương mặt ưu tư, suy nghĩ cũ. Bây giờ chàng đã đổi thành một người khác tươi trẻ hơn, hơn nữa... Một điều làm nàng chưa xót hơn hết là tuy chàng đã xấp xỉ 40 nhưng chàng vẫn còn rất quyến rũ, chính nét quyến rũ ấy đã khiến nàng chôn đời mình trong ngôi nhà này sau khi quyết định thành hôn với Trần, dù đã biết là Trần mù.

Thảo nào Sương chẳng thích chàng...

Lan nhìn Trần từ đầu đến chân, người đàn ông đẹp đẽ này là chồng của mình từ năm, sáu năm nay đấy à? Nàng đã từng ước ao được nằm kề bên chàng, được chui đầu vào hai bờ ngực rắn chắc ấy, được nằm gọn trong đôi tay khỏe mạnh ấy. Nhưng chưa bao giờ nàng được trọn vẹn cả.

Trần chậm rãi:

- Anh với Lan có chuyện cần phải bàn, ngay trong này nghen.

Lan ngạc nhiên hơn nữa, lời nói của chàng hôm nay dịu dàng vô cùng. Nhưng nàng biết đó chỉ là những lời ngọt ngào khi sắp chấm dứt một cuộc tình cay đắng. Nàng nhún vai:

- Tùy anh.

Trần bước vào, khép nhẹ cửa phòng, chàng không rành phòng nàng trang trí ra sao vì rất ít khi chàng bước vào.

Lan đứng đứng nhìn chàng đứng vào bàn ghế mà không tới diu chàng đang hoang.

Trần nắm lấy một chiếc ghế, đặt dựa vào tường ngồi xuống, bật quẹt lên đốt thuốc...

Lan hỏi nhỏ:

- Anh muốn nói gì?

Trần nói giọng thật bình thản:

- Đêm qua em say khướt.

- Say thì sao?

Giọng nàng hẳn học hơn:

- Say thì có say thật, nhưng tôi cũng nhìn thấy và nhớ được những gì đêm qua!

- Phải, tôi biết.

Chàng kéo một hơi thuốc dài rồi chậm rãi:

- Cũng vì chuyện ấy mà tôi tới đây nói chuyện với Lan.

Lan cười gằn:

- Nói gì cũng được nhưng tôi xin nói trước là anh đừng nên dùng câu tình cảm xúc động nhất thời.

Chàng lắc đầu:

- Dĩ nhiên, không bao giờ xúc động nhất thời cả.

Chàng bình tĩnh tiếp:

- Lan, tôi xin đặt thẳng vấn đề ly hôn hôm nay giúp chúng ta chấm dứt được cuộc sống chung vô vị này.

Lan giật mình nhìn Trần trân trân:

- Tôi nhận thấy tốt hơn hết là mình nên dứt khoát với nhau, đừng tiếp tục làm khổ cho nhau nữa.

Lan dần từng tiếng:

- Anh mạnh dạn nói ra như thế, có phải... có phải vì cô giáo Sương đó không?

Trần thản nhiên:

- Phải.

Lan dựa lưng bên khung cửa sổ, ly cà phê nguội ngắt đã bị quên lãng này giờ trên tay nàng. Cổ Lan như nghẹn lại vì tức. Nàng nói nhanh:

- Chuyện ly hôn, đây không phải là lần thứ nhất chúng ta nói đến, hình như lần thứ ba thì phải.

Nàng tiếp:

- Và anh đã biết điều kiện của tôi rồi chứ?

- Biết...

Trần khẽ cúi đầu, lặng thinh suy nghĩ hồi lâu:

- Lan nghĩ lại coi, sở với xương mà tách riêng ra cũng khó làm ăn riêng lắm.

Chàng hơi ngập ngừng:

- Lan có thể thay đổi điều kiện không?... Có thể là phổ lâu... Hay tiền mặt tôi cũng chịu.

Lan lắc đầu:

- Không, không thay đổi gì hết.

Trần phà mạnh khói thuốc ra trước mặt:

- Để anh suy nghĩ...

Chàng đứng trước một hoàn cảnh hết sức khó khăn nhưng sau cùng chàng cũng quyết định:

- Được rồi, tôi sẽ giao xương lại cho em.

Lan giật mình kinh hoàng, nàng không thể tưởng tượng được là Trần có thể ỉnh nửa gia tài, phân nửa công trình mồ hôi nước mắt của chàng từ trước đến nay để đổi lấy mảnh hôn thú. Nàng không thể ngờ được sức mạnh của mối tình Trần dành cho Sương, ột cô giáo mới vào nhà này...

Thật khó mà tưởng tượng. Nhưng thật ra, nàng đâu cần xương hay thiên bạc vì nàng yêu Trần và không muốn Trần ly hôn, nên mới đặt điều kiện khó khăn như thế, không dè chàng bằng lòng. Nàng ganh tị:

- Vì cô giáo đó mà anh không tiếc xương à? Bộ cô ta quan trọng lắm hay sao?

Trần trầm giọng:

- Nói cho đúng ra, Sương trị giá bằng trăm nghìn lần xương trà ấy, không thể so sánh vật gì với nàng được.

Lan cau mày:

- À...

Nàng khó chịu vô cùng trước câu nói ấy. Sương làm gì mà hấp được cả tâm hồn Trần như thế?

Nàng cao giọng:

- Anh định ly hôn với tôi rồi kết hôn với cô ta à?

Trần mỉm cười:

- Phải.

Thái độ của Trần làm Lan khổ sở vô cùng, tim nàng đập mạnh hơn, trong khi Trần tiếp:

- Như vậy, chúng ta đã quyết định xong.

Chàng mỉm cười:

- Sau sáu, bảy năm tình nghĩa, bây giờ xa nhau, nếu có gặp nhau ta cũng vẫn giữ được nét vui vẻ với nhau, vậy là điều tôi mong ước đã thành công. Tôi sẽ cho luật sư hay và mọi việc sẽ giải quyết êm thấm, mau chóng nhất là việc xương máy.

Chàng có vẻ buồn:

- Ngày mai, quản lý sẽ mang sổ sách đến trình bày với Lan, rồi chúng ta sẽ ký tên vào giấy tờ, sau đó mọi việc trong xưởng sẽ do Lan quyết định, vậy là xong.

Lan bỗng dằn mạnh ly cà phê xuống bàn:

- Không!

Trần cau mày:

- Chứ sao nữa?

Lan lắc đầu:

- Tôi không bằng lòng.

Trần hỏi mau:

- Chứ Lan muốn sao?

Lan nói to:

- Tôi bảo là tôi không đồng ý.

- Lan nói gì kỳ vậy?

- Tôi không đồng ý chứ không có gì kỳ cả.

Trần ngơ ngác:

- Tôi đã bảo là tôi đồng ý giao xưởng lại cho Lan, hay Lan muốn giao ngay bây giờ?

Lan tức tối:

- Tôi không thèm xương trà hay xương gì cả, tôi không muốn anh ly hôn với tôi để kết hôn với con ấy.

Nàng ôm đầu:

- Không... Không thể được...

Trần im lặng một lúc rồi hỏi:

- Tại sao vậy Lan? Có ý gì khác cứ nói thẳng cho tôi biết đi, đừng làm bộ vòng vo. Lan muốn thêm điều kiện gì nữa? Nếu có thể, tôi bằng lòng cho Lan ngay nhưng tôi xin nhắc lại tôi sẽ sống với Sương bằng bất cứ giá nào. Tôi đã nhất định rồi.

Chàng nhún vai tiếp:

- Hơn nữa, chúng ta không yêu nhau, Lan có hàng tá bạn trai, tôi không nói gì cả, cũng như Lan muốn đi đâu cũng được. Vậy thì chúng ta nên ly khai nhau có phải tự do hơn không? Với xướng ấy, Lan có thể ngồi không mà ăn đến trọn đời.

Chàng hạ giọng:

- Lan đừng nên làm khó tôi nữa.

Lan càng đau đớn hơn, Trần hạ mình năn nỉ nàng như thể chứng tỏ chàng yêu Sương càng cao hơn. Những lời của chàng làm cho nàng chua xót. Nàng không yêu chàng, nàng có hàng tá bạn trai... Trời ơi! Đúng Trần mà thật mà!

Lan trừng mắt:

- Tôi chỉ đòi không ly hôn thôi, tôi không cần gì cả, hết gia tài của anh tôi cũng chẳng thèm.

Trần lớn giọng:

- Như thế nghĩ là Lan muốn tìm đủ mọi cách để chống đối tôi, để làm khổ tôi à?

Chàng bước tới gần nàng:

- Lan làm như thế có lợi lộc gì chứ? Nói cho tôi nghe đi, đừng nên dồn ép một cái gì thái quá.

Lan la lớn:

- Tôi có dồn ép ai đâu, tôi muốn giữ chồng tôi, chỉ có bao nhiêu đó thôi, tại con đó giựt chồng tôi mà. Tôi sẽ hành hạ nó...

Trần cười gằn:

- A... Nghĩa là Lan muốn hành hạ Sương khổ cho bỏ ghét phải không? Đừng lầm, nếu bằng cách này không được, tôi sẽ vùng tiền ra xa Lan bằng nhiều cách khác, những cách đó chẳng những tôi tốn ít tiền mà Lan cũng sẽ chẳng sung sướng gì đâu. Tôi đã nhất định sống chung với Sương, bằng bất cứ giá nào.

Lan hơi lùi lại:

- Hả? Vậy Sương đã chiến thắng bóng quế của Mai rồi à? Vậy mà tôi cứ ngỡ anh vô tình.

Trần nạt:

- Tôi cấm Lan dùng hai tiếng hồn ma bóng quế đó nghe.

Lan nói lại:

- Còn chó gì mà anh làm bộ bênh vực, tội nghiệp cho Mai lắm, từ bấy lâu nay chắc cô ấy tưởng anh chung tình nên chưa đi đầu thai, bây giờ mới sáng mắt ra.

- Không... Mai sắp có hạnh phúc rồi.

- Hả?

Trần cười:

- Vì Mai chính là Sương đó.

Lan cười khinh khỉnh:

- Lãng nhách.

Trần lắc đầu:

- Tôi nói thật đó... Nếu không phải là Mai thì không bao giờ tôi hy sinh tất cả. Tôi hối hận với nàng nhiều quá rồi.

Chàng đứng lên:

- Mai đã không chết đuối như tôi và mọi người lầm tưởng, nàng đã đi ngoại quốc suốt mười năm nay, nay lại trở về.

Lan lắc đầu lia lịa:

- Không... Tôi không tin... Không thể nào tin được... Anh định bào chữa cho hành động mình nên đặt điều...

Trần cắt ngang lời nàng:

- Lan tin hay không là tùy Lan, nhưng ở chung với nhau trong mười năm, Lan cũng biết tính tôi, biết sự chung thủy của tôi đối với Mai như thế nào. Ngày hôm trước, Cao đến đây cũng do tôi mời để xác định lại xem Sương có phải là Mai hay không. Bây giờ Lan đã hiểu chưa? Lan có biết tại sao tôi yêu Sương chưa? Tại vì Sương chính là vợ tôi, là Mai đó.

Lan ôm mặt, tâm tư rối loạn vô cùng, nhưng nàng bắt đầu hiểu là những lời Trần nói là sự thật...

Trần thở dài:

- Sự thật như thế. Tôi xin lỗi Lan, đáng lẽ trước kia tôi không nên kết hôn với Lan. Nhưng bây giờ... Lan nên hiểu rõ và thông cảm cho hoàn cảnh giữa tôi và Mai. Nếu Lan đồng ý ly hôn nghĩa là Lan đã hy sinh mà ban cho tôi một ân huệ. Tôi xin đền bù lại một phần nào, dù tôi biết rằng sự đền bù đó không thấm thía vào đâu so với sự hy sinh của Lan.

Lan lắc đầu thiểu não... Trần làm sao đền bù lại sự mất mát của nàng, không có gì xứng đáng cả. Mặt nàng rần rụa nước mắt, tinh thần như bị một sợi xích sắt vô hình ràng buộc...

Phải rồi... Cô ta chính là mẹ của Oanh, thảo nào Sương chẳng sẵn sóc Oanh từng chút. Trời ơi! Tại sao lại có chuyện éo le bất ngờ đến thế?

Nàng rên rỉ:

- Tôi không tin... Không thể được...

Trần đưa tay vào túi:

- Lan hãy xem tấm ảnh này.

Chàng đưa cho nàng một chiếc mề đai vàng:

- Lan hãy mở hai cánh tim ra, nhìn kỹ bức ảnh lồng ở giữa rồi sẽ biết sự thật thế nào.

Lan cầm bức ảnh lồng trong chiếc mề đai, nàng lắc đầu khép chặt hai cánh lại...

Phải rồi... Không còn ai khác hơn nữa. Người đàn ông trong ảnh có thay đổi, Trần đã mù, đã tiêu tụy hơn, chứ Mai so sánh với Sương bây giờ vẫn còn giống hệt.

Nàng đưa trả lại cho Trần:

- Trời ơi...

Trần hơi ngạc nhiên, tại sao Lan có vẻ đau khổ đến như vậy, nàng có yêu đương gì mình đâu? Chàng cầm chiếc mề đai, tha thiết:

- Lan nghĩ thế nào? Anh mong em vui lòng chấp nhận cuộc ly hôn, anh đã quá đau khổ từ mười năm nay, Sương cũng thế. Còn hiện tại chúng ta ở chung mà chẳng hạnh phúc gì. Em nên...

Lan bịt tai:

- Anh đừng nói nữa...

Nàng không ngờ có chuyện ngang trái như thế... Một người chết bỗng trở về, đòi lại hạnh phúc!

Trần vẫn nói:

- Lan... Tài sản của anh đó, em muốn gì cũng được, anh xin đền bù lại phần nào... Công em giúp gia đình anh sum họp trở lại...

Lan bỗng ngẩng lên:

- Anh đừng nói nữa, anh về phòng đi... Anh cho tôi một thời gian để suy nghĩ chứ!

- Lan...

Lan nói lớn:

- Anh không cho tôi một thời hạn nào sao? Bây giờ tôi chưa thể trả lời được. một vài ngày nữa hãy hay... Tôi, tôi cần phải nói chuyện với cô ấy nữa.

Trần lộ vẻ lo lắng:

- Lan... Anh khuyên Lan đừng làm khổ Sương thêm, nàng đã chịu quá nhiều truân chuyên rồi.

Lan nhìn thẳng vào mắt Trần, đôi mắt vô hồn sâu thẳm đã dần vật tinh thần nàng suốt mấy năm nay.

- Anh cho tôi biết, anh yêu Sương tới mức độ nào?

Trần nói nhanh:

- Không thể so sánh với bất cứ cái gì hay định một mức độ nào cả, chắc chắn hơn cả thân anh.

Lan quay mặt ra cửa sổ, bên ngoài, xa xa là ruộng vườn, cạnh đấy là ngôi nhà đổ nát Hoàng Mai Trang nhoe nhoẹt dưới làn nước mắt đọng trên mi nàng...

13. Chương 13: Chương 13

Mùa hạ sắp chấm dứt, buổi sáng tràn ngập ánh nắng ấm, nhưng đến trưa trời luôn luôn âm u, vùn vù, ngày nào cũng thật buồn tẻ dưới những trận mưa đầu mùa lê thê, ào ạt...

Trường đã tan học, Sương bước ra cửa nhìn trời... Gió lạnh làm nàng rùng mình nhẹ nhẹ.

Cây bàng trước cửa trường đã trụi cả lá, cơn mưa lớn buổi trưa đã tạnh, nhưng bầu trời vẫn lất phất mưa rơi.

Tóc Oanh lấm tấm những hạt bụi nước, như những hạt kim cương nhỏ, óng ánh dưới mắt Sương.

Nó bỗng reo lên:

- Cô... Bác Du đem xe đến rước mình kìa...

Người tài xế cho xe đậu ngay trước cổng trường, bước xuống chạy đến bên Sương:

- Trời mưa, ông bảo tôi mang xe đến rước cô và cháu Oanh... Mưa gì mà mưa mãi...

Sương thở ra:

- Bác cảm phiền đưa Oanh về trước, tôi đi bộ một chút rồi về nhà sau cũng được.

- Cô không có áo mưa...

Sương gượng cười:

- Không sao, mưa này không ướt lắm đâu.

Oanh lo lắng:

- Cô về mau nhen, coi chừng bệnh à.

Sương xoa đầu con bé:

- Không sao, cô sẽ về ngay.

Nàng dẫn nó đẩy lên xe, kéo cổ áo lại cho con:

- Ăn cơm trước nghen Oanh.

- Dạ.

Chiếc xe trườn tới, chạy chậm chậm ra đường.

Sương bước từng bước thẩn thờ bên mé lộ đường sinh lầy trơn trượt, từng hạt nước li ti chạm vào mặt nàng, mát lạnh, gió vẫn vi vu bên tai... Nàng cứ chậm rãi đi, đi mãi về hướng Hoàng Mai Trang.

Đưa tay đẩy mạnh tấm cửa sắt, nàng bước vào trong, giẫm lên đồng gạch vụn và đám cỏ hoang. Hoàng Mai Trang vẫn lạnh lùng hoang vắng như bất cứ lúc nào suốt mười năm nay... Gió lửa bốn phía làm những ngọn cây leo trên đường, trên mái ngói rung lên nhẹ nhẹ...

Sương thở dài, một nỗi buồn thâm thúy cứ ngấm mãi ăn sâu vào từng lỗ xương đốt tủy trong người nàng. Làm sao tìm được những ngày vui cũ? Tất cả đều đã trôi qua như một giấc mộng, huy hoàng nhưng cũng thật thảm thương, đau khổ. Hoàng Mai Trang ngày nay giờ chỉ còn là một đồng gạch vụn, tiêu điều dưới cơn mưa gió.

Sương ngồi xuống một phiến gạch, trầm tư nghĩ ngợi... Nàng ngồi thật lâu, quên cả thời gian vẫn thản nhiên trôi xung quanh mình.

Bỗng có tiếng gọi thoang thoảng:

- Sương...

Nàng không mấy chú ý, nhưng tiếng gọi lại vang lên rõ rệt:

- Mai ơi...

Nàng giật mình ngẩng lên thì Trần cũng vừa bước vào, bóng chàng in rõ trên nền trời xám xịt.

Trần hỏi lớn:

- Mai... Em có ở đây không?

Trần lò dò bước tới, trên tay cầm chiếc áo mưa của Sương, nàng đã bỏ ở nhà.

Sương đứng lên:

- Tôi đây.

Trần lộ sắc mừng, đưa tay quờ quạng trước mặt:

- Vậy mà anh tưởng...

Sương cười:

- Anh tưởng tôi đi à?

Nàng nhìn chàng, bao nhiêu oán hận tan biến hết... Nàng khó can đảm xa rời được chàng! Nàng ra đi nghĩa là mang theo tia hy vọng cuối cùng của cuộc đời đau khổ mà Trần phải chịu. Nàng mỉm cười:

- Anh hay giật mình quá!

Chàng đưa tay vuốt mái tóc nàng rồi cầm bàn tay lạnh buốt của nàng âu yếm:

- Đừng đi như thế này nữa em, coi chừng bệnh à. Tay chân lạnh buốt hết rồi nè.

Chàng choàng áo mưa cho nàng:

- Ông tài xế bảo em không chịu lên xe, cứ đi lang thang một mình trong mưa làm anh lo ngại hết sức. Mai à, đừng trêu đùa anh nữa nghen, em đùa chừng mấy lượt nữa chắc anh chết vì lo mất.

Nàng nói nhỏ:

- Em chỉ muốn đi bộ dưới cơn mưa...

Nàng quay mặt sang hướng khác như nhìn Hoàng Mai Trang đang chìm đắm trong cơn mưa. Mai thở dài:

- Giống một ngôi cổ mộ quá, ngôi cổ mộ này đã chôn vùi tất cả ngày vui cũ của chúng mình.

Trần tin tưởng:

- Anh sẽ cố hết sức gây dựng lại như ngày xưa.

Mai thở dài:

- Nhưng có những cái không thể gây dựng được.

Trần tỏ vẻ buồn:

- Mai, bây giờ anh hơi lo sợ, anh không còn hiểu được em nữa, tâm tư, tình cảm em bây giờ phức tạp quá.

Nàng nhìn chàng:

- Thế à?

- Anh có cảm tưởng như em tìm cách lánh xa anh, anh phải dùng tất cả sức mình để giữ em...

Mai nói giọng thật buồn:

- Để làm gì? Để nhốt em vào chiếc lồng vàng mà khi trước em đã suýt chết trong đấy chẳng?

Trần lắc đầu:

- Không... Với em không có chuyện đó... Anh đã trả một giá quá đắt vì việc đó rồi.

- Như thế thì em cứ tự do bay nhảy.

Trần thở ra:

- Tùy em, anh không còn tư cách gì để bắt buộc em, miễn em nghĩ tới anh, tới con, tới gia đình chúng ta là anh mãn nguyện, anh đâu mơ ước gì hơn.

Mai nhìn xa xôi về phía trước... Chiếc tổ ấm cũ của nàng nằm đó kia, hoang tàn, thê thảm. Bây giờ Trần đang định xây lại tổ mới, liệu có đông bão như khi xưa tàn phá nữa không?

Trần kéo tay nàng:

- Thôi chúng ta về Mai... Đứng dầm mưa lâu quá rồi cảm, cúm, mất công thêm...

- Em chưa muốn về... Em muốn đứng mãi dưới cơn mưa nhớ lại ngày nào, ngày vui nào đã mất... Em muốn đi bộ thật lâu trong cơn mưa, dài theo con đường này.

Trần gật đầu:

- Vậy thì chúng ta cùng đi.

Rồi chàng và nàng ra khỏi Hoàng Mai Trang, đi dọc theo mé lộ dưới cơn mưa gió. Hai người đi kề bên nhau, không nói một câu. Sau cùng, họ đến đầu cầu sắt...

Chiếc cầu sắt ngày nào Trần từng đứng thẩn thờ hàng giờ bên bờ, lặng nhìn dòng nước. Chàng nhìn nàng:

- Có một thời gian rất dài, anh hận dòng sông này thâm xương, nhưng đáng lẽ anh phải biết ơn nó.

Mai hỏi lại:

- Tại sao anh chỉ biết hận nó?

- Anh cũng hận cả anh nữa.

Nàng lặng thinh, hai người quay trở lại...

Được một đoạn, Trần nắm tay Mai, thở dài:

- Từ lâu, anh muốn cho em biết chuyện này.

Giọng Mai trầm ấm:

- Chuyện gì thế anh?

- Cách đây ba năm, mẹ anh đau gan nặng, em có biết trước khi chết mẹ anh đã nói thế nào không?

Mai đã từng khổ sở, điêu đứng vì người mẹ chồng khắc nghiệt, nhưng nàng cũng bùi ngùi nín nghe Trần nhắc lại giờ phút cuối của bà.

Nàng hỏi:

- Mẹ đã nói thế nào anh?

Trần nói chậm chậm, giọng trĩu buồn:

- Mẹ đã bảo anh nếu mẹ có phép gì làm cho Mai giống dậy thì mẹ rất vui lòng nhắm mắt. Từ ngày em ra đi, không những anh hối hận mà mẹ còn khổ tâm nhiều hơn anh. Mai, em có thể quên chuyện cũ không?

Sương thở dài im lặng:

- Mai... Em cũng biết tánh một người khi lớn tuổi, nhất là mẹ, mẹ có mặc cảm của một người đang mất hết quyền uy nên mẹ khó tính. Nhưng em nên tha thứ... Mẹ đã khổ đến giờ nhắm mắt...

Sương nói nhỏ:

- Em không nghĩ đến những chuyện ấy đâu, em đã quên chúng rồi, dù quên một cách khó khăn.

- Còn lỗi của anh?

Chàng nắm lấy tay nàng, bàn tay lạnh buốt, ướt đẫm nước mưa...

Mai thở dài:

- Em sẽ cố quên... Nhưng không hẳn vì tình cảm giữa chúng mình đâu. Em chỉ quên hết quá khứ còn chuyện hiện tại không bao giờ em hấp tấp quyết định được.

Trần gật đầu:

- Anh chỉ mong thế thôi.

Đêm ấy, mưa thật to, Sương dỗ cho Oanh ngủ xong, bước sang phòng Lan, gõ cửa.

Phòng Trần đã tắt đèn, nhưng Sương biết chàng chưa ngủ, có lẽ chàng luôn luôn sợ mất nàng nên canh chừng từng chút. Nàng nhón gót bước nhẹ về phòng Lan, không muốn cho Trần biết cuộc nói chuyện của mình.

Cửa phòng mở nhẹ, Lan mặc chiếc áo ngủ màu hồng, ngạc nhiên mở to mắt nhìn nàng. Sương lách nhanh vào trong, nói với Lan bằng một giọng chân thành hơn bao giờ hết:

- Tôi có chuyện cần bàn với Lan. Chúng mình nói chuyện trong đây được chứ?

Lan hơi ngần ngừ:

- Tùy Sương...

Nàng đi lại tú lấy thuốc hút rồi ngồi trên giường nhìn Sương lặng thinh, chờ đợi. Lần thứ nhất Lan mới được dịp nhìn kỹ Sương. Rõ ràng là Mai, nhưng trong hình khó so sánh được với ngoài thật. Sương đẹp, đáng điệu lại trang nhã... Lan chỉ ghé:

- Ngồi đi... À, xin lỗi, tôi phải gọi Sương là Sương hay Mai, hoặc là bà Trần?

Sương nhìn Lan:

- Anh ấy đã nói tất cả với Lan rồi à?

- Phải.

Lan kéo một hơi thuốc:

- Thật là một chuyện khó tin nhưng có thật.

Sương khẽ thở dài, gượng cười nhìn Lan.

Lan nhìn Sương, trong lòng có những cảm giác thật mâu thuẫn với nhau, mâu thuẫn đến lạ lùng. Luôn luôn nàng nhủ thầm:

- “Kẻ thù của mình đây”.

Nhưng nàng vẫn thấy ở Sương một cái gì đáng mến, đáng kính phục hơn thù ghét. Nhớ đến chuyện hôm qua, Lan nói nhỏ:

- Cám ơn Sương đã săn sóc tôi đêm qua.

- Dạ, không có chi...

Lan đáp ứng:

- Đêm qua... Tôi đã nói gì với Sương?

Sương nhìn Lan với đôi mắt bao dung, Lan ngạc nhiên trước ánh mắt thân thiện của nàng.

Sương mỉm cười:

- Nói những điều tâm sự của Lan...

Lan lặng yên, phải rồi, mình đã nói rất nhiều, những tâm sự đó dường như chưa bao giờ mình nói với ai... Trừ cô giáo này! Lan cúi đầu, dùng gót giày nghiền nát mẩu tàn thuốc...

Sương nhìn nàng:

- Tôi có một chuyện muốn nhờ Lan.

Nghe câu nói, Lan bỗng bừng giận:

- “À, thì ra hôm nay mày tới đây để xin tao trả lại thằng chồng mù ày sao? ”

Nàng lạnh lùng:

- Chuyện gì?

- Nếu Lan đã hiểu rõ hết tất cả mọi chuyện rồi thì tôi nghĩ rằng chúng ta nên thành thật với nhau, nói chuyện thẳng thắn với nhau là hơn, phải không?

Nàng nói tiếp, giọng ôn tồn hơn:

- Với tư cách là mẹ ruột Oanh, tôi xin gởi gắm Oanh cho Lan. Lan vui lòng săn sóc nó, thương yêu nó, tôi rất mang ơn.

Lan giật mình mở to mắt nhìn Sương, câu nói ấy thật quá bất ngờ cho nàng. Nàng đáp ứng:

- Sương muốn nói:

Sương thở dài:

- Chính tôi cũng không muốn như thế nhưng sự thật đã như vậy... Dường như Lan ưa ghét trẻ con, nhất là những trẻ có mẹ cũng như mồ côi... Tôi thỉnh cầu Lan...

Lan đáp ứng:

- Tôi... Tôi từng ngược đãi Oanh...

Sương thở dài:

- Đàn bà ai lại không như thế. Có lúc mình không thể nào không ích kỷ được. Tôi không dám nói về quá khứ, nhưng tôi mong sau này Lan sẽ thương yêu Oanh như con ruột, nó sẽ yêu Lan lại như mẹ.

Lan thở dài:

- Nhưng... Sương mới là mẹ ruột nó.

Giọng Sương buồn vô cùng:

- Vĩnh viễn con tôi nó không biết tôi, cũng như tôi không thể nào gần nó được. Má nó sẽ là Lan, tôi năn nỉ Lan, tôi xin Lan, hãy thương dùm nó mà nhìn nhận nó.

Lan có vẻ suy nghĩ:

- Sương sẽ xa nó?

- Phải, đành phải vậy.

- Sương nên nghĩ kỹ rồi nói, theo tôi thì Sương khó thể nào rời xa Oanh được.

Sương chậm rãi:

- Hết niên học này, tôi sẽ nghỉ dạy và trở về ngoại quốc, chỉ còn một tháng nữa thôi.

Nàng muốn khóc:

- Lan hiểu ý tôi chưa? Thật ra thì tôi không muốn xa Oanh chút nào, cũng như Lan không bao giờ muốn xa Trần. Chúng ta phải có kẻ được, người mất. Tôi xin tự nguyện làm người mất nếu được Lan hứa là sẽ thương Oanh như con ruột, tôi chỉ mong có bấy nhiêu.

Nàng đứng lên:

- Tôi khó có thể diễn tả hết lòng tôi được. Mình là đàn bà với nhau, dễ thông cảm nhau hơn, mong Lan không nỡ từ chối lời đề nghị vừa rồi của tôi. Lan nghĩ thế nào?

Lan thoáng nét nghi ngờ:

- Hay Sương định bố thí cho tôi?

Sương vội lắc đầu:

- Không, Lan đừng hiểu như thế.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Lan:

- Tôi không phải là hạng người như thế đâu. Nếu như còn yêu anh ấy, không khi nào tôi nhường, tôi nói thật...

Nàng lắc đầu:

- Mười năm rồi, tình yêu trong lòng tôi đã chết đi qua từng giọt lệ khổ đau... Tôi không còn những tình cảm ngày xưa nữa, Lan hiểu tôi không? Hơn nữa, ở ngoại quốc, nhiều người đang mong lập gia đình với tôi, không lẽ tôi chối bỏ để phá vỡ gia cang của Lan. Tôi không thể làm như vậy được, tôi phải trở về bên ấy.

Lan chớp chớp đôi mi:

- Cô có biết là Trần sắp ly hôn với tôi không? Hôm qua anh nói thế, và bảo là sắp kết hôn với Sương.

Sương mở to mắt:

- Thế à?

Nàng tiếp:

- Đó chỉ là ý riêng của Trần, chuyện ấy không thể có được, vì bây giờ tôi không còn tình cảm gì nữa hết. Tôi ở đây gần một năm nay cũng chỉ vì Oanh, vì Oanh mà thôi.

Lan nhìn Sương:

- Bộ Sương... Không nghĩ tới anh Trần sao? Suốt mười năm nay anh luôn luôn tưởng nhớ tới Sương.

Sương thở ra:

- Không phải vì hận anh mà tôi ghét anh. Tôi tha thứ cho anh ấy hết rồi, tôi còn cảm động trước thịnh tình của anh và thương hại hoàn cảnh anh nữa. Nhưng tình yêu đã mất rồi khó tìm lại được!

- Anh Trần biết ý định của Sương chưa?

Sương lắc đầu:

- Chưa, nhưng tôi sẽ cho anh biết ngay.

Lan lặng thinh nhưng vẫn nhìn Sương trân trân... Nàng thấy Sương thật là khó hiểu, Sương là một quyển sách bí ẩn...

- Nếu Sương đi, anh Trần đau khổ thì sao?

Sương mỉm cười:

- Một bàn tay đàn bà sẽ xoa dịu anh, tôi hy vọng thế.

Lan nhướng mày nhìn Sương, bốn cặp mắt gặp nhau. Hai người lặng thinh, không khí trong phòng thật yên tĩnh.

Bên ngoài, mưa vẫn rơi đều trên mái ngói, thêm gạch. Ngoài xa, gió lạnh lùa trên mấy cành cây, ngọn cỏ, tạo nên những tiếng vu vi buồn thảm.

Lan bước lại gần cửa sổ, nhìn cảnh vật thê lương dưới làn mưa mỏng bên ngoài. Lan thở ra:

- Tôi thấy anh ấy không cần sự có mặt của tôi... Đối với tôi, anh chỉ cần tờ ly hôn mà thôi.

- Thì Lan đừng chấp nhận.

Nàng bước lại gần Lan:

- Tôi tin rằng sau khi tôi đi, anh sẽ thay đổi ý kiến.

- Nhưng...

- Cứ tin tưởng đi Lan.

Lan quay lại nhìn thẳng vào mắt Sương:

- Cô làm vậy có lợi gì? Cô Sương?

- Đừng hiểu lầm.

Lan thở ra:

- Nhưng như thế... Sương lỗ...

Sương lắc đầu:

- Thấy anh Trần hạnh phúc, tinh thần tôi nhẹ nhàng rồi tôi muốn con tôi được sống trong cảnh gia đình êm ấm.

- Nhưng theo tôi thì chỉ có Sương về với anh Trần, gia đình mới hoàn toàn hạnh phúc, tôi nói thực.

Nàng nhìn Sương với đôi mắt sáng long lanh.

Sương nói nhanh:

- Không thể được.

- Tôi... Tôi không còn yêu Trần nữa.

Lan vẫn còn nghi ngờ:

- Sương nói thật không... Hay là một lý do nào bất buộc mà phải nói như thế?

- Tôi nói thật, không lý do nào khác cả.

Lan nhìn ra ngoài, tâm tư bối rối và chua xót vô cùng. Nàng cảm thấy hoang mang đến lạ lùng, không sao phân tích tình cảm lúc ấy được. Nàng thấy lòng mình mềm yếu hơn bao giờ hết. Lan vụt quay lại:

- Nếu Sương muốn, tôi sẽ ở lại, tôi sẽ xem Oanh như con ruột.

Sương mỉm cười nhìn Lan, nụ cười nàng có vẻ hài lòng và cũng đầy chua xót. Lan cũng nhìn Sương, hai người thấy thông cảm nhau vô hạn, một mối cảm tình đã hiện lên giữa họ.

Sương trở về phòng mình ngay sau đó... Trời đã khuya, đồng hồ vừa điểm một tiếng...

Suốt thời gian chừng một tháng nay, Trần sống trong bồn loạn.

Sáng sớm Oanh và Sương cùng đi, chiều mới về. Ở nhà, Sương lại dành một khoảng thời gian lớn để săn sóc, vui đùa với Oanh... Riết rồi Trần không nói chuyện với nàng được nữa. Nàng cứ tránh chàng mãi. Tối thì đóng cửa ngủ sớm, sáng sớm lại dắt Oanh đi học mất, giờ cơm thì có Lan...

Có lúc chàng hỏi:

- Em làm gì mà theo sát con Oanh vậy?

Sương đáp:

- Gần tới kỳ thi của nó rồi...

- Nhưng em đâu là một cô giáo kèm trẻ, nếu...

Sương ngắt lời:

- Nhưng em là mẹ.

Rồi nàng tìm cách tránh đi ngay.

Nhiều hôm, chàng chờ cả ngày cũng không nói chuyện với nàng được, nàng cố ý tránh chàng. Chàng không nản chí, chàng nghĩ:

- "Dù sao cũng gần bãi trường rồi, chừng đó thì rảnh, tha hồ trò chuyện với Sương.

Trong khi đó thì thái độ Lan thay đổi một cách thật nhanh chóng, đến độ không ngờ được. Nhiều lần Trần nhắc chuyện ly hôn thì nàng nhỏ nhẹ:

- Anh không cho em được ít ngày nữa sao?

Trần đâu thể nào ép buộc Lan được nên đành phải chờ đợi.

Lan ít đi ra ngoài hơn trước, tánh tình hoà nhã, dịu dàng với tất cả mọi người, khác hẳn khi xưa.

Một đêm nọ, Trần hết sức ngạc nhiên khi nghe Lan trò chuyện với Oanh và Sương, ba người cười nói huyền thoại vui vẻ. Điều đó làm chàng ngạc nhiên vô cùng, chàng lại lo sợ không biết Lan có dùng một âm mưu thâm độc gì với Sương không? Chàng vẫn lo xây cất lại Hoàng Mai Trang gấp rút trong khi Sương vẫn thờ ơ trước chuyện ấy. Còn Lan thì giả vờ không hay biết, cũng không hỏi han gì chàng, điều này làm cho Trần sốt ruột. Nhưng chàng đã định sẵn kế hoạch, cứ theo đó mà hành động.

Sáng hôm ấy, Sương đến phòng Trần bất thành lời:

- Ông Trần, tôi muốn bàn với ông vài việc.

Trần sững sờ:

- Ủa... Sao lại... Ông? Sương gọi anh là ông à?

Chàng hỏi luôn:

- Oanh đâu rồi?

- Lan đã dẫn nó đi mua áo mưa, mùa mưa đến rồi.

Trần giũt mình kinh ngạc, Lan dẫn Oanh đi mua áo mưa là một điều bất thường, từ trước tới nay chưa có bao giờ. Chàng thở ra:

- Thật là kỳ, tôi đã đề nghị mấy lần mà Lan cứ dây dưa mãi, ngày mai tôi phải đặt thẳng vấn đề ly hôn với nàng.

Sương ngồi xuống ghế:

- Đừng làm thế ông à.

- Sao?

Sương chậm rãi:

- bấy lâu nay, Lan đã chứng tỏ cho ông thấy nàng là người tốt. Ông mà cần phải có người săn sóc cũng như con Oanh cần phải có người thương yêu nó như con.

- Nhưng... Oanh đã có mẹ rồi cũng như anh tìm lại được...

Sương ngắt lời:

- Ông không được nói thế.

Nàng nghiêm trọng hơn:

- Nếu ông không giữ lời, tôi sẽ không nói chuyện với ông nữa.

Trần thở dài:

- Tôi đồng ý.

Chàng ôm lấy đầu:

- Trời ơi... Sương muốn cho tôi khùng hay sao làm như vậy? Tại sao gọi tôi là ông?

Sương bình thản:

- Tôi gọi đúng theo lối xưng hô giữa một ông chủ và một cô giáo kèm trẻ tiểu học mà.

Trần khổ sở:

- Sao mà Sương cứ nói những điều đó mãi, Sương muốn hành hạ tôi đến chừng nào nữa?

- Ông có bằng lòng cho tôi nói không?

- Tôi van Sương, đừng nói những chuyện không vui...

Sương lặng im, Trần hỏi nhỏ:

- Sương định nói chuyện gì?

- Tôi xin nghỉ việc trở về ngoại quốc.

- Hả?

Trần lặng người đi cả phút, Sương tiếp:

- Tôi sẽ trở về ngoại quốc, Jacky vừa gởi thư cho tôi, van nài tôi hãy trở lại với anh ta.

- Không... Sương đừng đi...

- Tôi đã quyết định rồi, tôi đã xin thôi dạy ở trường tỉnh này rồi, mới xin hôm qua.

Nàng lặng thinh nhìn chàng, chàng ngồi yên, dựa lưng vào tường, sắc mặt trắng nhợt... Sương đau đốn đợi chờ, thời gian trôi qua thật nặng.

Lát sau, Trần thở ra rồi ghen ngào:

- Sương... Đừng đùa nữa...

- Thưa ông, tôi không đùa.

Giọng nàng run run:

- Tôi đã mua vé máy bay và vị hôn phu tôi đang chờ tôi.

Mặt Trần lấm tấm mồ hôi, chàng đứng lặng người, Sương thấy lòng mình mềm yếu vô cùng. Chàng bước tới nắm tay Sương:

- Sương nói cho tôi nghe đi, ý Sương như thế nào?

Nàng đứng lên:

- Vâng, tôi sẽ nói hết cho ông nghe.

Cổ nàng như bị nghẹn lại:

- Tôi phải trở lại ngoại quốc, tôi đã sống một năm ở đây rồi và cũng vui lòng khi thấy con tôi đã no ấm. Bây giờ tôi phải lo cho tôi, phải, tôi cũng lo cho tôi nữa chứ! Ông hiểu vấn đề chưa?

Trần như nhìn thẳng vào mặt Sương:

- Mai... Mai nữ nói như thế với anh sao?

Chàng chụp lấy vai nàng:

- Mai... Tại sao vậy? Anh chờ em đã mười năm nay rồi mà...

Sương bị bóp tê rần cả vai, nàng kêu lên:

- Ông... Bỏ tôi ra, đau quá...

- Mai thế nào cũng được, tôi không cần.

Chàng nghiêng rằng:

- Mai đúng là sắt hay gỗ đá chứ không phải là con người... Mai muốn tôi phải cầu phải khẩn thế nào cho Mai ở lại? Mai muốn thế nào mới tha thứ cho tôi được? Mai muốn tôi quỳ xuống dưới chân, dập đầu lạy Mai hay sao? Có phải vậy không? Mai cứ nói đi, Mai cần gì?

Mai ràn rụa nước mắt:

- Tôi đã tha thứ cho anh...

- Nhưng tại sao Mai đi?

- Tôi đi vì thấy cần đi, tôi xin nói là tha thứ khác với tình yêu, tôi nói tình yêu có nhiều mặt lắm.

Trần cắn môi:

- Mai muốn nói gì?

- Tôi đi vì tôi yêu.

- Sao? Mai đi vì yêu?

- Phải, tôi yêu Jacky.

- Em yêu tên ngoại quốc ấy à?

- Phải...

Trần nói to:

- Láo...

Chàng ngồi bệt xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu.

- Mai... Em đừng dối anh mà... Em hãy nói lại đi, hãy nói là em vừa dối anh đi Mai.

Mai cố lạnh lùng:

- Không, tôi nói thật.

Nàng quay mặt sang hướng khác, không muốn nhìn mặt Trần:

- Tôi xin cho ông biết, sau mười năm nay, tất cả mọi việc đều thay đổi hết rồi, nhất là chuyện yêu đương.

Chàng vụt ngẩng đầu lên, bước tới sát bên nàng, tha thiết:

- Mai... Nhớ hồi xưa...

Nàng vùng dậy, bước sang chỗ khác:

- Xin lỗi anh, đừng đem chuyện cũ ra nói cho thêm nhục.

Chàng đưa tay nắm lấy vai nàng:

- Mai, hãy suy nghĩ lại đi.

- Vô ích.

- Hay là... Em ở lại vài tuần nữa đi...

Sương gương cười:

- Chủ nhật tôi đi, tôi đã mua vé máy bay rồi.

Giọng Trần run run:

- Hay em bỏ giấy đi.

Sương lắc đầu lia lịa:

- Không... Không thể được.

- Như thế nghĩa là em không còn yêu anh được nữa.

Sương cắn môi:

- Đúng như thế.

Chàng nắm tay nàng lắc mạnh:

- Tại sao? Tại sao vậy?

Giọng chàng như nghẹn ngào làm nàng mềm nhũn. Nàng lắc đầu lia lịa:

- Không có chi khó hiểu cả, chỉ có chuyện tình yêu đã chết sau cơn bão tố thôi.

Trần nói nhanh:

- Nó có thể hồi sinh.

Mai lắc đầu:

- Nhưng dù sao tôi cũng phải đi, xin lỗi ông, chỉ mong rằng...

Nàng nghẹn ngào:

- Mong rằng sau khi tôi đi, ông và cô Lan sẽ hết lòng thương con Oanh, tôi muốn nó sung sướng như bao đứa trẻ khác.

Và Mai cương quyết:

- Thôi, tôi phải đi.

Trần thở dài:

- Như thế là anh không còn nói gì với em được nữa sao?

- Dạ.... Thưa ông, tôi xin lỗi ông điều đó.

Trần nắm chặt vai Mai, giọng run run:

- Thôi... Đừng nói câu xin lỗi nữa... Em hãy cho anh biết lý do tại sao em không tiếp nhận tình yêu tha thiết của anh? Giờ đây, anh đâu có bắt ép em phải yêu anh. Anh chỉ cầu em nán ở lại, để anh có thể săn sóc em, cũng như gần con chúng ta... Mai... Em phải ở lại...

Mai vẫn một giọng:

- Không, không được.

Nàng vùng mạnh:

- Tôi phải đi... Tôi đi vì không còn yêu anh nữa.

- Tôi biết...

Chàng cố gắng kiên nhẫn:

- Anh chỉ là một thằng mù lòa, tàn tật phải không Mai?

Mai cắn chặt đôi môi, cố ý lặng thinh không trả lời câu ấy, tuy biết rằng lặng thinh lúc này còn tàn nhẫn hơn trả lời. Nàng phải đi, nàng phải để cho chàng không còn một tia hy vọng gì đối với nàng cả. Mai cố gắng lặng thinh không nói...

- Tôi đã đoán trúng một điều quan trọng rồi phải không?

Giọng chàng nghẹn ngào đau đớn. Nàng lặng thinh làm cho chàng đau đớn, tâm tư bị va chạm nặng nề. Trần tiếp:

- Anh đâu phải là một ông hoàng trong mộng của em. Anh chỉ là một kẻ tàn tật xấu xí. Em đã có vị hôn phu đẹp trai, giàu có thì còn xem anh ra gì nữa, phải không Mai?

Chàng nắm chặt vai nàng gần giọng:

- Em hãy nói thật đi. Có phải vì anh tàn tật mà em không nghĩ đến anh nữa phải không? Nói... Em nói cho rõ đi.

Mai vùng vẫy:

- Ông buông tôi ra.

Nàng nhăn nhó mặt mày. Trần cũng xô mạnh Sương làm cho nàng lão đảo suýt té. Nàng ngơ ngác nhìn sững Trần, Trần tức giận, nói lên với giọng thật đáng sợ:

- Mai!

Trần như một con thú bị dụ vào cảnh tuyệt vọng, vùng vẫy lên trước khi buông xuôi. Chàng đứng nhìn nàng, mặt lăm lỵ, mớ tóc rối như mớ bông bồng, rồi chàng nói to:

- Đi ngay đi, cô đi ngay đi, đi cho khuất mắt tôi, tôi không muốn nghe tiếng tăm gì của cô nữa. Đi đi! Đi mau, càng xa càng tốt, nghe không?

Sau cùng chàng tập trung tất cả sức lực ra la lớn:

- Đi... Đi au!

Sương giựt mình ngạc nhiên, chưa bao giờ nàng thấy thái độ chàng dữ tợn đến như thế. Trong phút giây ấy, nàng muốn chạy tới ôm trọn lấy con dã thú tuyệt vọng vào lòng, vuốt mái tóc rối ấy rồi an ủi, vỗ về. Nhưng nàng vẫn yên lặng đứng nguyên một chỗ. Nàng chỉ ôm mặt cố dẫn lòng không cho tiếng khóc nức nở bật ra khỏi miệng.

Sau cùng, nàng chạy nhanh về phòng riêng của mình...

Trưa hôm ấy, Lan và Oanh trở về nhà. Sương bước ra thấy Oanh đang mặc chiếc áo mới thật đẹp, nó tươi cười nháy nhót như một con chim nhỏ. Nhìn thấy Sương, nó chạy lại ôm vai nàng:

- Cô à, con có cái áo này đẹp lắm, cô xem coi.

Rồi nó lại chạy tới phòng Trần gọi lớn:

- Ba ơi, áo mới con đẹp lắm... Ba rờ thử coi...

Vừa gọi, Oanh vừa gõ cửa phòng bước vào, rồi giựt mình ngạc nhiên, lấm bắm:

- Ủa, ba đâu rồi ba?

Tới lúc ấy, Sương mới biết là Trần không còn có ở trong phòng. Nàng liếc mắt nhìn Lan như ra hiệu rồi đi nhanh xuống lầu. Chị Châu cho hay:

- Ông mới đi ra, đi một mình.

Lan ngạc nhiên:

- Đi một mình à? Trời mưa to thế này mà anh đi đâu cả. Ông có mặc áo mưa không chị?

Chị Châu như nhớ ra:

- À, mà ông không mặc áo mưa nữa.

Lan nhìn Sương hỏi nhỏ:

- Sương nói với anh rồi à?

Sương thở dài:

- Phải, Lan đi tìm anh ấy đi.

Lan bối rối:

- Theo Sương thì anh đi đâu?

Sương cắn môi đáp nhỏ:

- Có lẽ đến Hoàng Mai Trang.

Vài ngày nay trời cứ mưa to, việc xây cất lại ngôi nhà phải tạm ngưng. Đứng xa nhìn, chỉ thấy sườn sắt và những bức tường xây lở dở đứng sừng sững nơi Hoàng Mai Trang cũ.

Lan lặng thinh, nét mặt buồn buồn rồi thở ra:

- Để tôi đi tìm anh.

Nàng choàng chiếc áo mưa, xách theo áo mưa của Trần, băng mình đi nhanh trong cơn mưa.

Gần một giờ sau, Lan trở về với vẻ mặt vừa đau khổ vừa tức uất đến nghẹn ngào. Lan quăng chiếc áo mưa lên bàn:

- Anh muốn chết mà.

Sương lo lắng:

- Trần có ngoài ấy không Lan?

Lan bực tức:

- Như một thằng khùng, ngồi một đống, ướm chèm nhẹp, tôi gọi anh về thì anh chửi vào mặt tôi, anh bảo tôi cút au, cút khuất mắt anh ngay, anh còn nói: “Mấy người là thiên kim tiểu thư thì chú ý làm gì đến thằng mù khốn nạn này”. Thật là tức anh muốn chết... Tại anh cả.

Lan thở hào hển:

- Tôi giận quá nên nói: “Anh không những là mù, mà mù cả tâm trí nữa. Thật là một người tàn tật khó thương.”

Sương đứng nhìn Lan một lúc rồi chụp lấy áo mưa, quay sang nói với bác tài:

- Minh đi Hoàng Mai Trang.

Chiếc xe chạy nhanh ra lộ hướng về Hoàng Mai Trang. Tới nơi, Sương mở cửa xe bước nhanh xuống:

- Bác vào đây với tôi, kéo ống về mới được.

Bác tài chạy theo sau Sương, nhưng hai người vừa tới cửa thì từ phía trong, Trần đã loạng choạng bước ra, y phục xốc xếch, ướt đầm nước mưa, trên mặt bị thương mấy chỗ, máu đầm dề, có lẽ chàng đã bị té hay đụng phải vật gì mấy lượt. Sắc mặt trắng nhợt, dáng người chàng thật hung tợn, chẳng khác gì người điên.

Sương vội bước tới:

- Anh Trần...

Trần nạt đùa:

- Dang ra mau.

Chàng vừa hét lớn vừa gạt mạnh tay, Sương không gượng nên té luôn xuống đất.

Bác tài hết hồn vội vàng chạy đỡ lấy Sương. Trong khi đó thì Trần lướt nhanh ngang hai người rồi đi ra ngoài, thật nhanh. Chàng đụng vào hông xe hơi, loạng choạng thối lui mấy bước rồi gượng đứng dậy mở cửa xe.

Sương hết hồn:

- Bác... Anh Trần kia!

Bác tài vội vàng bỏ Sương chạy thật nhanh tới Trần nhưng chàng đã mở máy xe, đạp ga vọt tới.

Sương la thất thanh:

- Anh Trần...

Chiếc xe vọt lên mặt đường, chạy ngoằn ngoèo, Sương la thật to trong khi bác tài rượt hết sức theo. Chiếc xe tới gần khúc quanh thì Sương không còn la nữa, nàng đứng chết sững nhìn khoảng cách giữa đầu xe và thân cây cổ thụ bên đường thu ngắn dần, ngắn dần và... Ầm... Thân cây gãy gập xuống, chiếc xe hơi khựng lại rồi quay một vòng trước khi lăn lóc xuống ruộng.

14. Chương 14: Chương 14

Sau một cơn hỗn loạn, bối rối, lo âu của mọi người, sự chú tâm đến tối đa của bác sĩ, y tá... Mùi nhà thương ngọt ngào, thời gian trôi qua thật nặng nề... Tử thần đã bực tức ra đi, trả lại mạng sống của Trần trong đường tơ kẽ tóc.

Sương ngồi trên chiếc ghế kê bên giường bệnh chăm chú nhìn Trần, chàng đã qua cơn nguy hiểm... Chai máu treo ngược trên đầu giường, từng giọt máu được đưa vào người Trần, luồn vào động mạch, đẩy tử thần đi xa hơn. Trần vẫn nằm thiêm thiếp trên giường, mình mẩy quần đầy khăn trắng, máu thấm ra lỗ chỗ.

Đã 48 giờ từ khi đưa đến nhà thương, Trần vẫn chưa tỉnh, nhưng chàng thoát chết.

Không khí trong phòng yên lặng vô cùng, yên lặng một cách đáng sợ. Sương bắt Oanh về nhà, nếu nó khóc thì càng gây bối rối ọi người, còn Lan thì ở nhà khóc mãi, nàng không dám vào đây thăm Trần, gặp lại Trần.

Đêm đã khuya, Sương vẫn ngồi yên trên ghế nhìn Trần qua hai làn nước mắt. Đã hai đêm rồi, nàng chưa hề chớp mắt, cơ thể đã mệt mỏi, rã rời nhưng không thể nghỉ ngơi được. Nàng chỉ chấp chờn, nửa ngủ nửa thức, thỉnh thoảng vừa đi vào giấc ngủ nàng lại giật mình, mồ hôi toát ra như tắm vì những cơn ác mộng thật ghê rợn. Nàng lấy khăn tay ra lau mồ hôi, thở ra nặng nề.

Sương bỗng giật mình vì nghe tiếng rên nho nhỏ. Trần đang trở mình:

- Ô... Ô... Đau nhức quá... Nước đâu rồi, cho tôi nước... Nước... Tôi khát quá... Nước...

Sương vội đứng lên, lấy nước và lấy đồ nhều giọt cho vào miệng Trần từng giọt nhỏ. Đôi môi Trần khô đến nứt nẻ, mặt xanh xao hốc hác, hai dòng lệ lăn trên má nàng và rơi nhẹ trên tay chàng.

Trần mở hé đôi mắt, nhìn xung quanh, trí óc chưa thể hoạt động như bình thường được. Cảnh vật lơ mờ, mông lung như chìm trong một khối nước khổng lồ, yên lặng... Chàng cảm thấy nóng, nóng kinh khủng:

- Nước... Nước...

Một bàn tay mềm dịu, mát lạnh đặt lên trán chàng, rồi Trần nghe có tiếng khóc nho nhỏ bên tai. Trần cau mày một lúc rồi hỏi nhỏ:

- Ai đó?

Nhưng tiếng nói dường như không phát ra được, Trần cố sức hỏi thật lớn:

- Ai...?

Nhưng chàng ngạc nhiên khi chỉ nghe một giọng khàn đục, nhỏ xíu thoát ra từ cửa miệng mình. Có tiếng hỏi:

- Anh Trần... Anh hỏi gì đó?

- Ai... Ai thế?

Sương nắm cánh tay duy nhất không bị thương của chàng, áp vào đôi má đầy nước mắt của mình:

- Em đây... Sương đây... Không, em là Mai, Mai của anh nè...

Lần đầu tiên nàng mới xưng với chàng là Mai.

Trần hướng cặp mắt vô hồn về Mai, Trần vẫn thấy lơ mờ trong ảo tưởng hình ảnh của người vợ hiền mười năm trước. Chàng lẩm bẩm:

- Mai... Mai của anh hả?

Sương nắm chặt lấy tay nàng:

- Anh... Anh đã thoát nạn... Anh ráng tịnh dưỡng au bình phục. Em và con chờ ngày xuất viện của anh, chúng ta sẽ chung sống lại dưới một mái gia đình.

Trần tưởng như trong mộng:

- Mai... Em nói thật với anh hay trong mộng đó? Em bằng lòng yêu anh à? Không... Anh đâu có mơ...

- Anh... Đây là sự thật, em không thể dối lòng mãi được, em yêu anh... Anh Trần...

Trần lặng thinh thật lâu, chàng đã hoàn toàn hồi tỉnh. Dường như có một dòng máu mới chạy trong huyết quản, đầu óc chàng sáng khoái, nhẹ nhàng hơn trước nhiều. Chàng như được ngoi lên từ dưới đáy biển sâu. Trần nắm tay nàng phều phào:

- Mai... Em đó hả? Em vẫn ở bên anh hả?

- Anh... Em yêu anh... Em không thể nào chối được điều đó. Anh Trần, xin anh tịnh dưỡng au lành bệnh...

Trần mỉm cười:

- Em, anh không ngờ được nghe em nói câu đó, thật không Mai, em nói thật với anh không?

Mai úp mặt vào ngực Trần:

- Vâng... Em nói thật, nói thật lòng em.

Nàng biết bây giờ mình không thể nào trốn lánh chàng được nữa, nàng không thể dối lòng mãi được.

Nàng thì thầm bên tai nàng:

- Em sẽ ở mãi với anh, từ mười năm qua em vẫn nhớ tới anh, tại sao em từ hôn với Jacky, tại sao em bỏ hết những điều kiện sung sướng ở nước ngoài để trở về đây? Tất cả cũng chỉ vì em không quên được anh và con của chúng ta.

Trần vượt vai nàng bằng cánh tay không băng bó, Mai thấy khoan khoái, bao nhiêu ả uất đều được giải bày. Nàng tiếp:

- Vĩnh viễn em không bao giờ rời xa anh nữa, chúng ta sẽ xây dựng lại tất cả sau khi anh bình phục.

Trần sung sướng:

- Trời ơi, anh không ngờ có được giây phút này. Phải, chúng ta sẽ xây dựng lại tất cả, anh sẽ bình phục.

Chàng nắm lấy tay nàng:

- Trời phật phù hộ cho chúng ta...

Bác sĩ bước vô phòng Trần, ông hơi dừng lại. Trên giường, Trần đang ngủ say, cạnh đấy, Mai ngủ ngời trên ghế, bàn tay còn nắm lấy tay Trần, mắt long lanh ngấn lệ. Tiếng giày của ông làm Mai thức giấc. Ông mỉm cười:

- Chào cô, xin phép cô, tôi thăm bệnh cho ông.

- Dạ.

Mai đứng nép qua bên, bác sĩ lại lấy nhiệt độ biểu rồi cho chích thuốc. Mai bước đến hỏi nhỏ:

- Thưa bác sĩ, tôi xin hỏi thật bác sĩ bệnh tình anh ấy thế nào? Bác sĩ có thể cho tôi biết sự thật không?

Ông bác sĩ mỉm cười:

- Cô đừng lo, không sao cả, bây giờ chỉ cần tịnh dưỡng thôi, cơn nguy hiểm đã qua rồi, mọi sự quyết định ở ngày hôm qua, chết hay sống là lúc đó, và ông nhà đã may mắn.

Mai vui mừng:

- Cảm ơn bác sĩ.

Bác sĩ ra đi rồi, Mai ngồi trên ghế lặng thinh nhìn Trần, miệng mỉm cười tin tưởng. Mai bỗng nhớ lại:

- “À, mình phải gọi điện thoại về nhà cho ở nhà mừng, nhất là con Oanh. Chắc hôm qua nó không ngủ được.”

Sương ra văn phòng bệnh viện mượn điện thoại gọi về, đầu dây bên kia là giọng của Lan:

- Sương đó hả?

- Phải.

Lan hấp tấp:

- Anh Trần thế nào?

- Ảnh sẽ mạnh, bác sĩ cho biết cơn nguy hiểm đã qua rồi, chắc chắn ảnh sẽ sống.

Giọng Lan có vẻ mừng rỡ:

- Hay quá.

- Lan làm ơn nói với Oanh như thế và nếu thấy tiện, xin vui lòng dẫn Oanh đến đây.

Lan ấp úng:

- À... À... Mọi người đều yên tâm hả Sương?

Mai không giấu được nỗi vui trong lòng:

- Bác sĩ cho biết là anh sẽ bình phục... Ảnh đang ngủ ngon lắm, Lan cứ yên trí đi.

- Thôi chào Sương.

Mai mỉm cười:

- Chào Lan.

Sương trở về phòng, ngồi xuống sửa lại mền gối Trần ngay ngắn, nàng không thấy mệt mỏi mấy, niềm vui sướng làm quên hết những cực khổ nhọc nhằn. Nàng nhớ tới Lan rồi bỗng giật mình. Đêm qua nàng đã nói hết với Trần những gì bí ẩn của lòng, nàng cũng chẳng có can đảm để xa chàng nữa, nhưng còn lời hứa với Lan thì phải làm sao? Biết ăn nói thế nào? Dù sao đi nữa, trên danh nghĩa pháp lý, Lan vẫn là vợ Trần còn nàng, đúng ra nàng đã chết từ lâu rồi.

Trần khẽ tựa mình, lẩm bẩm trong giấc mơ:

- Mai ơi... Mai...

Mai giật mình nhìn xuống, gương mặt chàng tái xanh như trước, nhưng có vẻ sống nhiều hơn.

Mai thở ra:

- “Thật là ngang trái, ta phải làm sao đây? ”

Tâm tư Mai càng lúc càng bồn loạn thêm, làm sao nàng rời chàng được, nàng không thể đi ngược với tình nàng. Mai ngồi lặng yên suy nghĩ thật lâu, cho đến lúc có tiếng gõ nhẹ cửa phòng nàng mới giật mình.

Mai nhủ thầm:

- “Lan đến rồi, giờ quyết định đây”.

Nàng bước ra mở cửa...

Trái với dự đoán của nàng, người bước vào là chị Châu chứ không phải Lan, chị ấy dẫn Oanh theo. Mai ngạc nhiên:

- Ủa, bà đâu rồi?

Chị Châu lắc đầu:

- Bà đi rồi, không biết đi đâu nữa, bà thu xếp đồ đạc bỏ vào va ly rồi đi, có gởi cho cô thư này.

- Thư?

- Dạ, bảo trao tận tay cô đó.

Chị đưa cho Mai một phong bì, Mai liếc nhìn bên ngoài:

“Mền gởi Mai,”

Mai suy nghĩ một lúc rồi nắm tay Oanh kéo vào phòng, bỏ chị Châu về lo việc nhà. Nàng nói nhỏ với Oanh:

- Con đừng làm ồn ba ngủ ghen con.

Oanh ngoan ngoãn:

- Dạ, con đâu dám làm ba thức.

Mai vuốt đầu nó, Oanh ngồi trên ghế chăm chú nhìn Trần, nó có vẻ vui sướng vì biết ba nó sẽ thoát nạn.

Sương nhìn Oanh rồi ngồi xuống, mở thư ra xem. Chữ Lan viết thật tháo, có thể là trong cơn cảm xúc mạnh hay trong lúc gấp gáp chuyện gì.

”Mai,

Hai chúng ta đúng ra là hai người đối địch, nghĩa là phải cố lấn cho kẻ kia thua mình. Nhưng tôi nhận thấy tôi không thể nào đủ can đảm để lấn với một người như Mai, một người luôn luôn lùi để cho tôi tiến, cố mang hạnh phúc đến cho tôi.

Xin phép cho tôi gọi bằng tên thật của Mai.

Mãi tới bây giờ tôi mới biết là mình ngu ngơ đến cực độ. Lúc trước, khi nghe Mai nói là không còn yêu Trần, tôi thấy mình thêm một tia hy vọng nhưng bây giờ tôi mới biết là Mai đã dối Mai để hy sinh cho tôi, cố mang hạnh phúc lại cho tôi.

Khi trước, chưa biết rõ Mai, tôi thường nghĩ tới “Mai” với bao nhiêu oán hận thù ghét. Tôi từng cho rằng kẻ phá hoại đời tôi là Mai, dù “Mai” đã chết. Nhưng khi đối diện với Mai, tôi cảm thấy khó mà thù Mai được, ngay cả khi trước, lúc tôi tát Mai cũng như lúc tôi làm nhục Mai, sau đó tôi thấy hối hận vô cùng.

Bây giờ, trước tấm gương hy sinh cao quý của Mai, tôi nhận thấy mình không xứng đáng để nhận lãnh.

Kẻ ra đi không phải là Mai mà là tôi. Trần đang chờ Mai, Oanh đang khao khát tình mẫu tử mà chỉ có Mai mới mang lại được, tôi chỉ làm họ khổ thêm thôi.

Tôi sẽ ra đi để xây dựng lại đời tôi và trả lại hạnh phúc của gia đình Mai. Xin Mai nói với anh Trần là những việc đòi xương trà hay làm khó dễ chỉ vì tôi thương anh thật lòng mà thôi, chứ không phải tôi ham tiền bạc gì cả. Nay tôi ra đi, xin anh giữ lại xương trà, tôi đã có một số vốn đủ để sống đầy đủ, đó là món tiền riêng của tôi.

Thôi, xin chúc Mai và Trần trăm năm hạnh phúc.

Lan”

Kèm theo lá thư là một mảnh giấy bằng lòng ly hôn có chữ ký của Lan. Sương đóng lá thư lại, nước mắt chảy quanh má nàng, Lan đã hy sinh tình yêu cho nàng.

Trần bỗng gọi:

- Mai... Mai ơi...

Chàng khẽ mở mắt, nắm tay Oanh:

- Ai đây? Con hả Oanh?

Oanh mừng rỡ:

- Dạ, con đây nè ba, ba hết bệnh chưa ba?

Sương bước tới:

- Oanh, con đừng làm ba mệt, ba mệt ba sẽ lâu hết bệnh.

Trần mỉm cười lắc đầu:

- Không, anh không thấy mệt gì cả, Oanh con, ba sắp hết bệnh rồi.

Trần quay lại hướng Sương:

- Mai... Đêm qua, anh nghe em nói... Chuyện đó thật không?

Mai mỉm cười:

- Thật, trăm phần trăm anh à. Chúng ta sẽ về ở lại Hoàng Mai Trang, gây dựng lại gia đình.

Nàng ngồi xuống giường, sung sướng ôm Oanh vào lòng...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xom-vang>